

PAMELA MORSI
Ritualul dragostei

Coperta: Mihaela Gavrilă

© Copyright WILD OATS 1993 by Pamela Morsi

*Toate drepturile rezervate
Editurii Flamingo G.D.*

Pamela Morsi

Ritualul dragostei

În românește de Vali Florescu

FLAMINGO GD

București

Editor: Dumitru Gavrilă

Redactor: Ioana Andrei

ISBN: 973-96948-4-5

Capitolul 1

Furgoneta impozantă, neagră și strălucitoare, se opri discret la umbra copacilor, la mai bine de o sută de metri de cea mai apropiată casă. Geamurile mașinii, acum deschise, aveau transparente întunecate, de mică, și perdele fine de crep negru, cu ciucuri grei, ce tremurau ușor în adierea serii. Era aproape întuneric, dar încă se mai puteau citi cuvintele gravate cu litere aurii, delicat arcuite, deasupra geamurilor: *SPAROW. POMPE FUNEBRE*. Dedesubt, cu litere ceva mai mici și mai elegante, stătea scris „Îmbălsămări cu metode moderne”, și, puțin mai jos, un motto: „Conservare și Sterilizare”.

Șoferul trase frâna de mână și băgă în viteză, apoi coborî, privind nervos în jur. După ce își trecu mâna puternică prin părul blond și-și netezi cărlionții de la ceafă, își luă pălăria de pe bancheta din față și și-o puse cât se poate de drept.

Își cercetă apoi cu atenție unghiile, cravata și nasturii de la pantaloni. Mai privi o dată

cu prudență în jur și, nevăzând pe nimeni, își înfrânse nervozitatea și, respirând adânc, porni spre casă.

De fapt, nu era o casă în adevăratul sens al cuvântului. Era mai degrabă o căsuță. Părea un cuib de îndrăgostiți, locuința unor tineri căsătoriți; era miniatura unei binecunoscute și respectabile reședințe din oraș. Reședință care, de altfel, strălucea de curățenie și ospitalitate. Căsuța aceasta, în schimb, părea o ruină izolată la marginea orașului. Apropiindu-se de intrarea din spate, tânărul văzu că parii care împrejmuiă altădată curtea erau acum strâmbi ori ruți. Era evident că cineva încercase să repare stricăciunile, dar, după toate aparențele, persoana în cauză nu se pricepea la tâmplărie.

Vizitatorul își făcu în gând socoteala cam câți pari i-ar trebui ca să facă reparația. Nu costa mult, și această inițiativă i-ar fi putut prinde bine în viitor.

După ce mai aruncă o privire vinovată în jur, păși pe poarta din spate. Intrarea lui fu anunțată de un scârțâit cumplit.

- Să țin minte și asta, șopti ca pentru sine. Se hotărî ca la a doua vizită să ungă și balamaua. Dacă mai venea a doua oară.

Urcând treptele, privi prin geam spre bucătăria micuță. Era foarte curată și dinspre ea venea un miros plăcut de mâncare de legume. În holul de lângă bucătărie era aprinsă o lampă.

Era acasă.

O clipă fu cât pe aici să se răzgândească, dar, în cele din urmă, ridică pumnul și bătu în ușă.

I se păru un veac până când îl văzu chipul mirat în deschizătura ușii. Ea îl ieși în întâmpinare, evident surprinsă.

Era înaltă, mai înaltă decât și-o amintea, și destul de voinică. Observația îl făcu să înghită în sec. Femeia avea pieptul plin și șoldurile generos arcuite, iar șorțul legat în jurul taliei mici nu făcea decât să le accentueze rotunjimea. Tânărul nici nu avea nevoie de mai multe sugestii pentru a găsi femeia atrăgătoare. Numai gândul la Cora Briggs era suficient ca să-i pună sângele în mișcare.

Cu mare greutate, reuși să o privească în față. Dincolo de o perdea fină de gene negre erau doi ochi căprui foarte obișnuiți, care îl scrutau curioși.

- Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Era prima oară când îi auzea glasul - un glas aproape trufaș, cu un accent de orășeancă. Era cea mai încântătoare și mai aparte voce pe care o auzise vreodată. Ea era tot ce-și dorea. Doamne, fă-o să zică *da!* se rugă el, amintindu-și aproape în aceeași clipă că rugămintea lui nu era dintre cele pentru care poți cere ajutor Domnului.

Maniere! își spuse repede. Haywood avea o vorbă, „întotdeauna să tratezi târfele ca pe niște doamne și doamnele ca pe niște târfe”. Jedwin nu era de acord cu a doua parte a sfatului, dar era de părere că prima era valabilă.

Cu un gest brusc, își ridică pălăria.

- Bună seara, doamnă Briggs, zise precipitat. Sunt James Edwin Sparrow, Jr. Antreprenorul

de pompe funebre. Făcu o pauză, pentru a-i da posibilitatea de a-și aduce aminte de el.

Și ea își aminti.

- Sigur sunteți tânărul Jedwin, zise, vizibil ușurată.

- Da, doamnă. Îi zâmbi cu recunoștință. Suntem rude prin alianță.

Ea deveni brusc impenetrabilă.

- Eu nu mai sunt căsătorită, domnule Sparrow.

Jedwin se îmbujoră imediat: dăduse cu biciul în baltă. *Nu vorbi de căsătorie, își reproșă în gând. Nu vorbi de familie! Încearcă să nu te porți ca un idiot!*

- Pot să intru, doamnă Briggs? o întrebă, privind cu jind înspre salon. Aruncă o privire nervoasă în urma lui. Căsuța era la marginea orașului și cel mai apropiat vecin era la mai mult de cincizeci de metri. Și totuși, n-avea chef să îl vadă cineva la ușa ei. Vreau să vorbesc ceva cu dumneavoastră, doamnă.

Fără să ezite, Cora Briggs desfăcu lanțul ușii exterioare și îl pofti pe tânăr în salon.

Se așeză într-un mic balanșoar și-i făcu semn lui Jedwin să ia loc pe divan.

Interiorul căsuței era cu totul altfel decât reședința din celălalt capăt al orașului. Locuința familiei Briggs avea camere spațioase și înalte. Căsuța n-avea la parter decât bucătărioara și salonul. În micul hol de la intrare era doar un cuier pentru pălării și o scăriță care ducea sus. La etaj era, desigur - Jedwin tresări nervos la acest gând - la etaj era desigur paradisul.

Așezat incomod la marginea divanului vechi, Jedwin începu să se joace nervos cu pălăria, îndreptându-i borul care era deja foarte drept și netezindu-i panglica perfectă.

Lumina blândă a lămpii cu cărbuni crescuse și învălui trăsăturile femeii din fața lui. De săptămâni de zile visa să rămână singur cu ea. Și acum nici măcar nu îndrăznea să-și ridice ochii spre ea.

- Deci, domnule Sparrow, zise Cora Briggs în cele din urmă. Dacă ai venit să-mi spunei că Maimie Briggs și-a încheiat socotelile cu viața, credeți-mă, nu mă interesează deloc.

Jedwin se îndreptă în scaun. *Bineînțeles, ea nu știe de ce sunt aici!* Ea vede antreprenorul de pompe funebre și, normal, își închipuie că a murit cineva.

- Duminica trecută, spuse el repede, doamna Maimie era cât se poate de sănătoasă.

- Mă bucur pentru ea, răspunse doamna Briggs, ușor amuzată. Când, brusc, se întuneacă. E cumva vorba despre Luther?

Care Luther? Jedwin de-abia reuși să se stăpânească, să nu întrebe.

- Nu, doamnă, o liniști el. N-a murit nimeni. Cel puțin, după domnul Cravens de la Froggye Creek, miercurea trecută.

Ea încuviință, aparent ușurată.

Tăcerea se lăsa grea. Evident ea aștepta ca el să vorbească. Însă el ezita.

- De ce ai venit, domnule Sparrow? îl întrebă în cele din urmă.

Jedwin aproape că se întrebă și el același lucru.

Dacă i-ar fi spus cineva, cu o lună în urmă, că va sta cu pălăria în mână, în salonul rău famatei Cora Briggs, n-ar fi crezut. Ridică ochii pentru a răspunde, dar vederea ei îl blocă.

Stătea dreaptă în scaun, cu mâinile împreunate în poală și cu ochii mari de curiozitate. Pliurile bluzei nu-i puteau acoperi curbele generoase ale pieptului. Fusta amplă gri, de poplin, nu oferea nici cea mai mică sugestie despre partea de jos a trupului. Jedwin nu reuși să vadă decât un pantof maro de piele ieșind de sub fustă. Acest amănunt îl vrăji. Își închipui cum ar fi să-i pipăie pielea delicată și fină a pantofului, apoi imaginația lui ajunse la ciorapii calzi de bumbac, prinși cu jartiere de dantelă de lenjeria de prostituată.

I se făcu gura iască uitându-se la femeia atât de decent îmbrăcată din fața lui și își închipui... își închipui... păcatul.

- Care este scopul vizitei dumneavoastră, domnule Sparrow?

Jedwin aproape se înecă, reveria fiindu-i întreruptă atât de brusc, și încercă să-și mascheze gândurile cu o tuse nervoasă. Cea mai cunoscută femeie din oraș stătea în fața lui, dreaptă și severă.

Discursul lui fusese planificat în amănunt, repetat, revizuit, învățat pe de rost, rescris, re-învățat. Deschise gura și așteptă să-l audă. Dar nu-l auzi.

Își dresе glasul și mai încercă o dată.

- Sunt James Edwin Sparrow, jr., începu.

- Da, știu, zise ea.

Jedwin își dresе iar glasul.

- Sunt unicul proprietar al Întreprinderii de Pompe Funebre Sparrow, una dintre cele mai prospere afaceri din Dead Dog.¹

Doamna Briggs încuviință.

- Asta spune multe despre orașul nostru, nu-i așa?

Jedwin nu-i observă expresia amuzată, ocupat cum era să aranjeze cu degetul arătător panglica pălăriei.

- A devenit evident, pentru orice observator neutru, ca mine de pildă, că în cei opt ani ce s-au scurs de la divorțul dumneavoastră de Luther Briggs, situația dumneavoastră a devenit de-a dreptul insuportabilă.

Doamna Briggs ridică din sprâncene.

- Dacă veniți cumva din partea unui grup de cetățeni care vor să părăsesc orașul, spuse cu o fermitate controlată, trebuie să vă spun că nu sunteți primul care vine aici cu acest scop. Cu toate acestea, nu am deloc de gând să plec din oraș.

Jedwin ridică repede ochii.

- O, nu, doamnă, zise repede, uitând de discurs. Eu nu doresc deloc să plecați!

Doamna Briggs își dădu capul pe spate, uimită. Buzele roșii îi erau ușor întredeschise și Jedwin îi putu vedea dinții albi și drepti, atât de albi încât, în contrast, buzele îi păreau foarte aprinse. Ovalul chipului era aproape perfect și nici una dintre trăsăturile ei nu sugera o persoană ștearsă, lipsită de personalitate. De fapt, arăta mai degrabă a profesoară decât a

---

1 Câine mort.

femeie de condiție ușoară. Dar aparențele puteau fi înșelătoare, și Jedwin o știa; sordidul adevăr despre Cora Briggs era de mult legendă în Dead Dog.

Jedwin respiră adânc și începu.

- Panica recentă și prețurile agricole în descreștere ne-au afectat pe toți, doamnă Briggs, zise. Se vede de la o poștă că locuința dumneavoastră are nevoie urgentă de reparații; că zugrăveala s-a cojit și că varul s-a dus.

Ea roși, stânjenită. Sărăcia nu era o crimă sau ceva ieșit din comun, dar era umilitoare, mai ales când era scoasă în evidență de un musafir.

Jedwin încercă să atenueze critica.

- Bineînțeles, nu am cunoștință despre aranjamentul dintre dumneavoastră și Luther Briggs.

Așteptă, dându-i ocazia să intervină, dacă dorește. Dar ea nu dori.

- Se pare, totuși, că el nu a fost deloc generos și că ați putea beneficia de un ajutor financiar.

- Ajutor financiar?

- Din partea mea. V-aș putea oferi o alocație, o sumă lunară, destul de modestă, ce-i drept, pe care să o folosiți cum doriți.

Cora Briggs se îmbătoșă în scaun, privindu-l pe tânăr de parcă acestuia i-ar fi crescut, brusc, două capete.

- Și de ce ați dori dumneavoastră să oferiți această „sumă modestă”, domnule Sparrow?

Lui Jedwin îi transpirară brusc mâinile, dar rezistă eroic și nu și le șterse pe pantaloni.

Venise să spună asta și trebuia s-o spună. Nu mai era băiatul cuminte al mamei; era ditamai bărbatul. Și bărbații spuneau sus și tare ce vor și cereau ce voiau să obțină. Lui îi plăcea Cora Briggs și, Doamne, ce-o mai dorea.

Ridică bărbia, hotărât. Va vorbi deschis și ea îl va accepta sau nu, cum va dori.

- Aș vrea ca dumneavoastră - începu.

Ochii ei căprui, atât de obișnuiți, îl priveau fix.

- Aș vrea ca dumneavoastră să fiți - dacă se poate - mă gândeam că...

Jedwin îngheță, incapabil să mai scoată o vorbă.

- Domnule Sparrow. Ea i se adresa pe un ton blând, privindu-l drept în ochi. Îmi faceți cumva o propunere indecentă?

- Da, doamnă.

Capitolul 2

Era vina lui Haywood, hotărî Jedwin. Numai el putea să-i bage cuiva în cap o idee de care acela să nu mai poată scăpa.

Haywood Puser era îmbălsămător șef, un om de treabă, o flință omenească veritabilă și cel mai bun prieten al lui Jedwin Sparrow.

Cu trei săptămâni în urmă, Jedwin i se plânse că maică-sa a pornit o adevărată campanie pentru a-i găsi o soție respectabilă.

- Eu zic să n-o lași pe Mellie să-ți facă felul, spuse Haywood. Râseseră amândoi, lucrând în camera din spate. Maică-ta nu vrea decât să te știe însurat, la casa ta. Toate mamele vor asta.

- Dar nu mai sunt băiatul mamei și nu vreau să mă însor, declarase Jedwin.

- Niciodată? Haywood îl privea întrebător. Mai bine să nu afle maică-ta, o să facă apoplexie. Și nici băieții, că nu mai scapi de gura lor.

- Doar nu-mi pun eu mintea cu niște jucători

de billard amărâți, spuse Jedwin. Căsătoria și bărbăția sunt două chestii total opuse. Haywood, amuzat, își ridică mâinile deasupra capului.

- Nu-mi spune ce știu deja. Maică-ta nu s-a prea prins cum vine treaba.

În timpul acestei discuții, cei doi frecau de zor camera de îmbălsămare, cu mânecile suflecate, cu gălețile de leșie și acid fenic alături. Mirosul slab de formaldehidă persista în aer și Jedwin era cam amețit. Ura camera asta. Amintirile îl torturau și-i slăbeau puterea. Acum, că Jedwin nu mai făcea îmbălsămări, era camera lui Haywood. Ar fi putut să evite cu totul mirosurile, privescuse și amintirile legate de acest loc, dar el continua să intre aici în fiecare zi. Îi oferea lui Haywood un ajutor pe care acela nici nu-l dorea, nici n-avea nevoie. O făcea doar ca să-și demonstreze sieși că putea.

- Căsătoria nu e ceva în care te avânți pur și simplu, cu capul înainte, fără rost, îi explică Jedwin. Mai există și alte aspecte, în afara celor practice. De exemplu, simțămintele.

Haywood încuviință și chicoti răutăcios.

- Ca să nu mai vorbim de sentimentul care-ți ridică pantalonii, când ți-e lumea mai dragă.

- Fericirea conjugală înseamnă mai mult decât o copulație, răspunse Jedwin, pus pe filozofie.

Începu să frece masa mai tare decât era nevoie.

- N-am găsit încă femeia potrivită, asta-i tot.

Afirmația provocă o reacție de dezaprobare din partea lui Haywood.

- Ia ascultă aici, băiete. Mi se pare că ai uitat cu cine vorbești. Recunoaște, Jedwin. Adevărul e altul - n-ai găsit *nici o femeie*.

Jedwin ridică repede ochii, înfruntându-l.

- Dead Dog nu e chiar Parisul. În orașul ăsta nici nu apuc să mă uit bine la o fată, că maică-sa vine imediat la maică-mea să-mi pună pirostriile.

Haywood zâmbi și aprobă înțelegător. Din anumite motive, Jedwin Sparrow era tânărul cel mai curtat din Dead Dog. Din altele, cel mai puțin căutat.

- Nu te mai uita după fetișcane dacă n-ai de gând să te însori, îl sfătui Haywood. Și nici nu ai nevoie să te însori, cel puțin nu deocamdată. N-ar strica să-ți faci și tu puțin de cap. Jedwin clătină din cap.

- Mi-aș face eu de cap, dar cu cine?

- O, sunt femei câte vrei, numai să vrei să le vezi.

Jedwin clătină din cap.

- A, nu, asta nu. Majoritatea femeilor din casele de toleranță din Guthrie sunt de când lumea; n-au nici dinți în gură, și până și alea mai drăguțe put de-ți mută nasul.

Haywood făcu ochii mari.

- Stai departe de locurile alea, fiule, zise, sincer preocupat. Dacă mi-ar fi trecut măcar prin cap că tu te gândești la așa ceva, aș fi avut grijă să-ți bag mințile în capul ăla prost.

Fu rândul lui Jedwin să facă ochii mari.

- Am văzut prea multe cazuri de boli venere, spuse Haywood. Bordelele sunt putrefacția la ea acasă.

- Păi nu vezi că te contrazici? Întâi îmi spui să-mi găsesc o femeie, ca după-ăia să-mi vânturi prin față pericolele care mă așteaptă dinspre partea asta.

- Eu am zis doar să te uiți în jur, spuse Haywood. Sunt destule femei decente și curate, care n-au nevoie decât de un mic imbold pentru a porni într-o cursă nebună, plină de aventuri.

Jedwin îi dădu tovarășului lui planșeta de pin curățată și se uită la el. Haywood mergea pe cincizeci de ani, dar era încă un bărbat bine. Părul lui des și cărlionțat, ca și barba, erau de mult argintii. În ochii mari albaștri i se puteau citi limpede toate emoțiile, și femeile îi cădeau în plasă ca muștele. Jedwin se întreabă oare care era femeia pe care o conducea acum Haywood pe drumul plin de promisiuni pe care i-l descrisese.

- Deci, zise Jedwin. Ce facem, mă prezinți tu?

Haywood râse din inimă.

- Vrei să mă spânzure malcă-ta de știu eu ce?

Jedwin se încruntă.

- Firma e a mea, iar tu ești angajatul meu. Până și mama înțelege atâta lucru.

- Da, domnule Sparrow, să trăiți, îl tachină Haywood. Dar eu zic că și-așa îți face capul calendar de câte ori te prinde. Vrei să-i mai dai un subiect de cicăleală?

În mod sigur, Jedwin nu dorea așa ceva. Motiv pentru care nu-l mai întrebasese dacă știe de vreo femeie gata să calce strâmb. Făcuse

după cum îl tăiasc capul și se hotărâse. Deseară se va duce la femeia cu reputația cea mai proastă din Dead Dog și din toată Oklahoma, rău famata Cora Briggs, divorțată.

Femeia rău famată pe care o căutase atâta stătea acum mută în fața tânărului și se întreba cum ajunsese, oare, în situația asta.

Jedwin Sparrow, un tânăr plăcut și muncitor, inteligent, devotat și aproape un sfânt, băiatul hoastei de Amelia Sparrow, se afla acum în salonul ei și tocmai îi făcuse o propunere indecentă.

Îl privi cum își aranjează nervos părul pe la temple, așteptându-i reacția.

El aștepta reacția ei.

Aștepta o reacție.

Ea se abținu cu greu să nu-i tragă vreo două scatoalce.

- Te rog să părăsești imediat această casă, domnule Sparrow.

Îl văzu cum îi cade fața. Oare tânărul acesta chiar crezuse că ea s-ar preta la așa ceva?

- Poate, dacă v-ați mai gândi? întrebă el încet.

- Să mă mai gândesc?

- Doamnă Briggs, eu sunt un om generos și foarte discret. Nu sunt nici rău, nici ipocrit. Sunt sigur că nu veți găsi pe altul mai bun.

Insolența acestei speculații o scoase din minți.

- Sunt destul de bătrână pentru a-ți fi mamă! izbucni ea.

Jedwin fu oarecum surprins.

- Eu am douăzeci și patru de ani, zise încetșor. Credeam că nu aveți mult peste treizeci.

- Am douăzeci și nouă!

Jedwin încuviință smerit.

- Mama tocmai a împlinit patruzeci și trei.

- O cunosc pe mama dumitale, domnule Sparrow.

- Trăim într-un oraș mic. E firesc să ne știm între noi.

- Mama dumitale știe că ești aici?

Jedwin o privi stupefiat.

- Bineînțeles că nu.

- Nu crezi că ar fi interesată să știe că ai venit să mă vezi?

Jedwin ridică bărbia.

- Sunt sigur că va fi interesată să afle că m-ați invitat.

Cora respiră adânc.

- Ai zis că vrei să-mi vorbești despre afaceri! Și eu care mi-am închipuit că... Ezită. Nici o explicație nu putea contracara un zvon bine plasat. Mama dumitale e în stare să creadă orice despre mine, admise în cele din urmă. Pentru că eu, spre deosebire de dumneata, n-am nici o reputație de pierdut.

Jedwin zâmbi.

- Un gentleman nu poate decât să câștige o reputație.

Cora dădu să răspundă, dar știa că e adevărat.

Și faptul o înfurie. Dacă o femeie face o greșeală cât de mică, este distrusă pe viață. Un bărbat, în schimb, se poate tăvăli cât vrea în păcat, scandal, imoralitate, iar cel mai rău lucru ce i se poate întâmpla este să se bârfească puțin despre el în dosul unui evantai negru de dantelă. Era o lecție pe care Cora o învățase greu, dar pe care n-o putea uita.

Dar nu trebuia să se gândească la asta, își aminti. Trecuseră de atunci opt ani. În fiecare zi trebuia să-și aducă aminte că totul era de domeniul trecutului. Însă se pare că numai ea credea asta.

- Domnule Sparrow, începu pe un ton tăios. Găsesc sugestia dumneavoastră de-a dreptul insultătoare.

- Dar n-am vrut deloc să vă jignesc, doamnă Briggs, răspunse el sincer. Sunt mai tânăr ca dumneavoastră. Pentru majoritatea tinerilor vine o vreme când vor să experimenteze totul, să-și facă de cap cum s-ar zice.

Cora îl privi cum îndoale borul pe care se chinuise atâta să-l îndrepte înainte.

- Vă găsesc extrem de atrăgătoare, doamnă Briggs. Și am sperat că, poate, veți considera că o legătură între noi poate fi... avantajoasă pentru amândoi.

Cora își îndreptă umerii și își netezi manșetele.

- Nu sunt o prostituată pe care s-o cumperi cu panglici și alte nimicuri!

- Sigur că nu! zise Jedwin repede. Dar, în schimb, vă pot repara locuința. Vopseaua și cheresteaua nu le puteți obține pe ouă și zarzavaturi.

Vă pot da eu bani pentru ele. Ca și pentru vreun material. Știu că nu prea ieșiți în oraș, doamnă Briggs, dar, spuneți, nu v-ar plăcea o rochie nouă? Poate vreți să mergem la Guthrie? Să cumpărăm o rochie și să mergem la teatru și la restaurant? Jedwin se înflacăra din ce în ce mai tare. Și mai puteți pune bani deoparte pentru viitor. Toată lumea strânge bani pentru zile negre.

- Îmi oferiți o pensie în schimbul promiscuității, domnule Sparrow?

Jedwin își drese glasul.

- Ce vreți dumneavoastră, doamnă.

- Ce vreau eu, domnule Sparrow - spuse Cora, pe un ton tăios, ca de gheață - este să plecați imediat din casa mea, cu propunerile dumneavoastră rușinoase, lipsite de orice moralitate, și să nu vă mai întoarceți niciodată aici!

El se ridică în picioare și se înclină, vrând să-și ia rămas-bun.

- N-am vrut să vă jignesc, doamnă Briggs, și îmi pare nespus de rău că v-am deranjat. Aerul necăjit al tânărului o deconcertă pe Cora în oarecare măsură. Vă rog să fiți sigură, mai zise el, că nu voi dezvălui nimănui nimic despre oferta mea prostescă și inoportună.

Își puse pălăria pe cap cu mâinile tremurând.

Așa-i trebuie! își spuse Cora. Auzi, neghiobul, să o trateze ca pe o femeie ieftină. Se întrebă, irațional, dacă nu cumva mama lui îl pusese să facă asta, însă renunță imediat la această idee. Amelia Sparrow n-o putea suferi

pe Cora. Ar fi murit dac-ar fi știut că unicul și prețiosul ei flu respira aerul pe care-l respira și infama Cora Briggs.

Însă, deodată, Corei îi veni o idee cumplită, îngrozitoare și, în același timp, *minunată*. Privind umerii tineri și puternici îmbrăcați în cașmir fin negru cu gri ce tocmai dispăreau în bucătărie, un surâs inexplicabil i se ivi în colțul buzelor.

- Domnule Sparrow! îl opri tocmai când el apăsa pe clanță.

- Da, doamnă Briggs?! Ea era acum cea încurcată și își frământa mâinile nervos. Zâmbi într-un fel care ei i se păru imbletor.

- Poate că m-am cam priplit.

- Poftim?

Cora roși de-a binelea, însă își recâștigă repede calmul și-și intră în rol.

- E din cauza acestei discuții despre „alocații” și „beneficii”, zise, ca și când înțelesul acestor cuvinte l-ar fi fost străin. Păi, așa ceva lasă orice femeie fără replică.

Jedwin înghiți în sec.

- Încă o dată, îmi cer scuze.

- De obicei, când vine un domn în vizită, zise ea cu timiditate disimulată, are cu gazda sa o conversație galantă.

- Galantă? Jedwin pronunță cuvântul cu atâta dezgust, încât Cora se abținu cu greu să nu râdă.

Îl privi, cu intenția clară de a flirta cu el. Ochii i se măriră a nevinovăție și buzele ofereau un surâs provocator.

- Sigur, domnule Sparrow, doar nu vă așteptați... ei bine... ce credeți?

Jedwin o privi mut, nemaîştiind la ce să se aştepte din partea ei. Noua ei atitudine îl lăsase perplex. Familiaritatea ei îl excită, şi faptul îl stânjeni şi mai tare.

Cora îl luă de braţ.

- Haldeţi în salon, domnule Sparrow, zise, şi degetele ei îi strânseră braţul voinic, acoperit de stofa de calitate. Dar poate ar trebui să-ţi spun Jedwin? Chicotul prostesc cu care îşi însoţi cuvintele o surprinse neplăcut, şi Jedwin începu să se întrebe dacă femeia aceasta era aceeaşi cu cea de dinainte.

- Dragul meu Jedwin, spuse, conducându-l spre divan. Stai jos şi dă-mi, te rog, pălăria.

El i-o dădu rigid şi Cora luă pălăria cam boţită şi o duse la cuierul din hol.

Jedwin o urmări curios. Ea se întoarse la balansoar şi se aşeză uşor stresată. Îşi privi câteva clipe mâinile, apoi, grăbită, parcă tocmai şi-ar fi amintit de prezenţa lui, ridică ochii spre ai lui. Îi surâse larg.

Jedwin îl înapoie surâsul, dar ea nu avu putere să-l privească şi-şi coborî iar ochii.

Dacă discuţia anterioară dintre ei fusese ciudată şi stângace, cea de acum era de-a dreptul neîndemânatică. Jedwin nu era deloc în largul lui, însă posibilitatea ca ea să-şi fi revizuit părerea îl ţinea lipit de scaun.

- La ce v-aţi referit când aţi spus că v-aţi pripit? o întreabă în cele din urmă. Şi ce-aţi vrut să spuneţi cu galanteria?

Cora îşi ridică bărbia şi îl privi curajoasă în faţă. Era leit Amelia Sparrow, se gândi. Acelaşi păr blond, de care Amelia era atât de mândră,

atârna, cam prea lung, pe ceafa lui Jedwin, în bucle aurii. Avea trăsături bine conturate, poameți ascuțiți și o linie a bărbiei destul de grațioasă, ce părea că-i scoate în evidență arcuirea buzelor. Într-un fel era mult prea atrăgător, dar privirea intensă și pătrunzătoare a ochilor căprui atenua ușor senzația de frumusețe exagerată pe care o lăsa.

Cora își coborî apoi ochii spre umerii lui vânjoși și spre brațele lungi și puternice. Măinile, pe care el le ținea împreunate pe genunchi, erau la fel de viguroase - mâini de om muncitor. Genul, de mâini care puteau atrage atenția unei femei.

- Cu galanteria? întrebă Cora repede. Însă imediat apoi își aminti de noul ei plan de bătaie. Bănuiesc că știți la ce mă refer. Surâzând, își aranjă părul de la temple și își fixă agrafele. Galanteria include flirt și poezie, momente lungi de tăcere în doi și priviri pline de dor.

Jedwin înghiți în sec. Își alese cu atenție cuvintele, având grijă să nu o jignească în vreun fel.

- Eu credeam că toate acestea sunt... ăăă... sunt rezervate... ăăă. ... numai intențiilor onorabile, reuși el să articuleze.

Cora făcu ochii mari, zâmbind ștrengărește.

- Și intențiile dumneavoastră nu sunt onorabile, domnule Sparrow?

Jedwin ridică bărbia și spuse aspru:

- Nu, doamnă. Cătuși de puțin.

După o scurtă ezitare, Corei îi scăpă un chicot.

- Vă admir sinceritatea, domnule Sparrow, spuse. Poate că n-ar fi rău să vă amintiți asta în cursul viitoarei noastre relații.

- Relația noastră? întrebă Jedwin prudent.

- Da, relația noastră, răspunse Cora, pe un ton tranșant. Sunteți foarte chipeș, domnule Sparrow. Cu părul ăsta blond și cu acești ochi caprui delicioși, sunt sigură că faceți ravagii printre fetișcane.

Jedwin dădu să nege, dar Cora nu-i oferì timpul necesar.

- Așa cum ați spus, eu ies foarte rar în oraș. Întrucât, cu toată reputația mea de destrăbălată, vă asigur că viața în Dead Dog mi se pare cât se poate de plicticoasă.

Cora se așeză iar în balansoar și-și încrucișă picioarele, dezvăluindu-și în acest fel aproape în întregime gleznele. Priveliștea îl acapără imediat pe Jedwin. Și, când ea desenă o urmă imaginară cu pantoful, lui i se uscă brusc gâtul.

- Îmi imaginez că un flirt cu un tânăr atât de arătos și de bine făcut ca dumneata poate fi ... de-a dreptul amuzant, zise.

Jedwin rămase fără grai. Nu-i venea să-și creadă urechilor. În surâsul ei citea paradisul.

- Să înțeleg că acceptați...?

- Scumpul meu Jedwin, răspunse Cora blând. Intenționez să-ți fac onoarea de a-ți permite să mă cucerești.

- Să vă cuceresc?

- Să mă cucerești, să-mi faci curte - Cora ezită un moment. Să mă seduci. Nu la asta te gândisei?

Jedwin, care se juca nervos cu eșarfa albastră de la gât, avu impresia că, brusc, a rămas fără aer.

Acceptase. Cel puțin așa înțelesese el. Visul lui avea să se împlinească. Ea îl va lăsa s-o atingă și s-o sărute, și chiar s-o seducă.

O privi și-și închipui viitorul. Oare cum va arăta părul acela, castaniu și bogat, despletit pe umeri? Oare pieptul acela era făcătură sau era exact așa cum părea? Și pielea ei era, oare, atât de catifelată precum părea? Îl va lăsa oare s-o atingă?

Ochii lui îl întâlneau pe ai ei și ei i se puse un nod în gât. Intensitatea privirii lui o străpungea; i se făcu brusc frică de jocul în care se băgase.

Îl considerase un băiat, însă în acea clipă Cora își dădu seama că tânărul Jedwin Sparrow era cât se poate de bărbat și că putea să fie de-a dreptul periculos să se joace cu el.

- Nu beți un ceai, domnule Sparrow? zise repede.

- Ceai? repetă Jedwin cu uimire.

Cora își dresе vocea și-și ridică sprâncenele, muștrătoare.

- Ceaiul, domnule Sparrow, este o băutură civilizată pe care o savurează împreună un gentleman și o doamnă, când fac cunoștință.

Jedwin încuviință, mut. Însă în mintea lui se conturau deja anumite concluzii. Mare atenție, își spuse. Ea nu era încă pregătită. Voia să mai salveze un pic aparențele, să pară mai degrabă un flirt nevinovat, și nu un păcat. Și el o înțelegea perfect.

Fii calm, fii politicos, cântă-i în strună. își spuse în gând. În mai puțin de-o oră aveau să fie în dormitorul de la etaj.

- Cu plăcere, doamnă Briggs, zise, cu cel mai sincer ton pe care-l putea lua un antreprenor de pompe funebre. Mi-ar face mare plăcere.

Cora oftă, ușurată.

- E bine atunci. Ne vedem mâine la ora patru.

- Poftim?

- Mâine la ora patru, zise ea, cu cel mai sincer zâmbet posibil. Puteți veni mâine la ceai, la ora patru.

Capitolul 3

- James Edwin! Vino în salon imediat! se auzi o voce severă, exact în clipa în care Jedwin deschise ușa de la intrare.

- Da, mamă, răspunse, atârându-și pălăria în cuier. Urcă scările fără grabă, în ciuda to-nului agasat al mamei sale.

„Salonul familiei” se afla în partea din spate a unei case impresionante de cărămidă roșie, desemnată de firma de deasupra intrării drept **ÎNTEPRINDEREA ȘI SALONUL DE POMPE FUNEBRE SPARROW**. Mama lui decorase ea însăși încăperea; cea mai modernă arhitectură pentru un salon de pompe funebre.

- Unde naiba ai fost toată seara? se rățoi la el în clipa în care el păși pragul camerei. Jedwin zâmbi.

Amelia Pratt Sparrow stătea regește pe un divan din lemn de stejar, bogat ornamentat și tapisat cu damasc albastru. Deși în mod oficial era în doliu, rochia pe care o purta era foarte vie, aproape purpurie, și faptul îi scotea în

evidență buclele blonde adunate pe ceafă într-un coc elegant, ce-o avantaja.

- Am fost cu niște prieteni, răspunse Jedwin, aplecându-se și depunând un sărut tandru pe fruntea ei. Ți-am lăsat un mesaj să nu mă aștepti.

- Să nu te aștept? Tonul mamei lui era în aceeași măsură incredul și dramatic. Toanta alia de fată în casă îmi spune că *unicul* meu fiu a plecat cine știe unde, la cine știe cine, pentru cine știe ce motiv, și *eu* să nu aștept? Ridică ochii spre cer, cu un gest de neajutorare.

- Îmi pare rău, mamă, spuse Jewin instantaneu fără să-și ceară alte scuze. Data viitoare îți voi spune personal. Dar, serios, nu era cazul să mă aștepti.

Amelia înnebunea ori de câte ori nu reușea să-l facă să se simtă vinovat. Încercă altă tactică - începu să șteargă niște lacrimi inexistente cu o batistă neagră, brodată.

- Scumpul meu băiat, știi doar câte griji îmi fac, scânci ea ca o fetiță.

Jedwin știa prea bine. Maică-sa îi știa fiecare mișcare, din clipa în care se născuse. Chiar și pe vremea când trăia tătă-su, mama se băgase tot timpul între ei. Întotdeauna îl lua partea lui Jedwin împotriva tatălui și-l determina să facă numai ce credea ea că e bine.

- N-ai de ce să-ți faci griji, zise, calm. Sunt destul de mare și pot să-mi port și singur de grijă.

Amelia oftă și-și țuguie buzele, cum făcea dintotdeauna.

- Știu că poți, James Edwin, dar mama se

plictisește atât de tare dacă tu nu ești acasă, cu ea. Încercă să-i provoace mila. Ce bine ar fi să ai o nevastă și niște copii care să-mi țină companie cât ești tu plecat!

Jedwin o privi exasperat. Nimic nu-și dorea mai mult decât să se poată duce la el în cameră, să se întindă în pat, în întuneric, și să-și amintească în amănunt ora petrecută cu Cora Briggs. Nerăbdarea, dezamăgirea, speranța, toate ricoșară în mintea lui precum exploziile de la o fabrică de muniții. Ar fi vrut să-și examineze flece gând ori sentiment, să savureze flece senzație de teamă și flece fan-tezie.

Dar mama voia să-i vorbească. Și, ca de atâtea ori, îi fu așa ușor să cedeze. Repri-mându-și pornirile, Jedwin se așază comod în fotoliu. Mama lui nu avea pe nimeni pe lume, în afară de el; și avea grijă să i-o amintească în fiecare zi. Și, deși Jedwin își iubea mama, dragostea ei îi era adesea o povară.

Se sprijini pe spătar și-și puse un piclor peste celălalt.

- O să mă însor curând, îi promise. Chiar am în vedere pe cineva.

Amelia făcu ochii mari încântată.

- Pe cine?

- Sunt sigur c-o să-ți convină, o asigură. Dar deocamdată e prea tânără. Trebuie să se mai maturizeze un pic. Așa că e prea devreme să-ți spun cine e. Îi zâmbi ca s-o liniștească. Nu-ți fă griji, mamă. O să ai și o noră și nepoți la timpul potrivit.

Amelia strânse din buze, nesatisfăcută pe deplin.

- Ei, sper să am norocul să apuc ziua aia. Jedwin îi ignoră remarca.

- Ar trebui să mai ieși și dumneata în lume, mamă.

- Dar cum aş putea s-o fac? oftă ea, disperată. Ştii doar că întreg oraşul e cu ochii pe Miss Maimie. Nici o persoană din înalta societate n-ar îndrăzni să se împrietenească cu mine fără aprobarea ei.

Jedwin ridică din umeri.

- Atunci fă-ţi alţi prieteni.

- Da, ca să ne pierdem şi ultimele şanse! Vocea Ameliei devenise stridentă, aproape isterică. James Edwin, uneori mă întreb ce-i cu tine. Dacă vrem să avem o poziţie socială decentă în oraşul ăsta, ştii bine că n-o putem avea decât în cadrul familiei Briggs. Amelia i se adresa fiului pe un ton necăjit, de parcă pe el nu l-ar prea fi dus deloc mintea. Ştii bine că n-am putut face nimic doar cu banii de la taică-tu. Nici măcar cu educaţia ta serioasă.

Jedwin îşi privi unghiile.

- Mamă, eu n-am deloc educaţie atât de strălucită. Tot ce posed e o diplomă că am absolvit prin corespondenţă Şcoala de Servicii Funerare din Toledo.

Amelia nu-l luă în seamă.

- În fiecare zi aduc mulţumiri cerului că bunicul Pratt a luat-o pe văduva Matilda Copper. A fost singurul lucru inteligent pe care l-a făcut în viaţa lui. Păi, dacă ea n-ar fi fost vară de gradul doi cu Miss Maimie, n-am fi reuşit niciodată să facem nimic.

Jedwin clătină din cap și-și înăbuși un surâs. Dacă era pe lume vreun lucru la care ținea Amelia, atunci acela era strângerea legăturilor de familie.

Jedwin o lăsă să-și descarce plictiseala, comod așezat în fotoliu și încercă să-i dea senzația că o ascultă. Știa toate astea pe de rost.

- Habar n-ai ce greu mi-a fost, continuă Amelia. Am muncit până era să-mi dau sufletul, la ferma aia de porci. Se cutremură amintindu-și. Eu, cea mai frumoasă fată din Dead Dog, probabil cea mai frumoasă din toată regiunea, dacă e să spun adevărul, zise, la fel de lipsită de modestie ca de obicei. Crezi că de bună voie l-am luat pe taică-tu?

Jedwin știa bine răspunsul, dar maică-sa nu-i dădu voie să intervină.

- Bărbosul ăla bătrân, cu mâinile ca gheața, zise Amelia, cutremurându-se și ștergându-și niște broboane imaginare de pe frunte. După care, oftând, se îndreptă. Bineînțeles, știi că am început, treptat, să țin la el, admise, plină de generozitate, însă imediat îndreptă un deget acuzator spre Jedwin. I-am fost soție devotată și iubitoare până în clipa în care a murit.

- Da, mamă.

- Și știi de ce?

- Da, mamă.

- Pentru tine, James Edwin, zise ea, foarte mândră de sine. Fiul meu nu va fi nevoit să-și petreacă viața îngrijind niște porci imputiți! Am avut eu grijă de asta.

De fapt, Jedwin parcă-parcă ar fi preferat să aibă de-a face cu porcii, în locul sicriilor, dar

știa că n-are sens să i-o spună. Adeseori, se întrebasese oare ce-ar spune mama lui dacă el i-ar zice că, dacă nu se mărita cu Jim Sparrow, n-ar fi avut acum un flu și n-ar mai fi avut subiect de discuție. Cu toate astea, discret ca orice om de o anumită valoare, Jedwin își ținu pliscul și își lăsă mama să-și continue tirada familiară.

Tatăl Ameliei crescuse porci Duroc și tânăra și ambițioasa femeie își pusese în cap să scape de această moștenire. La șaisprezece ani, se măritase cu Jim Sparrow, antreprenorul de pompe funebre, un tip mult mai în vârstă decât ea. Lumea începuse să vorbească. El era de trei ori mai bătrân decât ea, dar având de trei ori mai mulți bani. Ea își închipuise că banii și căsătoria o vor face o persoană respectabilă. Însă, din nefericire, statutul social râvnit era mult prea greu de atins.

Nefiind pus prea des în situații jenante din acest punct de vedere, Jedwin nu o prea înțelegea. Nu putea să suporte tonul ei fatalist – părea că viața ei s-a încheiat și că, într-un fel, era vina lui.

Gândurile i se citiră pe față, și măcă-sa le prinse din zbor.

– Nu că aș regreta vreo clipă, îl asigură, adresându-i cel mai grațios și chinuit surâs spre el. N-am făcut decât ce-ar fi făcut orice mamă creștină și iubitoare.

– Știu, mamă, spuse Jedwin, cu o urmă de sarcasm. Când vrei, faci exact ce se așteaptă de la dumneata.

Amelia Sparrow își continuă conversația, fără

să-i ia în seamă replica plină de cinism. Mai mult decât orice pe lume, îi plăcea să se audă vorbind.

El nu o opri. De fapt, Jedwin își admira mama, dar nu-și făcea iluzii în legătură cu ea. Unul din avantajele faptului că fusese crescut între morți era faptul că aflase că, bogat ori sărac, analfabet ori sărac, omul era făcut din carne și oase și doar o îmbălsămare atentă și completă îl putea opri drumul ireversibil spre putrefacție.

Jedwin învățase de mult că oamenii sunt foarte diferiți. Le vedea defectele și slăbiciunile, dar rareori îl condamna.

Credea că oamenii trebuie acceptați ca oameni. Faptul că se putea ca ei să nu fie oameni i se părea doar o simplă bizarkerie a societății.

- Așa că mi-am dat seama că nu vor alege niciodată drept reședință de județ un oraș numit Dead Dog.

Jedwin deveni brusc atent.

- Ce-ai spus?

Amelia pufni, nervoasă.

- N-ascuți niciodată ce vorbesc cu tine!

- Ba da, o asigură Jedwin. Doar ultima parte n-am auzit-o.

Amelia îl privi iritată.

- Cred c-ar fi mai bine nici să nu-ți mai spun.

Jedwin ridică din umeri a scuze.

Ea făcu pe supărata câteva momente, după care se lansă în explicații, cu și mai multă vervă.

- E cea mai grozavă idee care mi-a venit vreodată, zise. Maimie Briggs îmi va mulțumi până pe patul de moarte.

- Și de ce, mă rog, ți-ar fi recunoscătoare, după toți anii ăștia?

Amelia oftă, încântată.

- Pentru că voi da numele ei acestui oraș.

- Ce?

- Dau numele ei orașului, spuse ea. Adică numele ei de familie - de fapt, numele nostru de familie.

- Ce tot spui dumneata aici?

- Briggston.

- Briggston?

Amelia surâse cu malițiozitate.

- Toată lumea vorbește despre mult râvnita suveranitate.

Era adevărat. Chiar în timp ce Congresul Statelor Unite-dezbătea proiectul de lege, toată lumea din orașele gemene începuse deja să vorbească despre când se va vota suveranitatea lor și ce schimbări va aduce cu sine.

- Știi bine ce mult își dorește Maimie ca Dead Dog să fie reședință de județ, zise Amelia. Și e la mintea cocoșului că nici cel mai trăznit congressman nu va vota drept reședință de județ un oraș cu numele de Dead Dog.

- Da, mamă, nu poți schimba peste noapte numele unui oraș, protestă Jedwin.

- Nu vād de ce nu. E cel mai idiot nume pe care l-am auzit vreodată.

- Bătrânul Briggs l-a numit așa în memoria scumpului său câine de vânătoare.

- Pfuu! nu fu de acord Amelia. Ar fi trebuit să-i dea numele lui, nu al câinelui.

Jedwin râse.

- De fapt, nu el a dat numele oraşului. Povestea asta a inventat-o Maimie Briggs.

Amelia se simţi ofensată.

- Cum poţi să spui aşa ceva? îl întreabă.

Jedwin surâse.

- Mamă, bunicul Pratt mi-a spus adevărul cu mulţi ani în urmă.

- De unde să-l fi ştiut el?

- Păi el a fost la faţa locului, răspunse Jedwin. Henry Briggs făcea în zona asta comerţ cu whisky, cu indienii. În ziua respectivă era beat ca un porc. Ceea ce nu era ieşit din comun, mi-a zis bunicul.

Amelia se cutremură.

- Bunicul mi-a mai spus că Briggs era atât de beat în ziua aia, că s-a împiedicat de un câine bătrân care se aciuse şi el pe acolo. Henry a căzut şi şi-a rupt piciorul. Era un tip violent şi când era treaz, dar atunci s-a înfuriat atât de tare, că l-a ciuruit pe câine cu cinci gloanţe!

Amelia se foi, oripilată.

Jedwin murea de râs.

- Mi-a mai zis că bătrânul ar mai fi tras în continuare, dacă nu i s-ar fi terminat gloanţele!

După ce-şi aranjă manşetele, Amelia îşi privi fiul consternată.

- Norocul lui a fost că a fost auzit de nişte tipi plecaţi la vânătoare şi dus la ferma Pratt. Ei au fost cei care au dat numele oraşului.

după nenorocitul ăla de animal. Și numele a rezistat.

- Ce poveste oribilă, zise Amalia, fără să-și poată, totuși, reprima surâsul.

Jedwin râse cu poftă.

- Oare Maimie știe adevărul?

Amelia se făcu palidă.

- James Edwin, să nu te prind că suflă o vorbă! Dacă Maimie se prinde cumva că-i cunoaștem secretele familiei, ne-am dus pe copcă!

Jedwin își ridică o mână, în chip de jurământ.

- Dar, dacă nu spunem nimănui adevărul, zise, cum o să schimbăm numele?

- Nu-i nevoie să-ți arăți lenjeria în public înainte s-o speli, insistă Amelia. Voi apela la bunul simț al cetățenilor.

Jedwin o privi sceptic.

- Sper că nu te gândești la locuitorii din Dead Dog. Bunul simț nu e punctul lor forte.

- Ce mă enervezi cu stilul ăsta al tău! zise maică-sa, cu ciudă. Ce mare brânză se schimbă? - o tăbliță la gară și câteva litere pe hartă.

- Mamă, habar n-ai câte implică schimbarea numelui unui oraș.

Amelia ridică din umeri, nepăsătoare.

- Dar tu vei afla și îmi vei spune, nu?

Cora Briggs își puse pălăria de pai cu boruri late pe cap și și-o fixă cu două agrafe speciale

de oțel. Încercă să vadă dacă e bine ancorată și, după ce mai aruncă o ultimă privire în oglindă, ieși pe ușa din spate.

Bicicleta ei, o Hawthorne Safety cu cadru dublu, concepută special pentru femei, era rezemată de cadă. Apucă ghidonul și scoase bicicleta din curte. Cadrul altădată strălucitor dădea deja semne de rugină și cauciucurile îi erau peticite la maximum. Bicicleta fusese cadou de la Luther Briggs, la începutul căsătoriei lor.

Luther îi oferise tot ce-și dorise, se gândi ea. Vrusese casă și mijloc personal de transport și el i le dăduse. Amândouă însemnau libertate și siguranță, și la timpul respectiv, asta își dorise ea cel mai mult. Se putea spune că acum le avea din plin pe amândouă.

Se sui pe bicicletă, aranjându-și fusta cu grijă, ca să nu se prindă în lanț sau în spițe.

O porni încetișor pe strada principală din Dead Dog, cu capul sus și spatele drept. Nu se uita nici în stânga nici în dreapta și, ca totdeauna, simțea ochii celorlalți ațintiți asupra ei. Puțini erau cei care pierdeau spectacolul oferit de plimbarea ei de dimineață.

Când ajunse la calea ferată, se dădu jos și trecu cu bicicleta peste șine. Dincolo era partea orașului cunoscută sub denumirea de mahala. Aici erau casele puținilor negri din oraș, ale indienilor, ale nevoiașilor albi. Coborând dealul, prinse viteză. Trecu pe lângă ferma părăsită a lui Moses Pratt aproape zburând, cu fustele în vânt.

Nu era îmbrăcată, ca majoritate biciclistelor din Est, în pantaloni largi, până la gleznă, ci într-o fustă lungă, bleumarin și o bluză crem cu pliuri și o jachetă scurtă bleumarin, închisă aproape până la gât. Era un costum elegant, dar destul de modest.

Însă faptul că mergea cu bicicleta era un adevărat scandal pentru micul orașel. Unii, printre care se număra și reverendul Philemon Bruder, al singurei biserici din Dead Dog, erau de părere că ciclismul poate stârni femeilor pasiuni nesănătoase. Acesta îl prevenise pe Luther, când îi cumpăraseră bicicleta Corei. Și tot lui îi aparținea opinia conform căreia divorțul lor se datora exclusiv plimbărilor ei cu bicicleta.

Toate astea o amuzau pe Cora. Și totuși, dezaprobarea părintelui nefiind de neluat în seamă, avea grijă să nu atragă atenția asupra sa. Dacă ar fi fost după el, ar fi alungat-o de mult din oraș. Fără familie, fără prieteni și fără să aibă unde să plece, Cora mergea prin Dead Dog ca pe sârmă. Dacă nu-și mai putea spăla ocară, în nici un caz nu-și putea permite să se pună rău cu conlocuitorii ei.

Din această cauză era în dimineța asta atât de nesigură pe planul ei. Ieri i se păruse bun – era o adevărată răzbunare să pretindă că are o aventură cu tânărul Sparrow. Amelia Sparrow era prea băgăreață și merita una peste nas. Și dacă era la fel ca maică-sa și tânărul. Dar putea fi foarte periculos. Dacă Amelia suspecta o relație imorală între ei, în curând întregul oraș avea să o suspecteze. Și ce ar fi

însemnat asta? Că Philemon Bruder putea să o acuze de coruperea tineretului?

Era posibil.

Gonind cu bicicleta cu cadru dublu de-a lungul drumului nisipos, prin culorile vii de toamnă ale preriei din jur, își contemplă viitorul.

Așa cum spusese Jedwin, situația ei financiară era disperată. Luther nu-i dădea nici un ban, și Cora nici n-ar fi acceptat, chiar dacă i-ar fi trimis. Ea era singura care cunoștea situația financiară a fostului ei soț. Nimeni nu știa că Maimie nu-i dădea nici un cent. Dar ea era o femeie învățată să se descurce singură și nu avea nevoie de nimic de la Luther. Cât despre banii promiși de Jedwin Sparrow, n-ar fi acceptat în veci să-i primească.

Casa era a ei, cu acte în regulă, și ea se simțea adesea vinovată că-i rămăsese ei, și nu lui Luther. Îndepărtă gândul imediat. Necazurile lui Luther îl priveau personal. Avea destule ale ei și nu era cazul să se mai îngrijoreze și pentru el.

Panta care ducea la râu era foarte abruptă, și Cora încetini considerabil. Ultimii metri fu nevoită să-i străbată sprijinită pe pedale, pentru a opune rezistență. Când ajunse sus, aproape gâfâia. Se dădu jos și se uită să vadă dacă n-a pierdut nimic din coș, înainte de a așeza bicicleta într-o rână.

Din punctul cel mai înalt al zonei, Cora avea acum la picioare meandrele Cimarronului roșu și norios. Era locul ei de meditație și venea aici în fiecare zi ca să ia o gură de aer și să-și limpezească sufletul.

Puse un pled vechi pe iarba bătătorită și apoi scoase o carte terfelită – *Cum să-ți păstrezi sănătatea și să-ți desăvârșești ținuta fizică și morală*, de Daisy Millenbutter. Își scoase jacheta și pălăria și-și puse pe cap o legătură cu niște pietre înăuntru, ca pe o beretă, și începu să se plimbe perfect dreaptă pe deal. Pietrele nu se mișcă din poziția inițială. Doamna Millenbutter era de părere că ținuta dreaptă și gimnastica zilnică erau cheia sănătății și a fericirii.

Cora nu era tocmai convinsă de asta, însă, fiind o fire sportivă, îi plăcea foarte mult să facă mișcare în aer liber. Și, chiar dacă nu o ajuta să se desăvârșească spiritual, în mod sigur ieșirile ei la iarbă verde o făceau să uite de necazurile vieții cotidiene.

După ce făcu acest exercițiu vreme de câteva minute, renunță la legătura cu pietre și luă un baston făcut de Lewis. Bastonul ușor de lemn, de un metru și ceva, putea fi folosit la șaizeci și opt de exerciții diferite. Cora începu prin a-l învârti rapid cu o mână, după care îl răsuci peste o încheietură a mâinii și apoi peste cealaltă. Îl aruncă în aer și, după ce făcu o piruetă rapidă, se aruncă să-l prindă. Bastonul ateriză alurea, la cam un metru în fața ei. Cu mâinile în șolduri, Cora îl privi de parcă în fața ei n-ar fi avut un biet instrument de lemn, ci un trădător.

– Eu nu dau greș niciodată! strigă. Înșfăcă bastonul și începu din nou să-l învârtă.

Era evident că astăzi stătea foarte prost cu concentrarea, nu reușea deloc să nu se mai gândească la problemele ei.

- Dacă ai avea puțină minte, l-ai da afară pe tânăr în clipa în care apare la ușa ta, își spuse cu voce tare. Știa însă că nu avea nici cea mai mică intenție să o facă. Șansa de a i-o plăti Ameliei Sparrow era imposibil de ratat. Din ziua în care Cora Briggs venise la Dead Dog, ca soție a lui Luther, doamna Sparrow făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a o face să se simtă nedorită. În mod sigur, faptul că Maimie părea să-și ațâțe nora împotriva Ameliei Sparrow nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Deși Maimie, care de felul ei era o tipă rezonabilă și ar fi trebuit să fie mulțumită că flul ei luase o femeie sănătoasă și bine crescută, care avea toate șansele să devină o bună mamă și care era o „orfană adevărată”, și nu copilul din flori al cine știe cui, ea nu era deloc mulțumită. Și refuzul Corei de a-i cânta în strună și faptul că se mutase la căsuța ei o înfuriaseră și mai tare pe Maimie.

De oftică, Maimie își îndreptase întreaga atenție asupra Ameliei, și începuse să se fălească peste tot cu preferința ei pentru această verișoară îndepărtată.

Apoi urmase divorțul. Ar fi putut să uite și de Amelia Sparrow, așa cum uitase și de așa-numiții ei prieteni... doar că Amelia jucase un rol foarte urât la divorțul ei. Maimie știa adevărul ce se ascundea în spatele sordidei afaceri, așa că nu scosese nici o vorbă. O lăsase pe Amelia să fie purtătoarea ei de cuvânt. Amelia fusese ceea care îndrugase o minciună după alta, până când femeile începuseră să fugă din calea ei și bărbații declaraseră sezon

deschis atacului la virtutea ei. Cora Briggs încercase să nu urască pe nimeni. Ura era, după părerea ei, o emoție inutilă, care producea secreția fierii în sânge și a acizilor în stomac. Din motive de sănătate, Cora nu-și permitea să urască pe nimeni. Dar sentimentele ei pentru Amelia Sparrow erau foarte departe de prietenie.

Mai aruncă o dată bastonul în aer. Făcu două piruete perfecte apoi prinse cu îndemănare lemnul. Îl mai învârti de câteva ori, apoi se aplecă ușor în față și, cu mâna stângă, îl aruncă spre șale. Îl prinse cu mâna dreaptă, apoi îl trecu iar în mâna stângă și făcu același gen de mișcare, de data asta spre gât. După o ultimă aruncare bine gândită în înălțimile cerului și o prindere cu succes, Cora zvârli bastonul pe pled și se așază comod, pentru a face câteva exerciții pentru respirație.

Doamna Millenbutter sublinia importanța îndepărtării din minte a oricărui gând. Și totuși, cu mâinile pe genunchi și ochii închiși, Cora își dădu seama că ceea ce contempla ea nu era acea stare de pace sufletească mult visată, ci privirea intensă și catifelată a ochilor lui Jedwin Sparrow.

Scutură din cap.

Amelia Sparrow îi făcuse mai mult rău decât Luther Briggs. Cel puțin, Luther avea motivele lui, atâtea câte erau. Amelia Sparrow o rănisese doar pentru a-i face plăcere lui Maimie. Și trebuia să plătească pentru asta.

Însă ochii lui Jedwin nu erau albaștri, ca ai Ameliei. Erau ochii unui tânăr, ochi care și

aşa păreau că au văzut prea multe. Oare era drept să-l folosească drept instrument al răzbunării? Nu, nu era. Cora ştia bine că ar fi trebuit să renunţe la idee. Să nu-şi pună în aplicare planul. Chiar azi îi va spune să plece!

În urmă acestei decizii, fu cuprinsă de un val de dezamăgire. Într-un fel, îi spusese lui Jedwin adevărul. Viaţa ei în Dead Dog era de o plictiseală cruntă.

Întoarse problema pe toate părţile. Poate că tânărul nu era la fel de bârfitor şi de scandalagiu ca malcă-sa, dar în mod sigur fusese neobrăzat. Crezuse că poate cumpăra orice cu banii lui funerari! Nu, era clar, îi trebuia o lecţie!

Cora deschise ochii şi privi în zare. Îi dăduse deja o lecţie! În după-amiaza aceasta, îl va lăsa să se facă de răs!

Nu-şi putu reţine zâmbetul. Iarna asta avea să fie cea mai puţin plicticoasă iarnă din ultimii opt ani.

Toată după-masa şi-o petrecu făcând pregătiri pentru musafirul ei, fredonând încetişor, cu obraji albiţi de făină. Nu mai făcuse prăjituri indiene de ani de zile. Lui Luther nu-i plăceau; le numea „o biată scuză în loc de desert”. Dar, dintr-un motiv inexplicabil, în după-amiaza asta îi venise chef să facă vreo câteva.

Serviciul de ceai, din argint, îl vânduse de mult în Guthrie, dar reuşi, totuşi, să facă faţă cerinţelor unui „ceai” ca la carte. Casa era lună şi mirosea minunat, a mere şi zahăr ars. Pe sub şorţ, Cora purta o rochie de zi ruginie, cu un drapaj negru amplu, la spate, care îi punea în evidenţă rotunjimea formelor. Pe

majoritatea femeilor, această culoare ar fi părut ștearsă, dar pe ea o avantaja; era exact culoarea părului ei, și portocaliul pal al bluzei îi sublinia culoarea din obraji.

Știa că arată bine, că are o casă plăcută și că masa va fi excelentă. Ceea ce nu știa era dacă va reuși să o scoată la capăt.

- „O să luăm ceaiul, încercă să se liniștească. Și după aia o să-i spun că m-am răzgândit.”

Își repetă planul în gând de o sută de ori, și timpul abia își târa pași către ora fixată. Cu toate astea, tresări când, la patru fix, auzi un ciocănit discret la ușa din bucătărie.

Își scoase repede șorțul și se duse să-l întâmpine. O să-i servesc ceaiul, își mai spuse o dată, câteva prăjiturile, apoi îl voi da papucii.

- Domnule Sparrow, zise, pe un ton foarte cald. Intră, te rog.

Cu pălăria în mână, Jedwin pătrunse în bucătărie. Se strâmbă puțin, auzind-o că îl ia cu domnule. „Jedwin” suna mult mai familiar și de-abia așteptase să o audă spunându-i pe nume.

- Bună ziua, doamnă Briggs, spuse politico. Era extrem de spilcuit și de bine îmbrăcat. Briantina cu care-și dăduse pe păr nu reușise să-i distrugă în întregime onduleurile. Cămașa era de sărbătoare și cravata de mătase.

Cora fu impresionată. Ieri îl găsisese chipeș. Astăzi era mai mult decât atât. Îl luă haina cu mâini tremurânde.

- Te rog, ia loc, zise nervos. Sper să-ți placă

prăjiturile indiene, domnule Sparrow, încep, foarte încet. Arată spre masa acoperită cu cea mai bună față de masă din dantelă pe care o avea, apoi se întoarse iar spre el.

- Jedwin.

- Poftim? Își ridică ochii spre el.

- Vă rog spuneți-mi Jedwin, doamnă Briggs, zise el. M-aș simți mai în largul meu.

Jedwin zâmbi din inimă. Următorul pas era ca ea să-i permită să-i spună și el pe nume, Cora. Noaptea trecută exersase de o sută de ori acest lucru, și de-abia aștepta să-l aplice.

- Ei, Jedwin, spuse ea. Sper că nu vrei frișcă la ceai, pentru că nu am.

El o privi mut. Nu se prinsese! Când ea îl privi curioasă, își dădu seama că îl întrebase ceva.

- Frișcă? răspunse în cele din urmă. Nu, mulțumesc, nu e nevoie.

- Ce bine. Cora aduse ceainicul aburind la masă. Era din porțelan fin franțuzesc, cu un desen delicat cu flori de nu-mă-uita și cu mâner auriu.

În vreme ce turna ceaiul în niște cești din porțelan obișnuit, Jedwin observă imediat contrastul dintre ceainicul scump și cești.

- Ce ceainic frumos, zise, de dragul conversației.

Cora ridică ochii spre el, zâmbind.

- L-am primit cadou de nuntă de la mama ta.

Puse ceainicul între ei și Jedwin îl privi jenat.

Începu să-și bea ceaiul, întrebându-se ce face

el aici. E adevărat, nu-și închipuise că o să sară drept în pat, dar nici la asta nu se așteptase.

Ea arăta extraordinar în lumina zilei, hotărî. În trecut, îi privi pieptul. Auzise că-ți poți da seama de ce se ascunde sub pliuri, după rotunjimea ce se contura prin material. I se păru că distinge clar sânii. Tocmai când îl examina mai cu atenție, îl remarcă privirea.

Era roșie la față.

- Ia o prăjitură, Jedwin, zise ea, oferindu-i tava.

Jedwin luă trei și le puse cât putu de firesc pe farfuria albă din fața lui. Enervat că a pornit-o cu stângul, mușcă dintr-o prăjitură, pentru a se revanșa. Prăjiturile erau ușor picante, și îi plăcură imediat. Ridică capul să-i spună părerea lui, dar se trezi față-n față cu cealnicul. Ea îl mutase în fața ei. Pofta de mâncare îl părăsi imediat.

- Deci, Jedwin, zise ea, pe un ton distant. Povestește-mi despre munca ta.

- Munca mea? Jedwin rămase perplex.

- Da, spuse ea calmă. De obicei, în timpul ceaiului, domnii vorbesc despre ocupațiile lor.

Jedwin o privi, convins că ea știe bine ce spune. Probabil luase ceaiul cu o groază de bărbați la viața ei. Bărbați mai rafinați și mai manierați decât el. Bancheri, fermieri, poate chiar și instalatori, vorbeau nestingheriți despre slujbele lor, în fața doamnei Briggs. Serviciul mortuar nu era însă, ceva de discutat la masă.

- Aș prefera să aflu mai multe despre dumneavoastră, doamnă Briggs, spuse el.

Cora îl privi uimită. Toți bărbații voiau să vorbească despre ei înșiși. De fapt, experiența o învățase că numai despre asta voiau să vorbească. De ce voia tânărul ăsta să afle mai multe despre ea? Răspunsul care-i veni în minte n-o satisfăcu. El voia să afle amănunte.

- Despre mine? Dar, Jedwin, știi totul despre mine. Adăugă, apoi, pe un ton amar, tot orașul știe totul despre mine.

Jedwin își reproșă din nou neîndemânarea. Știa exact ce trebuie spus familiilor celor răposați, dar habar n-avea ce i-ar putea spune unei femei frumoase atât de pline de viață.

E adevărat, uneori mai ieșea cu câte o fată în oraș. Vorbeau, puneau țara la cale, își bârfeau prietenii. Jedwin nu prea era atent. Nu se preocupase decât ca timpul petrecut în compania fetei să fie destul de redus, astfel încât părinții ei să își dea seama că nu are intenții serioase.

N-avea despre ce să vorbească cu ea, decât despre prieteni comuni sau despre activitățile din oraș. Însă el și doamna Briggs nu aveau prieteni comuni și ea nu era acceptată în cerul de activități al orășenilor. Jedwin își scremu mintea înnebunit, doar-doar o găsi un subiect de conversație.

- V-am văzut mergând cu bicicleta azi-dimineață, își încercă norocul în cele din urmă.

- O, da?

Jedwin își luă un ton mai familiar.

- Atunci e ora când fac, de obicei, o scurtă pauză. Vă văd în fiecare zi.

- Aha. Cora știa că bărbații o urmăresc. O

deranjă gândul că și el făcea parte dintre aceștia.

- Unde vă duceți? o întrebă Jedwin.

- Unde crezi că mă duc? îi ripostă ea.

Jedwin fu surprins de ciuda din glasul ei.

- Păi, nu știu, admise. Nu m-am întrebat niciodată.

Cora îl privi pe tânărul din fața ei și-i citi sinceritatea din priviri. Știa că zvonurile din oraș variau - fie se ducea în mahalaua orașului pentru a-și vinde corpul pe nimic, fie se ducea în Guthrie pentru a se întâlni cu oameni de afaceri importanți, cu care avea de-a face în vreo parcare, între pernele comode ale unei mașini de lux.

- Dacă vrei să știți, mă duc la râu, se auzi zicând.

- Așa departe? Jedwin era, evident, impresionat.

- Nu sunt decât cinci mile. Cora luă o înghițitură de ceai. Își dădu seama că avea mare chef să vorbească despre viața ei. De ani de zile nu mai avusese o discuție ca lumea cu cineva. O fi avut Jedwin Sparrow intenții necinstite, dar în clipa de față era publicul de care avea nevoie.

- Eu sunt o adeptă înfocată a exercițiului fizic regulat.

- A, da? răspunse Jedwin politicos, dar fără prea mare entuziasm.

- Am citit tot ce s-a scris despre acest subiect și am descoperit că filozofia lui Daisy Millenbutter se apropie foarte mult de a mea.

Jedwin încuviință.

- E prima oară când aud de ea, zise.

- Îți pot împrumuta cartea ei, dacă vrei. E cât se poate de modernă când vorbește despre faptul că trupul și sufletul se află într-o legătură mult mai strânsă decât se crede. Corpul este de fapt un amestec proporțional de materie și energie, îi explică ea. Aceste două componente trebuie să rămână în echilibru perfect pentru o funcționare perfectă a organismului.

Jedwin ridică ochii, cu ulmire. N-auzise în viața lui așa ceva și nu-și putea imagina cum poate o femeie să gândească astfel. Dar Cora Briggs nu era o femeie oarecare.

Cu opt ani în urmă, Cora Briggs încă mai era o femeie respectabilă, care mergea în fiecare duminică la slujbă. Crescută într-un orfelinat metodist și apoi măritată cu unul dintre cetățenii de vază ai orașului, evoluția ei ulterioară îi surprinsese pe toți. Jedwin nu și-o mai amintea din acea perioadă, pentru că avea prea mult de furcă acasă, cu taică-su. Adolescentul Jedwin nu avusese timp să se gândească la căsătoria lui Luther Briggs. Maică-sa, în schimb, nu avea alt subiect de discuție; nu vorbea decât despre „neobrăzata asta” care nu-i făcea pe plac lui Maimie.

Divorțul ei fusese de notorietate publică. Cazurile de divorț erau destul de răspândite în zonă. De fapt, cu legile sale progresiste, Guthrie era un adevărat paradis pentru cei care veneau din toată țara pentru a se des-cotorosi de un partener nesuferit. Dar era vorba de străini. Pe când Luther și Cora Briggs erau de-ai locului. Și motivul divorțului era atât

de misterios, că imaginația locuitorilor o luase total razna.

- A băgat divorț pentru că a părăsit-o, anunțase într-o zi Titus Penny, într-o pauză de crichet. Dar el n-a plecat decât după ce ea i-a intentat proces. Deci asta e o minciună sfruntată.

Informațiile lui, care trebuiau să fie adevărate, taică-su fiind abonat la ziarul din Guthrie, au dat naștere la tot soiul de speculații.

- Tata zice că majoritatea femeilor divorțate sunt curve, spusese Clyde Avery. O femeie care se respectă stă cu bărbatul ei, orice-ar fi.

În clipa în care Clyde rosti cuvântul *curvă*, toți parcă luaseră foc. O curvă autentică la Dead Dog! Era visul tuturor puștanilor de cincisprezece ani.

Jedwin își pusese în cap să se uite bine la ea. A doua zi, după ce-și terminase treburile, se strecurase până la căsuța ei și se ascunsese în arbuștii de lângă gard. Așteptase ore întregi s-o vadă pe divorțată, pe doamna Briggs.

În cele din urmă, ea ieșise să ia niște cearșafuri de pe sârmă. Jedwin rămăsese cu ochii la formele ei armonioase și la frumosul ei profil. Și, când ea își ridicase brațele ca să ia rufe, îi admirase pieptul.

Reacția lui fizică fusese firească pentru un puști de vârsta lui. Cora Briggs fusese prima femeie care îi trezise dorința. Și, din acea clipă, această dorință pentru ea îi afectase imaginea despre femei cinstite ori imorale.

- Materia, continuă Cora, este mai mult sau

mai puțin constantă. Însă energia tinde să crească în cadrul sistemului nervos. Și, dacă această energie nu e eliberată regulat, începe să depășească materia, distrugând echilibrul. Cora clătină din cap, consternată. Îți imaginezi cu ce rezultat.

- Da, îmi imaginez, minți Jedwin. Își lăasă gândurile să zăbovească iar asupra trecutului, fără să fie atent la ce spune Cora.

- Rezultatul, continuă ea, este funcționarea anormală a corpului, boala, și, în fine, epuizarea și moartea. Declarația Corei era impecabilă, iar tonul solemn.

Jedwin fu ulmit de cuvintele ei ciudate. Oare despre ce naiba vorbea femeia asta? Femeile erau de obicei interesate de bărfă, haine, gospodărie și bărbați. De obicei, chiar în ordinea asta. Ce nevoie avea o femeie să vorbească despre energie și sport?

Însă, brusc, Jedwin își dădu seama la ce se referă ea.

Și Haywood Puser avea o filozofie asemănătoare.

Un bărbat avea nevoie din când în când de o femeie, îi spunea Haywood mereu. Dorul ăsta crește în bărbat, și el e nevoit să-și caute o femeie chiar de-ar fi să caute toată viața.

Jedwin își înăbuși un surâs. Cora tocmai zicea că și ea are anumite necesități și că e musai să le îndeplinească. Auzise șoaptele îngrozite ale mamei lui și ale lui Maimie, despre cât de indecent era pentru o femeie să încalce o bicicletă. Dacă Cora Briggs avea nevoie să meargă în fiecare zi cu bicicleta, însemna că

și ea avea la fel de mare nevoie de el, cum avea și el de ea.

- Da, și eu m-am gândit la asta, doamnă Briggs, zise. Ca din întâmplare, își întinse piciorul și îi atinse pe sub masă călcâiul. Cora și-l retrase imediat.

- Nu încape nici o îndoială, continuă ea, dacă ai citit lucrările lui Sargent ori Gulick, curățenia interioară nu poate fi obținută decât prin stimuli externi.

Jedwin luă asta drept o invitație deschisă.

Se ridică în picioare și luă ceainicul care stătea precum propria sa mamă între ei, îl puse pe bufet și, după ce-și duse scaunul lângă al Corei, se așază foarte aproape de ea.

Când ea îl privi cu spaimă, el clipi din ochi, ca s-o liniștească.

Se aplecă spre ea, cu coatele pe masă și cu un surâs extrem de masculin pe față. Un surâs înnebunitor.

- Nu încape nici o îndoială. Vorbea, tîrînd ca o pisică. Energia se adună și se tot adună, până când trebuie să o eliberăm, nu-i așa?

Luată pe nepregătite, Cora era acum încolțită, atât de apropierea lui, cât și de tentația din surâsul lui.

- Păi... păi, da... da, chiar așa, se bălbâi. Nu știam că ești adeptul exercițiilor fizice.

Jedwin îl puse un deget pe bărbie, atingând-o pentru prima dată și forțând-o astfel să-l privească în ochi.

- Doamnă Briggs, credeam că am fost destul de clar - sunt extrem de interesat în orice activitate fizică ce vă implică și pe dumneavoastră.

Jedwin, cu capul ușor întors, își închise ochii intensi și-și apropie și mai tare buzele de Cora. Aproape că-i simțea mireasma trupului. Inima îi bătea nebunește. Mintea i se blocase. Dorința îl sufoca.

Atingerea caldă a mâinii lui, parfumul lui atât de masculin și de aproape, freamătul așteptării, aproape o paralizară pe Cora. Era atât de plăcut, și inima ei tânjea după ceva, dar nici ea nu știa după ce. Ca hipnotizată, simțea că-l respiră odată cu aerul.

Vrea să mă sărute! îi căzu ei fisa, și sări, ca speriată de bombe.

Scaunul ei se trânti de podea.

- Cora? Jedwin se grăbi spre ea, însă ea se lipi și mai înspăimântată de perete. Cora, eu...

- Te rog să-mi spui doamna Briggs! șuieră Cora, apărându-se. Și să părăsești imediat casa asta!

Jedwin fu ulmit de reacția ei. Întinse mâna s-o mângâie.

Ea se trase în lături.

Jedwin ridică mâinile, vrând s-o asigure că n-are de ce să se teamă.

- Vă rog, doamnă Briggs, începu.

- Pleacă imediat. Cuvintele ei erau tăioase ca oțelul, dar Jedwin o văzu că înghite în sec.

- Vă rog să mă iertați, doamnă Briggs, zise el încet. Vă rog să nu mă dați afară. Vreau să rămân cu dumneavoastră.

- Știu eu ce dorești dumneata, domnule Sparrow. Mi-ai spus ieri, vrei să-ți faci de cap cu mine. Ei bine, domnul meu, ai greșit adresa!

- Doamnă Briggs, eu...

- Eu nu sunt o femeie ușoară, ca să mă poți cumpăra cu câteva flecuștețe, domnule Sparrow. Oricum, voiam să-ți spun că *nu-ți* voi mai permite să mă vizitezi. Acum, sunt mai sigură ca niciodată că acest lucru este imposibil.

- Îmi pare rău, doamnă Briggs, spuse Jedwin. Eu am crezut - ei, nu contează ce-am crezut eu. Dar nu s-a întâmplat nimic și vă promit, doamnă Briggs, că între noi nu se va întâmpla nimic decât în clipa în care veți fi pregătită.

- Când voi fi eu pregătită? Cora își ridică bărbia, mândră. Îmi pare rău că-ți spulber visurile, tinere, dar îți va crește păr alb, și eu tot nu voi fi pregătită să se întâmple ceva între noi.

Jedwin o privi, mut, câteva clipe. Simți încordarea din aer și rămase cu ochii la sânii ei, la ritmul nervos în care se înălțau și coborau. Ochii lui o fixau atât de intens, încât Cora se simțea ca o specie de insectă la microscop. Nu-i mai era teamă. Era, în schimb, umilită de propriul ei comportament.

- Mi-am cerut scuze, doamnă Briggs, zise el încet. Cred că merit să-mi mai dați o șansă.

Cora respiră adânc și-l privi drept în ochi.

- Domnule Sparrow, spuse. Nu cred că ne-ar folosi la ceva să continuăm această relație.

Jedwin își împreună mâinile în față și o privi gânditor. Era, fără îndoială, cea mai interesantă femeie pe care o văzuse vreodată. Se întrebă, în treacăt, dacă Luther Briggs era, oare, întreg la minte. Dacă el ar fi avut o nevastă

precum Cora Briggs, n-ar fi părăsit-o pentru nimic în lume.

Simți un junghi în inimă. Stătea lângă femeia la care visase atâta. Și ea era la numai câțiva pași de el. Și ea avea nevoie de el, era sigur. În clipa aceea, Jedwin se hotărî că, ori își va face de cap cu Cora, ori nu-și va face deloc.

- Ba dimpotrivă, doamnă Briggs, zise, decis. Sunt de părere că relația noastră poate fi extrem de profitabilă pentru amândoi.

- Nu, îl asigură ea, clătinând din cap și începând să-și studieze nervos mâinile. Nici n-are cum. Știu că ieri am... te rog, domnule Sparrow, încearcă să faci abstracție de ziua de ieri. Nu eram eu însămi.

Jedwin ridică din sprâncene, curios, și zâmbi.

- Dar cum erați? N-ați putea să redeveniți cea de ieri?

Cora îl privi șocată, până când îi văzu surăsul amuzat. Jedwin făcu un pas spre ea și se sprijini cu cotul de perete. N-o atingea în nici un fel, dar era foarte aproape de ea.

- Te rog, domnule Sparrow - începu ea.

- Vă înțeleg, doamnă Briggs, îi spuse el, blând. N-am respectat regulile, nu-i așa?

- Care reguli?

El deveni serios și-i examinează chipul; fruntea netedă, arcuirea sprâncenelor, ochii de ciocolată, obrații îmbujorați și bărbia atât de feminină; contemplă, fără grabă, fiecare detaliu. Când ochii i se fixară asupra buzelor ei, ea și le întredeschise ușor, involuntar, și el își ținu un pic respirația.

- Nu așa ne-am înțeles, nu, doamnă Briggs? șopti el. Noi ne-am înțeles că vă voi face curte.

- Nu, insistă Cora, iritată. Nu am stabilit nimic.

- Ați uitat atât de repede? o întrebă. Mi-ați acordat cîntea de a încerca să vă cuceresc.

- Domnule Sparrow, eu...

- Doamnă Briggs, îmi recunosc lipsa de experiență, dar cred că știu la ce vă referiți. Și nu am de gând să mă las păgubaș.

- Ce vreți să spuneți?

- Vă voi da ce doriți, zise el.

- Domnule Sparrow. Cora își luă un ton sever, de profesoară. N-aveți de unde să știți ce doresc.

- Ba da, doamnă Briggs, cum să nu. Nu mi-ați spus ieri? Vreți „flori și poezie; momente lungi de tăcere în doi și priviri pline de dor.”

- Nu vă înțeleg.

- Vreau să spun, doamnă Briggs, că vă voi face curte ca la carte.

Capitolul 4

- Doar nu te îmbraci în halul ăsta? Cuvintele lui Jedwin sugerau mai degrabă resemnare, și nu întrebare.

- Da' ce-are? îl întrebă Haywood Puser, privind-și nedumerit jacheta scurtă, cu carouri gri cu maro, a costumului.

Jedwin clătină din cap.

- Dacă te vede mama că te duci la casa mortului fără haină de doliu, o să fie foc și pară.

Haywood zâmbi larg, descoperindu-și dinții albi, scoși în evidență de barba deasă.

- Nu mă deranjează să-i dau puțin de furcă lui Mellie, îl asigură pe Jedwin. În plus, nenorocita aia de haină de doliu e din lână și mor de cald cu ea.

Jedwin încuviință cu un oftat.

- Să ieși, totuși, pe ușa din spate, să nu te vadă. Se duse la oglindă și se examinează cu atenție. Apropiindu-se puțin, își trecu mâna prin părul ușor rărit în creștet. Se mai uită puțin,

apoi se duse la bufetul din apropiere și scoase o ceapă, dintr-o sacoșă pe care o pusese acolo special. O curăță bine și, cu o jumătate de ceapă în mână, veni iar la oglindă.

- Pfuu! strâmbă din nas Haywood. N-ai terminat cu tratamentul ăla tâmpit?

- Să știi că e bun, afirmă Jedwin și începu să se frece energic cu ceapa pe cap. Sunt sigur că azi am mai mult păr decât ieri.

Haywood clătină din cap.

- Ai destul păr, dar nu rezolvi nimic cu ceapa. Pentru un tip ca tine, chelia e inevitabilă. N-ai ce face. E ca moartea.

- Și le voi accepta pe amândouă, zise Jedwin. Doar că aș vrea să fiu bătrân atunci.

Haywood chicoti și Jedwin surâse, la rândul lui.

- Sunt în pivniță, dacă ai nevoie de mine. Vreau să văd ce fac cu florile.

Haywood zâmbi și-l petrecu cu privirea pe acest tânăr, pe care ajunsese să-l iubească și să-l admire. Muncea la pompele funebre de la moartea tatălui lui Jedwin. Nu-l cunoscuse niciodată, dar îl considera un om norocos. Dacă fiul lui ar fi trăit, i-ar fi plăcut să semene cu Jedwin.

Haywood își luă echipamentul. Fata cea mare a Needei Willoughby, Nadine, își dăduse duhul noaptea trecută. Haywood fu străbătut de un val de tristețe. Moartea făcea parte din viața și munca lui, dar asta nu însemna că-i era ușor să accepte stingerea atât de timpurie a unei fete încântătoare.

Pentru că era o toamnă destul de caldă,

Haywood avea de gând să propună să fie îmbălsămată, și nu congelată, pentru înmormântare. După ce luă planșeta portabilă pentru congelări, Haywood se uită să vadă dacă a pus în geantă pompa, furtunul de cauciuc, trocarul, acele, forcepsul, bisturiul, foarfecile și masca pentru ochi. Adăugă la acestea niște gută, o cârpă îmbibată cu ulei și un pachet de plastru. Cutia pentru îmbălsămări conținea două sticle mari goale, folosite pentru amestecuri și alte câteva sticle cu lichid special pentru îmbălsămare. O pânză de bumbac, niște pioane și o măturică completau trusa. Drept ornamente, nu luă cu el decât un set de panglici mortuare.

Jedwin urma să se întâlnească cu familia mai târziu, pentru a stabili amănuntele înmormântării și pentru a decora casa de doliu. Știa exact ce are de făcut. Era foarte priceput la astfel de ocazii. Îi plăceau oamenii. Doar că nu-i plăcea deloc treaba cu pompele funebre. Și Haywood îl înțelegea. Însă, din păcate, era singurul.

- Unde-i domnul Sparrow? se auzi o voce ascuțită și pusă pe harță.

Haywood întâi își termină treaba și abia apoi răspunse.

- Bună dimineața, doamnă Mellie. O zi bună de asemenea, zise, cu un zâmbet.

Amelia Sparrow era îmbrăcată în doliu, dar veșmintele ei erau cât se poate de departe de ideea de cenușă în cap și îmbrăcăminte de sac. Mătasea neagră, scumpă, era tăiată după ultima modă, și-i puneă în evidență pieptul voinic

și talia de viespe. Cântărind-o din ochi, Haywood remarcă amplexarea șoldurilor. Dar asta nu-l deranja deloc; îi plăceau femeile bine făcute. Și, în mod evident, spatele doamnei Amelia Pratt Sparrow era exact pe gustul lui.

- Frumoasă zi pentru o înmormântare, nu-i așa?

Amelia Sparrow nu-i savură deloc umorul. O durea maseaua și n-avea chef de conversație.

- Unde-i fiul meu, domnule Puser?

- Jedwin? A, da, e jos în pivniță, să vadă ce mai fac florile.

Amelia încuviință.

- Foarte bine. Bine măcar că s-a gândit să se ocupe de funerariile familiei Willoughby.

Haywood ridică din umeri. Era exact în stilul ei, se gândi, să se țină în continuu după Jedwin, să vadă dacă-și face treaba ca lumea. Era mereu cu ochii pe el și în mod sigur îl făcea capul calendar. După părerea lui Haywood, numai tăria de caracter îl ajutase pe Jedwin să nu ajungă bălatul mamei. Și era hotărât să facă tot ce-i stă în putință pentru a-l scăpa pe tânăr de tirania ei.

- Plec peste câteva clipe să pregătesc cadavrul, îi spuse Ameliei. Puteți să stați liniștită. Jedwin se va descurca foarte bine.

Cu brațele încrucișate pe piept, Amelia îl privi pe angajatul fiului ei cu superioritate.

- Domnule Puser, Needa Willoughby este prietena mea, îi spuse pe un ton sever. Nu e nevoie să te deranjezi; James Edwin va face îmbălsămarea personal.

Haywood ridică ochii, fără nici o expresie. Dezaprobarea plutea însă în aer.

- Da' n-am primit nici o solicitare în sensul ăsta, zise, luându-și geanta și îndepărtându-se spre ușa din spate.

Amelia îl privi furioasă că pleacă înainte de a i-o cere ea. Se duse după el și-l urmări cu mânie crescândă, cum încarcă furgoneta.

- Nu ești îmbrăcat pentru înmormântare, domnule Puser. Pregătește doar mașina, și restul îl va face James Edwin.

Haywood continuă să-și încarce echipamentul.

- Eu o voi face, zise.

- Ba n-ai s-o faci.

Haywood respiră adânc și, după ce își spuse în gând că nu trebuie să se enerveze, se întoarse spre ea.

- Nu vă faceți griji pentru doamna Willoughby, îl spuse calm. O s-o fac pe fetișcana aia amărâtă mai frumoasă decât a fost vreodată. Jedwin preferă să o îmbălsămez eu, și o voi face. Sunt foarte priceput la asta.

Amelia nu-și pierdu cumpătul.

- Sunt convinsă, domnule Puser, că-ți cunoști bine meseria. Dar, ca vechi prieten al familiei Willoughby, din considerație pentru ei, va trebui să o facă James Edwin personal.

Haywood se crispă tot.

- Jedwin nu datorează nimic nimănui. Nu poate să suporte îmbălsămările, și, dacă ați avea un pic de bun simț, doamnă Mellie, l-ați lăsa în pace.

Amellei îi căzu fața și îl săgetă cu privirea.

Ridicându-și nasul, atât cât era posibil, dacă nu voia să cadă pe spate, îi spuse pe cel mai trufaș ton posibil:

- Domnule Puser, am impresia că ai uitat care este statutul dumitale aici. Eu sunt patroana dumitale, și numele meu este *doamna Sparrow!*

Haywood puse cu grijă cutia în duba furgonetei și închise ușa.

- Știu foarte bine cine sunteți, însă patronul meu... Zâmbetul îi dispăru. Cred că ar fi bine să discutați cu fiul dumneavoastră, doamnă Mellie. El susține că lucrez pentru el.

După ce-și ridică în batjocură pălăria, Haywood o depăși și se îndreptă spre ușa șoferului.

Ea îl urmă furioasă.

- Domnule Puser! Cum îndrăznești să dispari pur și simplu din fața mea, când vorbesc cu dumneata?

Haywood îi aruncă o privire inocentă și se urcă pe scaunul șoferului. Privind-o de pe o poziție superioară pe femeia care se uita la el iritată, cu mâinile pe lângă corp, Haywood îi observă culoarea din obraji. După criteriile oricărui bărbat, Mellie Sparrow era o femeie frumoasă. O femeie pe care supărarea o prindea de minune. Ce noroc pe capul ei, se gândi Haywood; ea era furioasă tot timpul.

- Dar nu dispar, doamnă, zise el. Plec.

Râzând din inimă, Haywood băgă cheia în contact și furgoneta porni, instantaneu. Amelia Sparrow rămase singură și plină de draci în mijlocul curții.

În momentul în care doamna Briggs afirmase răspicat că a face curte unei femei însemna în primul rând să-l aducă flori, Jedwin dedusese că era o activitate care avea loc mai mult primăvara. Pășind atent în întunecimea pivniței, își evaluă posibilitățile. Dezgustat, își dădu seama că, în calitatea sa de antreprenor de pompe funebre, era unul dintre puținii care își puteau permite luxul de a întreține fanteziile florale ale unei femei, toamna.

În timp ce majoritatea pivnițelor gemeau de borcane de conserve, ori de provizii de cartofi și mazăre, subsolul său era împânzit de sute de metri de funii de bumbac, de care erau atâruncate, cu corolele în jos și cu tulpinele prinse cu cârlige de rufe, toate florile rămase din timpul primăverii sau al verii. Subsolul fiind întunecat și uscat, florile se uscaseră în mod natural, pierzându-și doar puțin strălucirea.

Jedwin străbătu șirurile, admirându-și opera. Întreprinderea lor era renumită până la Kingfisher pentru faptul că avea flori pentru orice serviciu funerar, fie iarnă, fie vară. Aceasta era cea mai importantă contribuție a lui Jedwin la afacerea familiei. De fapt, *singura* lui contribuție. De ani de zile căutase un domeniu în care să fie bun, o ocupație care să-l acapareze și pe care să o poată practica din plăcere.

Descoperise această idee într-o revistă, și în-

cercase să-l coopteze și pe taică-su. Crepul negru tradițional și panglicile de doliu erau atât de lipsite de viață, de deprimante și triste. Oamenii erau și așa copleșiți de realitatea morții, insistase Jedwin. Au nevoie să-și amintească de viață. Jim Sparrow nu-i interzisese fiului său să pună în practică această idee, dar nici nu păruse prea interesat. Încercând să-l impresioneze, Jedwin aranjase o frumoasă coroană de flori lângă sicriul deschis al lui Walter Patrick. Taică-su încuviințase din priviri și probabil că n-ar mai fi spus o vorbă despre asta.

Dar soarta, prin intermediul reverendului Philemon Bruder, îi venise în ajutor. Acesta fusese scandalizat și, cu un ton grav, de parcă ar fi fost sfârșitul lumii, ordonase ca acele simboluri păgâne să fie scoase imediat din casă.

Auzind asta, Jim Sparrow se încăpățănase ca un catâr pe șina de cale ferată.

Jedwin zâmbi, amintindu-și. Nu-și cunoscuse bine tatăl. Traiul alături de el vreme de șaisprezece ani nu-i apropiase prea tare. Însă în acea zi îndepărtată, pentru prima și probabil pentru singura dată, bărbații din familia Sparrow fuseseră de-adevăratelea tată și fiu.

- Fiul-meu a făcut coroana, spusese tatăl, categoric. Și eu găsesc că e foarte frumoasă.

Chiar și la bătrânețe, Jim Sparrow era la fel de înalt și de vânos. Cu toate că era un creștin adevărat, care se ducea regulat la biserică, întotdeauna făcea numai cum îl tăia pe el capul. Nevastă-sa era singura care-și permitea să-l calce în picioare; nimeni altcineva nu îndrăznea.

- Domnule Philemon, dacă nu vă place cum arată, n-aveți decât să nu stați. Pe aceeași ușă pe care ați intrat puteți și ieși.

Reverendul se înfuriase la culme, dar nu zisese nimic. Jim Sparrow era omul cel mai priecut la alinarea celor îndoliați. Dacă ar fi fost puși să aleagă, în mod sigur majoritatea ar fi preferat ca predica s-o țină el, și nu reverendul. Așa că Philemon Bruder *acceptase* florile la serviciul funerar și de atunci încolo, Jim Sparrow nu se mai lipsea de ele.

Mirosul îmbătător de trandafiri uscați îl trezi pe Jedwin la realitate și se opri puțin, să se uite mai bine la ei. În marile orașe, li se spunea „imorțele” - flori uscate, menite să păstreze frumusețea vieții pentru totdeauna. Trandafirii se conservau foarte bine, ca și garoafele și măceșul. Calele, cele mai iubite flori de înmormântare, nu se păstrau bine deloc. Maică-sa vrusese cale pentru funeraliile tatălui. Trupul neînsuflețit al părintelui său se odihnea lângă un buchet de imorțele.

Jedwin se posomori. Imorțele pentru o doamnă? Nu se prea potriveau, cugetă el privind trandafirii.

- Da, trandafirii sunt buni.

Jedwin tresări, neplăcut surprins de apariția mamei lui.

- Poftim? o întrebă.

- Trandafirii sunt cât se poate de potriviți pentru o domnișoară, răspunse Amelia firesc.

Jedwin se făcu livid. De unde aflase ea? Doamne Dumnezeule, oare maică-sa pusese un

detectiv pe urmele lui? Se ridică în picioare, hotărât să pună lucrurile la punct.

- Asta nu-i treaba dumitale, mamă, zise tăios. Eu sunt propriul meu stăpân și nu accept să te bagi unde nu-ți fierbe oala.

Amelia rămase fără replică.

- Era o simplă sugestie, spuse uimită. Dacă preferi rezedele, te privește.

- Mamă, dumneata îți bați joc de mine? Știi bine că aici nu e vorba despre flori.

O clipă nedumerită, Amelia își recâștigă imediat stăpânirea de sine și-și luă o poză de om mândru.

- Bănuiesc că m-ai auzit certându-mă cu domnul Puser. Se întoarse cu spatele la el, ofensată. Bărbatul ăsta n-are pic de maniere. E un individ cât se poate de banal și nu înțeleg de ce ții atâta la el. Știi ce mi-a zis? îl întrebă, întorcându-se din nou cu fața spre Jedwin, indignată la culme. Mi-a zis că asta e afacerea ta, de parcă eu aș fi fost o rudă săracă și amărâtă, pe care tu o ții pe lângă casa ta de milă. Amelia începu să se plimbe nervoasă prin pivniță. De parcă nu eu ți-aș fi dat viață și de parcă nu eu mi-am sacrificat propria fericire și propriile visuri pentru tine! Bărbatul ăsta n-are pic de respect pentru mine. Știi cum îmi zice? Nu văduva Sparrow, sau doamna Sparrow, sau măcar - se opri o clipă să-și regleze respirația - măcar doamna Amelia. Nerușinatul îmi spune Mellie!

Glasul Ameliei Sparrow devenise, de atâta frustrare, aproape un mieunat. Când se întoarse și-l descoperi pe fiul ei râzând cu gura până la urechi, explodează.

- De ce râzi? se răsti.

Jedwin se strădui să-și ia o expresie serioasă. Încântat că ea nu aflase de incursiunile lui, se distrahă de minune pe seama ei. Nimeni nu știa să o pună la punct pe Amelia ca Haywood. Era una din marile calități pe care Jedwin le admira la Haywood.

- Haide, mamă, o luă el cu binișorul. Nu te mai ambala în halul ăsta. Știi doar că Haywood e din Arkansas și că nu trebuie să te aștepți la prea multe din partea lui.

Amelia se întoarse spre fiul ei.

- Și tu vrei să-l trimiți tocmai pe necioplitul ăsta să ne reprezinte la o familie cu care suntem în cele mai bune relații de prietenie?

- O să trec pe la familia Willoughby mai târziu. Am de gând să conduc serviciul funerar chiar eu.

- Dar îl lași pe el să facă îmbălsămarea!

- Da.

- Da?

- Da!

- Asta-i ultimul tău cuvânt? îl întrebă Amelia, încându-se de furie. Ți se pare că munca tatălui tău nu e de nasul tău, așa că angajezi pe altcineva s-o facă. Pe un individ lipsit de orice maniere, un necioplit fără pic de sensibilitate. Și eu trebuie pur și simplu să accept toate astea. Poate, că ție nu-ți pasă dacă întreprinderea noastră se duce de râpă, dar mie îmi pasă. James Edwin, nu mai am douăzeci de ani. Dacă dăm faliment, cine o să aibă grijă de mine la bătrânețe? O să merg la întruniri în zdrențe? Sau ai prefera să mă vezi cerșind pe stradă?

Jedwin se enervă.

- Eu o să am grijă de dumneata, ştii bine.

- Aşa cum a avut şi talcă-meu? îl întrebă ea. Cu el semeni: nu cu mine, nici cu Jim Sparrow!

- Mamă - tonul lui Jedwin era sever, chiar aspru.

- N-am timp de discuţii, îl întrerupse măicăsa scurt. Biata Nadine Willoughby a trecut în împărăţia celor drepti, şi trebuie să mă duc s-o consolez pe scumpa mea prietenă Needa. Mi-e teamă că acest lucru îmi va redeştepta suferinţele abia uitate, pricinuite de funeraliile propriului meu soţ. Măcar un membru al familiei noastre ştiu sigur că-şi va face datoria.

După ce mai scoase un oftat exagerat, văduva Sparrow îl întoarse spatele fiului neascultător şi se îndreptă pios spre uşă.

- Bănuiesc că va trebui să merg pe jos.

- Te duc eu, spuse Jedwin printre dinţi.

Amelia încuviinţă tacit.

- Sunt gata într-un sfert de oră.

Cora tremură şi-şi strânse mai bine haina pe corp, apoi îşi luă găleata şi o porni spre cişmea. Venea frigul şi o prinsese pe picior greşit. Cişmeaua de la bucătărie îngheţase iar-na trecută şi toată vara sperase că va face rost de bani s-o repare.

Nu-și îngădui însă luxul autocompătimirii.

- Femeile au supraviețuit mil de ani fără apă curentă în bucătărie, își aminti.

Cu haina groasă peste capot și cizmele de lucru, se îndreptă spre cișmea. Iarba îi scârțâia sub tălpi. Deși încă verde, strălucea de prima brumă a anului în lumina soarelui de dimineață. Cora își ridică ochii spre nukul împovărat de buchetele de fructe verzi. Estimă, încântată, că până la sfârșitul săptămânii, vor cădea.

Traversă cu greutate curticica și grădina, acum pregătită pentru iernat. Se îndreptă cu stoicism spre gard și spre cișmeaua pe care Luther o folosisese pentru cai.

Luther iubea caii de rasă. Ținuse o pereche de murgi pentru trăsură și un cal de povară. Îi stătea bine alături de cai. Cora zâmbea și acum când și-l amintea călărind nebunește, spre cine știe ce întâlnire importantă. Era un bărbat frumos. Și, când era călare, și mai și.

De când nu mai erau caii, jgheabul se coșcovise și ruginise de tot. Când Cora însufleți cișmeaua, stratul subțire de apă din jgheabul crăpat semăna cu o pânză de păianjen.

Cora apucă mânerul greu cu ambele mâini. Se lăsă cu toată greutatea și reuși. Când atinse fundul pompei, lăsă mânerul să se ridice ușor. Dacă l-ar fi forțat, tot n-ar fi rezolvat nimic. Mânerul cișmelei nu era ca cel din bucătărie, conceput pentru o mână de femeie, ci pentru umeri puternici și brațe viguroase, de bărbat. Corei îi trebuia câteva opinteli serioase, până când apa catadicsi să curgă. În momentul

acela, nu-i mai era de mult frig. De efort, fruntea i se acoperise cu broboane de sudoare.

Odată găleata umplută, Cora se opri la grămada de lemne de lângă grajdul gol. Lemnul era încă verde - cel mai ieftin lemn pe care-l găsisese, de pin. Atentă să nu verse apa, se îndreptă încetișor spre casă. Ajunsă înăuntru, lăsa lemnele să cadă cu zgomot într-o ladă. Apoi, îndoiindu-și brațul suprasolicitat, ridică găleata cu apă și o turnă aproape toată în chiuveta metalică aflată în prelungirea sobei. Golise deja apa caldă rămasă de cu seară în lighean.

Vărsă restul de apă în cealnicul pe care-l puse imediat pe foc, după care puse găleata în cui.

Își dădu jos haina, apoi aranjă cărbunii în cămin. Observă supărată că iar era plin de cenușă. Ultima dată când îl curățase, vărsase din greșeală mizeria în bucătărie și îi luase aproape o săptămână să șteargă pelicula subțire de cenușă ce se așternuse prin toată casa.

Poate că data viitoare ar fi mai bine să-și aducă roaba în casă. Cu mult timp în urmă aflate că, dacă trebuie să se descurce singură, trebuie să mai și improvizeze. Dar ea fusese întotdeauna mai mult singură. Părinții ei veniseră din Missouri ca să cumpere pământ în Oklahoma. Mama ei era slăbită după o altă naștere cu nenoroc. Cora nici nu-și mai amintea câți frați și câte surori moarte îngropaseră ai ei. Dar rămăsese cu impresia că maică-sa îngropa în fiecare an un copil. În cele din urmă, în anul când fusese bătaia pentru pământ, își pierduse și mama. Fusese înspăimântată.

Talcă-su parcă uitase de existența ei; parcă nici n-o vedea.

Cora își petrecea timpul făcând tot ce-o văzuse pe mama ei că face. Mătura, spăla, călca, punea murături.

Disperat de moartea soției și de recolta proastă, talcă-su începuse să bea și să joace jocuri de noroc. Când pierduse ferma la cărți, Cora plânse zile întregi. În iarna aceea locuiseră într-un cort, și talcă-su muncise pe apucate și băuse rachiu de porumb.

Focul din sobă începu să salte, vioi, dar Cora tremură, la amintirea frigului îndurat atunci. Uneori, când era tristă și i se părea că viața ei nu e ce ar trebui să fie, își amintea acea iarnă. Problemele de azi păreau nimicuri, prin comparație.

Murise de pleurezie. Totul se întâmplase atât de repede, încât Cora nici n-avusesese timp să caute un doctor. Oamenii îi veniseră în ajutor și îl îngropaseră. Și aceiași oameni, niște străini, o trimiseseră să crească alături de copii străini, la Căminul Metodist din Muskogee.

Se numea cămin, dar nu era un cămin adevărat. Oamenii se purtaseră frumos cu ea; Cora nu le reproșa nimic. Dar știa că viața ei începuse în altă parte, altcândva. Muncise, se rugase și ascultase. Și așteptase. Nu știa nici ea de ce, dar fusese sigură că, într-o zi, cineva o va salva de aici. Și o salvase.

Apa din boiler începuse să bolborosească. Cora aruncă o privire rapidă spre fereastră, să se asigure că transperantele sunt trase. Era, fără doar și poate, culmea nerușinării ca o femeie

să se spele în bucătărie. Dar, trăind singură de opt ani, Cora nu mai simțea deloc nevoia de a respecta alte reguli în afara celor întocmite de ea însăși.

Dezbrăcată până la brâu, Cora înmule o cârpă curată de bumbac în apa caldă din lighean și o săpuni ușor cu puțină vrecie de casă. Doamna Millenbutter susținea că un duș calduț e cel mai bun pentru sănătate. Îndepărtarea impurităților pielii printr-un jet de apă era o obligație săptămânală, după spusele ei. Cu toate acestea, Cora nu avea baie și prefera să se spele în acest fel mai tradițional, în fiecare zi.

După ce se clăti și-și șterse pântecul și sânii cu un prosop uzat, Cora își puse corsetul și îl încheie la toți nasturii, înainte de a-și lăsa cămașa de noapte să cadă și a-și continua baia. În ciuda modernelor opinii ale doamnei Millenbutter, în legătură cu necesitatea nudității în anumite împrejurări, Cora nu reușise să uite lecția metodiștilor. O femeie nu trebuia să rămână niciodată complet dezbrăcată.

Căminul metodist era foarte sever cu fetele și singura cale de scăpare era măritișul – un adevărat triumf. Luther Briggs o transformase într-o învingătoare, ca apoi să-i fure trofeul.

Cora încercă să scape de amintirile neplăcute. Își puse chiloții. Voise o casă și Luther i-o dăduse. Căsuța albă era cam șubredă pe la încheieturi, dar era a ei.

Zugrăvită și reparată, va fi ca nouă, își spunea Cora mereu. De obicei nu se gândea de

unde o să facă ea rost de vopselele și de materialele necesare, dar azi analiză situația pe toate părțile.

Ca celibatară, nu prea avea șanse să câștige bani – poate doar dacă-și deschidea o mică brutărie sau un atelier de croitorie. Femeile care trebuiau să se întrețină singure își luau de obicei de cusut ori de brodat acasă. Însă nici una dintre aceste alternative nu-i era la îndemână Corei. Atingerea unei divorțate ar fi spurcat pe veci hrana sau îmbrăcămintea, în ochii bunelor femei din Dead Dog. Dacă ar fi încercat să-și încropească o afacere, Cora ar fi fost de mult moartă de foame.

– Doamne, îți mulțumesc că mi l-ai scos în cale pe Titus Penny¹, șopti Cora în timp ce își prindea părul într-un coc obișnuit și-l fixa cu o agrafă în creștetul capului. Titus cumpăra de la ea jeleuri și gemuri, chiar și sirop de prune, pe care le vindea în magazinul lui. Le spunea oamenilor că le făcuse văduva Martin. E-adevărat, și văduva vindea sortimente asemănătoare prăvăliei, dar era prea bătrână și avea sănătatea prea subredă. Și nu putea produce cât Cora.

Bineînțeles, văduva primea mai mulți bani. Titus Penny nu era un sfânt și Cora era convinsă că nu degeaba îl chema așa.

Corei îi dădea doar o treime din cât îi dădea văduvei pentru același produs.

– Știi bine că îți fac o favoare, Cora, îi spusese rânjind în felul ăla al lui, atât de enervant.

---

¹ Penny – ban.

Dacă nu ți le-aș cumpăra eu, n-ai avea cui să le vinzi.

Cora nu zise nimic și îl privi, fără nici o expresie, cum își răsucesce vârfurile mustății roșcate.

- Ia zi, Cora dragă, facem afacerea sau nu?

Ea ar fi vrut să i-o rezeze scurt și să plece trântind ușa. Dar el avea dreptate. N-avea unde să se ducă în altă parte, și câțiva bănuți tot erau mai buni decât nimic.

După ce-și puse pălăria pe cap, Cora luă coșul de cumpărături și deschise cămara. Nu prea mai avea ce vinde. Vara fusese cam zgârcită cu fructele de pădure și grădina i se cam uscaseră din cauza secetei. Cora luă ultimele trei borcane cu pepene verde murat, le puse în coș și le acoperi bine cu un ștergar.

- Nici nevastă-mea nu știe despre asta, o avertiza Titus adeseori. Aș da faliment dacă vreun client de-al meu și-ar da seama că te ajut.

Corei nu-i păsa prea tare de falimentul lui. Doar că el era singura ei sursă de venituri. Stinse focul din cămin și duse borcanele la bicicletă. Avea nevoie de făină sau de mălai. Nu-i strica și niște zahăr, dar la capitolul acesta încă stătea bine - îl putea înlocui cu melasă. Pâinea însă n-o putea înlocui cu nimic.

În aerul răcoros al dimineții, Cora ieși în stradă, cu mare grijă să nu cumva să răstoarne coșul din cauza gropilor din drum. Nu-și putea permite să cadă și să-și spargă ultimele borcane cu murături.

Ca de obicei, merse privind spre mijlocul străzii, însă azi, trecând pe lângă Întreprinderea de Pompe Funebre Sparrow, nu-și putu lua ochii de la clădirea impozantă de cărămidă, cu verande largi, albe.

În cele două zile ce trecuseră de la discuția cu Jedwin, încercase, în van, să nu se mai gândească la el. Era de înțeles, în viața ei, lipsită de orice perspectivă fericită, se întâmpla, în sfârșit, ceva.

Data viitoare când mai vine, o să-l trimită la plimbare, se hotărî ea.

Cu gândul aiurea, uită să mai verifice dacă Penny avea clienți. Când le văzu pe cele două femei, deschisese deja ușa.

În mijlocul prăvăliei soția lui Titus, Fanny, vorbea cu Amelia Sparrow în persoană.

Capitolul 5

Surprinsă de propria ei gafă, Cora le privi o clipă în tăcere.

La fel de uimite, Fanny și Amelia rămaseră cu ochii holbați la ea. Fanny era îmbrăcată într-o rochie de stambă care nu reușea să-i ascundă sarcina înaintată. Haina, ca toate hainele ei care nu se închideau în față, îi atârna lălăie pe lângă corp. Amelia, în schimb, purta o rochie de doliu extrem de elegantă, după ultima modă - mătase cenușie garnisită cu cea mai fină dantelă neagră - ce-i scotea în evidență tenul alb și părul blond deschis.

Cora dădu să se scuze pentru că le-a întrerupt, când își aminti că oricine avea dreptul de a intra într-un magazin. Își făcuse o lege din a o evita pe Amelia Sparrow, pentru că aceasta, spre deosebire de celelalte femei din oraș, care-și manifestau dezaprobarea șușotind în spatele ei, căuta expres confruntarea directă.

Cu cea mai arogantă expresie pe care o a-

vea, Cora le salută din cap pe cele două femei.

Fanny Penny aproape explodează când văzu că acea femeie vorbește, practic, cu ea. Se uită, iritată, spre Amelia.

- Oare ce caută aici? o întrebă Amelia pe Fanny, destul de tare ca s-o audă și Cora.

Cora își îndreaptă atenția spre cratițele și oalele dintr-un colț al prăvăliei. Îi bătea inima de parcă tocmai ar fi urcat în forță dealul de lângă râu, pe bicicletă. Încercă să se liniștească, ignorând celelalte prezențe din magazin.

- Câteodată își face cumpărăturile aici, recunosc Fanny, stânjenită. I-am spus lui Titus să nu-i dea pe credit, mai adăugă, repede. Da' el zice că întotdeauna plătește cu banii jos.

- Cu banii jos? se scandaliză Amelia. Numai Cerul știe de unde face rost de ei. Tonul ei sugera clar că are anumite bănuiele.

Cora privea fix oalele. Din experiență știa că, dacă nu pui paie pe foc, se stinge de la sine. Deși, dacă era vorba de Amelia Sparrow, exista întotdeauna riscul ca ea însăși să mai arunce niște paie.

- Jur, zise, oftând cu tristețe, că biata Maimie Briggs a fost blagoslovită de soartă cu mai mult decât putea duce.

Cele două femei priviră spre Cora.

- Da, biata de ea, consimți Fanny.

- După ce că unicul ei flu îi e aproape un străin, a mai trebuit să îndure și scandalul ăla cumplit, își continuă Amelia tirada.

Fanny încuviință din cap.

- După părerea mea, femeia asta e pur și simplu o sfântă.

- Da, o sfântă, se auzi ca un ecou Fanny.

- După tot ce-a suferit, mi s-ar părea normal ca orașul nostru să facă ceva pentru ea. Ceva care să-i mai însenineze puțin viața, pe care unii i-au făcut-o atât de grea. Ceva care să-i certifice faptul că nimeni n-o socotește vinovată de păcatele săvârșite de alții. Ceva care să-i arate cât de mult o prețuiește întreg orașul.

- Și la ce anume te-ai gândit? o întrebă Fanny.

Amelia surâse, mulțumită de felul în care reușise să aducă în discuție subiectul care o preocupa atâta în ultimul timp.

- Cred că ar trebui să dăm orașului numele ei.

- Să dăm nume orașului? Fanny păru destul de sceptică. Păi are deja un nume.

- Halal nume.

- Da, asta așa e, recunosc Fanny.

- Și evident ăsta nu e nume de reședință de județ, zise Amelia. Acuma că se votează suveranitatea, trebuie să fim pregătiți să ne asumăm responsabilitățile ce ne revin.

- Da, sigur. Fanny era din ce în ce mai entuziasmată de idee. Singura cale prin care afacerea familiei Penny putea prospera era dezvoltarea orașului. Și, ca reședință de județ, toate drumurile erau deschise. Sigur, un nume mai acătării ar spori prestigiul comunității noastre.

- Așa zic și eu. Și mai zic că nu trebuie să fie un nume greu de pronunțat sau un nume sec, ca Boston, Oklahoma.

Fanny chicoti, perfect de acord.

- A, nu, în nici un caz.

- Sunt de părere că, pentru binele tuturor, comunitatea noastră ar trebui să poarte numele celei mai vechi și mai importante familii din oraș. După ce expiră cu zgomot, Amelia adăugă încântată. Cred că Briggston ar fi un nume foarte potrivit.

Cora Briggs își uită de tot poza nonșalantă și se întoarce, cu gură deschisă și cu ochii îngroziți, spre Amelia Sparrow.

Amelia o săgetă cu privirea, ridicând din sprâncene.

- Cei care trag cu urechea pot auzi lucruri neplăcute, zise ea dulce.

Cora își strânse buzele, roșie de mânie. Cuvinte grele îi stăteau pe limbă, însă nu le rosti. *Briggston!* Cuvântul îi sfredelea creierii. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Ca și cum n-ar fi fost destul că era disprețuită de propria ei comunitate, acum voiau să dea orașului numele celei care-i distrusese viața. Îi venea să strige, să țipe, să dărâme totul în calea ei, să întrebe cine avusese ideea. Dar în aceeași clipă, îi veni în minte răspunsul: Amelia Sparrow.

Tocmai se hotărâse să-i zică vreo două, cu riscul de a aduce o adâncă jignire bunelor maniere, când în prăvălie intră în fugă o fetiță de vreo cinci ani.

- Una roșie! Vreau una roșie!

Se duse glonț la tezgheaua pe care erau orânduite borcane cu bomboane viu colorate și începu să țopăie nerăbdătoare, scuturându-și zulufii blonzi.

- Una roșie! Una roșie!

- Maybelle! Fanny Penny își încrucișă brațele, severă. Ți-am zis doar, nu ai voie să mănânci dulciuri înainte de masă.

Fetița își privi mama cu cei mai albaștri ochi posibili.

- Mi-a dat voie tata, zise, sigură pe ea, și începu din nou să ȝopăle.

- Una roșie! Una roșie!

- Titus? strigă Fanny spre soțul ei, care tocmai ieșea din magazie.

Proprietarul băcăniei reteză scurt obiecțiile soției.

- Las-o măi, să mănince cîte vrea, zise, ducîndu-se spre teighea și desfăcînd capacul unui borcan imens. A fost foarte cuminte în dimineața asta.

- O răsfeți prea tare, spuse Fanny.

Titus nici măcar nu-și ridică privirile.

- Fata tatii cea frumoasă merită să fie răs-fățată. Ia zi, Maybelle draga mea, cum să fie? Roșie sau albă?

- Amândouă, strigă Maybelle.

- Titus - tonul lui Fanny deveni amenințător, dar bărbatul ei n-o luă în seamă.

- Cum vrei tu, îi zise fetei. Una pentru acum și una pentru mai târziu.

Când Titus Penny umplu palmele grăsuțe ale fetei cu bomboane, Fanny se întoarse spre Amelia, clătinând din cap.

- Nu știu ce să mă mai fac cu Titus. N-are ochi decât pentru Maybelle.

Obișnuit să o audă pe nevastă-sa vorbind despre el ca și când el n-ar fi fost de față, Titus nu dădu atenție discuției. Însă, bineînțeles, nu-i scăpă nici un cuvânt.

- Bărbații nu știu deloc cum trebuie să se poarte cu copiii, zise Amelia, aprobând din cap. Bunul domn Sparrow, odihnească-se în pace, l-ar fi lăsat pe Jedwin să facă tot ce vrea. Noroc că am fost eu tare pe poziție. Tații nu-și bat capul cu viitorul copiilor lor, ca mamele.

Amelia privi spre copilul care își mânca fericit bomboanele.

- Domnul Penny nu se gândește decât cum s-o facă fericită pe Maybelle azi. Însă nu-i trece niciodată prin cap cât de greu îi va fi s-o mărite, dacă o să fie răzgâiată și lacomă.

- Da' nici nu trebuie să se mărite, o întrerupse Titus Penny, iritat. Poate să rămână aici și să lucreze la prăvălia asta, toată viața. Aș fi foarte mulțumit ca ea să-mi însenineze ultimele clipe de viață.

Privindu-și odorul, Titus i se adresă, cu vocea cu care te adresezi de obicei copiilor mici:

- Vrei să stai acasă și să ai grijă de tata, când o să fii mare?

Cu gura plină de bomboane, Maybelle încuviință energic din cap.

Fanny și Amelia se priviră cu subînțeles.

- Cred că ar fi mai bine să plecăm, zise Fanny cu un suspin. Când fetița o luă de mână, Fanny se strâmbă. Tot timpul ești lipicioasă.

Maybelle ridică din umeri cu nepăsare și se lăsa condusă afară din prăvălie.

După ce își urmărit nevasta și copilul plecând, Titus Penny se întoarse spre Amelia.

- Nu vreți și dumneavoastră o bomboană, doamnă?

Amellei nu-i surâse propunerea. Încă o mai durea măseaua și știa din experiență că dacă bea fierbinte sau mănâncă dulciuri o s-o apuce niște dureri cumplite.

- Nu, mulțumesc, domnule Penny, zise. Eu nu sunt copil, ca să mă faceți să tac cu dulciuri.

Penny încuvîință, cu tristețe.

- Pofțiți etamina pe care ați dorit-o.

Amelia se apropie de teighea și pipăi materialul, gânditoare. Atenția lui Penny fu atrasă de o mișcare din celălalt colț al prăvăliei. Când o văzu pe Cora Briggs, tresări.

Amelia îl privi curioasă.

- Mi-a zis Fanny că îl permiteți să cumpere de la dumneavoastră, șopti ea ca să nu audă decât el.

Titus se întunecă la față.

- Sunt singurul băcan din oraș. Nu pot să o dau afară și s-o las să moară de foame.

Amelia îl ascultă liniștită, examinând materialul.

- Poate că, dacă n-ar avea de unde să-și ia mâncare, ar pleca din orașul ăsta.

Titus o privi sceptic.

- Unde să se ducă, doamnă Sparrow? N-are nici rude, nici bani și casa e a ei cu acte în regulă.

Amelia se uită la el critic și-i zise:

- Trebuie să aibă niște bani, altfel n-ar avea cum să cumpere de la dumneavoastră.

Titus fu din nou stânjenit.

- Nu-i dau nimic pe credit, spuse prudent.

- Sper să fie așa, zise Amelia pe un ton

care, sub aparența de glumă, conținea o amenințare. Dă-mi, te rog, materialul și șase ace de cusut.

Titus îi împachetă grăbit cumpărăturile. Privi de câteva ori furiș spre Cora, care continua să se plimbe nepăsătoare prin magazin. După ce legă frumos pachetele, o conduse pe Amelia până la ușă și se mai întreținu puțin cu ea despre vreme.

În clipa în care ușa se închise în urma Ameliei, surâsul îi dispăru brusc. Se întoarse spre Cora.

- Ți-am zis să nu vii aici când e lume înăuntru.

Cora îl privi încurcată.

- Nu sunt o criminală, domnule Penny, zise, foarte calmă. Pot intra unde vreau eu în orașul ăsta. E-adevărat, mă străduiesc s-o evit pe Amelia Sparrow, însă nu pentru că trebuie, ci pentru că așa vreau eu.

Titus Penny, care se pierdea de obicei în fața femeilor, o lăsă mai moale.

- Da, da, încercă el s-o domolească. E bine s-o eviți. Femeia asta e otravă curată.

- Vă dați seama că eu o știu mai bine ca dumneavoastră. Cora era încă marcată de cuvintele Ameliei, că vor să numească orașul după Maimie Briggs. După părerea ei, oricât venin ar fi improșcat Amelia, vipera era nu ea, ci Maimie Briggs.

Titus Penny o aprobă solemn.

- Da, așa e, dumneata știi cel mai bine. După ce mai aruncă o privire rapidă spre ușă, îl făcu semn să-l urmeze.

- Haide în spate, îi propuse. Să nu mai dea buzna peste noi alți clienți.

Cora încuviință și-l urmă în magazia ticsită cu mărfuri. Într-un colț, lângă o fereastră cu geamuri galbene, de proastă calitate, care lumina destul de slab camera, era un birou. Pe acest mic birou improvizat se aflau toate registrele și dosarele cu facturi ale prăvăliei. Scaunul de alături era și el plin de hârtii. Titus le mătură cu mâna și se așază. Abia după ce-și aranjă mustața și-și dresе glasul, se aplecă ușor în față și-i zâmbi Corei întrebător.

- Deci, Cora dragă, ce mi-ai adus azi?

Făcând abstracție de tonul lui familiar, Cora îl fixă serios.

- V-am adus ultimele borcane de pepene verde murat, zise calmă. Aș avea nevoie de niște lucruri, dar cred că pot aștepta până culeg nucile. Tonul ei era liniștit, un ton de om de afaceri. Domnule Penny, azi dimineață m-am uitat la cel mai frumos nuc al meu și am văzut că e încărcat de nuci.

Titus încuviință, fără prea mare interes.

- Cora dragă, e foarte bine că ai nuci. Dar le pot obține pe un preț de nimic de la toți fermierii din preajmă.

Cora îi zâmbi cât putu de dulce.

- Dar ei nu vi le aduc gata curățate, numai miezul, nu? îl întrebă, cunoscând deja răspunsul lui. Anul trecut s-au vândut foarte bine, dacă vă aduceți aminte.

Titus ridică din umeri.

- Cora, scumpa mea, nu e în fiecare an la fel. Sigur, știi că le voi cumpăra, dar nu-ți

garantez că pot să-ți dau pe ele contravaloarea proviziilor de iarnă.

El i se puse un nod în gât, dar continuă să zâmbească.

- Sunt sigură că veți face tot ce vă stă în putință, domnule Penny.

Titus își duse un deget la tâmplă și o privi gânditor un moment.

Cora era obișnuită să se târguiască cu el; știa că, dacă ar fi după el, nu i-ar da nimic. Dar avea încredere în marfa ei. Femeile din oraș se dăduseră în vânt anul trecut după nucile ei. Nucile din zonă era de departe cele mai gustoase, dar erau foarte greu de curățat.

În cele din urmă, ajungând la o hotărâre, Penny îi surâse din toată inima și se aplecă ușor spre ea.

- Nu-i la fel în toți anii, Cora, draga mea. Și nu știu cât o să pot să-ți dau pe nuci anul ăsta.

Întinse mâna și o apucă de fusta costumului de biciclistă. Pipăind materialul, de parcă ar fi vrut să-i simtă calitatea, o privi în ochi extrem de sugestiv.

- Scumpă Cora, a fost un an foarte greu pentru agricultură. Chiar și pentru mine a fost greu.

- Îmi pare rău, zise Cora, dându-se înapoi, pentru a încerca să scape de mâna lui. Dar el nu-i dădu drumul.

- Te rog să nu mă înțelegi greșit, îi spuse el, încă fixând-o. Afacerile mi-au mers destul de bine. Sunt un om norocos. Și fericit. Dar, cum să-ți spun - ezită o clipă și privi în altă

parte. Ai văzut-o pe nevastă-mea adineaori, zise în fine, clătinând din cap. E cât o vacă și mai sunt încă trei luni până naște.

Cora se făcu lividă la față.

- Tot timpul se plânge că nu se simte bine și în ultimul timp s-a obișnuit să doarmă cu Maybelle. Ochii îi coborâră spre degetele cu care ținea materialul, și rămaseră câteva clipe acolo, până când în sfârșit, o privi iar în ochi. Un bărbat e extrem de singur când nevasta lui e însărcinată.

Căută în ochii ei semne de înțelegere.

- Câteodăă, noaptea, mi-e foarte frig, singur în patul ăla mare.

Cora nu scoase nici un zgomot. În sufletul ei se învălmășiseră frica, mânia, scârba și mila de omul din fața ei. Ar fi vrut să fugă din locul acela cât vedea cu ochii. Sau să-i tragă o palmă și să-i spună cât e de ticălos. Să strige că ea nu e decât o femeie divorțată, și nu o stricată. Dar nu putea să facă nimic din toate astea.

Cu mare efort, reuși să-și țină în frâu emoțiile. Titus Penny nu-i era chiar atât de antipatic, și avea mare nevoie de el. Nu era un om rău; doar că, uneori, era plicticos și cam prost. Nu de puține ori îl găsisse de-a dreptul cumsecade. *Astăzi nu era însă cazul.*

Foarte hotărâtă, se dădu înapoi, și-și trase fusta. El scăpă materialul din mână.

- Vă înțeleg foarte bine, domnule Penny, zise, pe un ton cât se poate de plăcut. Și eu trăiesc singură și știu bine cât de lungi și de friguroase pot fi nopțile de iarnă.

Penny o privi bulversat.

- Știți ce-ar trebui să faceți? zise ea, fără să-i dea timp să răspundă. Ar trebui s-o puneți pe doamna Penny să vă facă o pilotă mai groasă. Vă spun, nimic nu e mai important pe timpul iernii ca plapuma. Pentru mine, cel puțin.

Zicând asta, Cora scoase din coș borcanele de murături și le puse pe biroul lui.

- Trebuie să plec să-mi fac plimbarea de dimineață, domnule Penny. Dacă nu vă supărați, ați putea să-mi dați niște făină și niște mălai?

Titus Penny era roșu ca racul, dar o urmă imediat pe Cora în prăvălie și-i cântări făina, mălaiul și puțin zahăr extra.

În acea zi, Cora ajunsese acasă frântă, de parcă ar fi scos cineva untul din ea. După conversația penibilă pe care o avusese cu domnul Penny, străbătuse mahalaua într-o viteză nebună; și reușise, în felul acesta, să urce dealul dintr-o dată, fără să mai fie nevoie să încetinească. Aruncase bastonul mai sus și mai cu forță decât niciodată. Și reușise să facă lucruri pe care nu le reușise niciodată până atunci.

Cu toate astea, gustul amar pe care i-l lăsase dimineața nu dispăruse încă. Era încă furioasă, stânjenită, nefericită. Nedreptatea care i

se făcea o durea și azi la fel ca în ziua divorțului. În fiecare zi își spunea că e mai bine, că nu-i mai pasă; uneori, chiar o credea. Apoi cineva avea iar grijă să-i amintească faptul că ea nu era o femeie oarecare și că nu se putea bucura, în liniște, de viața ei.

Își rezemă bicicleta de casă și luă coșul de pe ghidon, atentă să nu se fi vărsat ceva. Ciudat lucru, nici nu se gândise la făina și la mălaiul ei când gonise bezmetic pe dealul de lângă râu. Nu se putuse gândi decât cum să facă să fugă de prezent, de trecut, de ea însăși.

Tocmai urca treptele, când îl văzu. Rezemat de tocul ușii se afla un buchet de imortele. Cora făcu ochii mari. Trei trandafiri roșu închis, cu petalele încă perfecte, înconjurați de trei crenguțe de mirt. Buchetul era înfășurat într-o pânză albă și legat cu o panglică albastră de saten. De panglică era prins un bilet împăturit.

Cora ridică florile ca pe un nou-născut și îl privi tulburată. Când mâna ei atinse hârtia, o desfăcu imediat, cu gesturi precipitate. Nu era un scris caligrafic, ci unul cât se poate de bărbătesc.

*Sunteți ca trandafirul
Frumos și-nmiresmat.
Iar eu mult mai romantic
Decât v-ați așteptat.*

Holbându-se la versurile stângace din mâna ei, Cora simți că toate necazurile din ziua respectivă dispar ca prin farmec. În colțul buzelor răsări un surâs și nu reuși să-și stăpânescă chicotul de râs; își acoperi gura cu mâna, amuzată. Râse, sprijinită de ușă, până îi dădură lacrimile. Râse cum nu mai râsese de mult.

- Jedwin, dragul meu Jedwin, șopti, cu capul rezemat de tocul ușii. El se gândise că, pentru a-i face curte, era neapărat nevoie să-i scrie poezii. Zâmbi, gândindu-se că poate ar fi trebuit să-i spună cineva că, în astfel de situații, e mai bine să copiezi o poezie adevărată.

Încă surâzând, Cora intră în casă. Își agăță haina și pălăria în cui și apoi puse, foarte mândră, buchetul pe măsuța de ceai.

Se dădu câțiva pași în spate, pentru a vedea dacă l-a aranjat cum trebuie. Căută o vază, dar hotărî că nici una nu era destul de potrivită pentru o astfel de cinste. Florile arătau foarte bine exact așa cum erau. Le mută puțin mai spre stânga, mulțumită de priveliște, apoi își văzu de treabă. Era trecut de prânz și doamna Millenbutter credea foarte tare în necesitatea de a lua masa la ore fixe.

Fredonând ușor, Cora se duse la bucătărie. Se mai întoarse de câteva ori să-și admire romanticul cadou.

Era mult timp de când nu-i mai dăduse nimeni flori. Ultima oară... Nu-și mai amintea când fusese. Imaginea îi *reveni* însă *brusc* în minte. Ultima dată când primise flori fusese chiar în ziua nunții ei.

- Uite-ți buchetul, scumpa mea Cory, îi spusese

Luther drăgăstos, ajutând-o să urce în cabrioleta staționată în fața Tribunalului Federal din Muskogee. Erau căsătoriți de exact cinci minute și Cora prinsese buchetul cu un tremur nervos al mâinilor.

- Le-am cules chiar eu, recunoscuse el. Mama mi-a zis că nu se vine la nuntă cu crinl, dar, dacă ea tot n-a putut să vină, m-am gândit că se potrivesc.

Cora privise bucuroasă buchetul neobișnuit.

- Sunt minunate, domnule Briggs, îi șoptise.

Se uitase apoi cu atenție la bărbatul extrem de elegant de lângă ea. O vizitase de patru ori, dar ea nu se așteptase ca el s-o ceară de nevastă. În nici un caz atât de curând.

Luther îi zâmbi larg și Cora suspină, fericită. Surâsul lui strălucitor îi accentua albastrul intens al ochilor, în contrast cu părul des și creț, negru ca abanosul, și mai ales acel zuluț ce-i atârna, rebel, pe frunte. Gropițele adânci din obraji îl îmblânzeau maxilarele puternice, bărbătești.

Cora îl privise cu stupoare. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse în viața ei. Și ea era soția lui. Și-l iubea.

- Sunt atât de frumoși, domnule Briggs. Dar zău că nu trebuia, îi zise timidă. Nu sunt de acord să vă cheltuiți banii pe tot soiul de fleacuri pentru mine.

Luther răsese și o prinsese tandru, de bărble.

- Dragă doamnă Briggs, spuse. O să-ți cum-

păr tot ce vreau eu. Vreau să fi cea mai fericită femeie din orașul ăsta.

- Păi sunt.

El o privi lung, parcă l-ar fi deranjat ceva.

- Foarte bine, spuse în cele din urmă. Însă tonul lui spunea altceva. Mama o să te îndrăgească foarte tare. Sunt sigur, insistă el.

Cora nu era prea convinsă de asta.

- Sper din toată inima să-i plac, domnule Briggs. Îți promit că o să fac tot ce îmi stă în putință.

Luther fluierase scurt și cei doi cai o luaseră la trap.

- Nu-ți face probleme. Când o să te vadă mama și o să vorbească puțin cu tine, o să te-ndrăgească imediat.

Străzile din Muskogee erau înțesate de căruțe, trăsuri, camioane și furgonete. Și Cora, trăită la orfelinat, nu prea avusese ocazia să admire pitorescul orașului.

- Cred că o să-mi placă foarte mult orașul ăsta, îi spuse lui Luther, zâmbind încântată.

- Nu vom locui aici, îi zise el, la fel de plat de parcă tocmai i-ar fi spus că o să plouă.

- Nu?

- Nu, m-am hotărât să ne mutăm în Dead Dog, în Oklahoma. Mama e cam bătrână și are nevoie de mine.

Cora încuviință, dar multe întrebări îi stăteau pe limbă.

- Dar afacerea ta nu e aici, în Muskogee?

- Ba da, răspunse Luther, privind mai mult prin ea decât la ea. Am un ajutor competent care are grijă de tot, însă bineînțeles că va

trebui să vin destul de des aici să văd cum se descurcă. Cred că o să fie foarte bine dacă stăm la mama.

- A. Cora se simțea de parcă i-ar fi luat cineva jucăria. Dar nu ai casa ta aici în oraș?

- O închiriez.

Curiozitatea Corei se aprinsese imediat. Majoritatea locuințelor închiriate erau vechi și sărăcăcioase. Cel care-și permitea o casă luxoasă și-o construia singur.

- Și cui naiba o închiriezi? îl întrebuse.

El o scrutase, iritat.

- Ce importanță are? Dacă ne hotărâm să stăm în Dead Dog, nu ne trebuie casa. Adică, bineînțeles - se opri el, întorcându-se spre Cora; apoi continuă, cu un surâs devastator, dacă soția mea e și ea de acord.

Cora se înroșise de plăcere. Hotărât lucru, avea să treacă ceva timp până îl va înțelege pe soțul ei. Dar, la urma urmei, aveau toată viața la dispoziție.

- Soția ta e de acord cu toate planurile duminicale, domnule Briggs, îl șoptise.

Luther chicotise și-i mângâiase genunchiul.

- Așa m-am gândit și eu, Cory. Apropo, ce-ar fi să-mi spui Luther?

Ea surâse ipocrit.

- Se poate?

Luther râsese cu gura până la urechi.

- Sigur că se poate, doamna mea. Doar țin-te după mine. Numai bărbatul știe ce e voie și ce nu.

Cora râsese și ea, trecându-și mâinile prin păr, să se asigure că buclele încă îi mai stau prinse în plasa rară.

- Deci, Luther bărbate, ce mai are voie să facă un cuplu de tineri însurăței?

Luther ridică din sprânceană.

- Păi... cred că ar fi bine să ne luăm o cameră la hotelul Williams. Mai e un pic și apune soarele.

Cora fusese îngrozită, dar reușise să se stăpânească și să suradă nervos.

- A, da, sigur.

Luther îi strânsese mâna ca să o îmbărbăteze.

- Acuma sper că n-o să faci figuri, ca alte neveste, zise el, zâmbind. O să fie bine, ai să vezi. Ai încredere în mine, Cory.

Și ea avusese.

Acum, după opt ani, în timp ce-și făcea o lipie pentru prânzul ei solitar, se căia amarnic.

Capitolul 6

Cora se trezi speriată. Auzise niște zgomote. Era cineva afară. Simți un junghi în inimă și sângele îi zvâcni în urechi. Îi veniră în minte chipuri sălbatice de indieni, criminali cu topoare și evadați floroși. Era singură. Și o femeie singură este vulnerabilă, o pradă ușoară oricând. O femeie singură trebuie să se protejeze singură, pentru că n-are cine s-o apere. Se înveli și mai bine și respiră adânc de câteva ori, pentru a-și recâștiga stăpânirea de sine.

- Nu s-a întâmplat nimic, zise cu voce tare. Sunt o femeie puternică și independentă și pot să-mi port de grijă și singură.

Nu credea nici ea ce spune, dar se mai liniști.

Dădu încetisor la o parte cuvertura din petice colorate și coborî din pat. Luna strălucea puternic, argintând fereastra. Se furișă până la geam.

Zgomotul era din ce în ce mai puternic. Se distingeau clar niște bătăi de ciocan. Oare per-

soana de afară voia să intre prin gard? Era absurd. De ce să nu intre pur și simplu pe poartă?

N-avea zăvor. Sau de ce n-o sărea? Doar n-avea decât un metru!

Ajunse la fereastră și, foarte prudentă, cu mâini tremurătoare, ridică puțin perdeaua. Lângă gardul ei era parcat un dric de modă veche, fără acoperiș. Înainte de a înregistra această informație, zări licărul părului blond în lumina lunii și văzu un tânăr înalt și vânos care scotea un par rupt din gardul ei.

Deschise cu zgomot fereastra.

- Ce faci aici, Jedwin Sparrow?

El se întoarse spre ea cu un surâs de zile mari.

- Bună seara, doamnă Briggs, strigă. Îmi cer scuze. N-am vrut să vă trezesc.

- Da' ce faci aici?

Tânărul își trecu o mână prin păr.

- Păi, ce să fac - începu, însă Cora îl întrerupse.

- Șșșt! Vocea lui în liniștea mormântală a serii o surprinsese. Vorbește mai încet, să nu te audă cineva.

Jedwin privi în jur sceptic, apoi încuviință tacit.

- Păi, doamnă, șopti. Eu - Jedwin se uită în jurul lui, enervat. Nu era deloc ușor să strigi încet.

Privi gânditor spre casă și, spre surprinderea Corei, veni spre ea. Înainte ca ea să-l poată opri, el pusese deja piciorul pe șasiul ferestrei și se cățara spre ea.

- Ce faci? Cora era de-a dreptul înspăimântată. O clipă mai târziu, două mâini puternice se aflau pe pervaz și, vrând să o împresioneze, Jedwin rămase cu bărbia sprijinită de pervaz.

Dar, în loc s-o uimească, fu cât pe aci să cadă pe spate, când Cora îl apucă, disperată de umeri.

- Doamne Dumnezeu! Ai să cazi și-ai să te faci zob!

Jedwin își aruncă un cot în cameră.

- Dacă mă împingeți așa, cred și eu! Cora nu-și pierde cumpătul.

- Treci imediat înăuntru! îi porunci.

Jedwin se strădui să găsească ceva pe care să se sprijine, ca să se poată opinti.

- Nu prea văd cum a reușit Romeo să facă asta, zise, alunecând din nou.

Cu cât se zvârcolea el mai tare, cu atât era Cora mai sigură că tânărul va cădea și-și va frânge gâtul, în fața ei.

Încurajat de Cora, Jedwin hotărî că se poate ridica în mâini. În cele din urmă, reuși să se ridice până la brâu. Tocmai se chinuia să-și aducă și un genunchi înăuntru, când Cora își pierdu răbdarea.

Se aplecă spre el disperată și încercă să-l tragă în casă. Nu găsi de ce altceva să-l apucă, decât de pantaloni. Cu mâinile pe fundul lui îl trase cu toată puterea înăuntru.

- Uh! țipă el și căzu pe podea, cu Cora cu tot. Rămaseră o clipă blocați, el deasupra ei.

Jedwin se ridică în coate și privi chipul alb de spaimă de sub el.

- Doamnă Briggs, eu...

Nu știu ce să mai zică. Îi simțea, în schimb, căldura și moliciunea trupului.

- O, Doamne! Cora era și ea încurcată. Începu să se agite, încercând să scape din strânsoare.

Lui Jedwin i se puse un nod în gât când simți sub el mișcările unei femei sumar îmbrăcate. I se aprinse dorința. Cu cea mai mare părere de rău, se rostogoli într-o parte, sperând că ea n-a observat nimic dublos. Brusc, se ridicară amândoi în capul oaselor și începură să-și pună hainele în ordine.

- N-am vrut să vă dau jos, zise Jedwin repede. Ați pățit ceva, doamnă Briggs?

Încă stânjenită de amintirea acelui moment de intimitate, Cora îl asigură, bâlbâindu-se, că n-are nimic. Însă, câteva clipe mai târziu, își dădu seama de absurditatea situației și o apucă râsul.

Jedwin, care se străduia să-și găsească o poziție comodă, îngheță. Oare se prinsese? De el râdea? La douăzeci și patru de ani, era atât de lipsit de experiență, că simpla apropiere a unei femei îl înnebunea! Oare de asta râdea ea?

- Ce-i așa amuzant? o întrebă.

La auzul acestor vorbe, Cora izbucni în hohote. Aproape înecându-se, încercă să-i explice.

- Când tu... și când picioarele tale... și eu care am vrut să te prind... și am căzut și... Nu mai putu să continue. Se chirci toată de râs.

Veselia ei era contagioasă și Jedwin începu

să-și uite stânjeneala și să-și închipuie și el scena de la fereastră. Își imaginează zborul picioarelor lui, pe doamna Briggs trăgându-l de turla pantalonilor și pe el însuși căzând peste ea, în dormitorul ei. Priveliștea nu i se păru cătuși de puțin romantică.

Izbucni și el într-un râs puternic, bărbătesc. Fapt care o înveseli și mai tare pe ea. Rămăseră râzând, foarte aproape unul de altul, scăldați în lumina argintie a lunii, cu obrajii scăldați în lacrimi de veselie.

Cora își veni în fire prima, dându-și seama că se afla cu un bărbat în dormitor, îmbrăcată numai în cămașa de noapte. O cămașă destul de modestă, de altfel moda Mother Hubbard nu era tocmai ce ar fi purtat o femeie de moravuri ușoare. Gulerul înalt nu era împodobit decât cu o mică broderie, iar mânecile erau închise cu nasturi până la încheieturi. Singura parte a trupului ei ce se arăta vederii era piciorul ei gol. Cu genunchii lipiți de piept, își strânse cămașa în jurul picioarelor, asigurându-se că e perfect acoperită.

- N-ar trebui să fii aici, afirmă Cora un lucru la mintea cocoșului.

- Doamnă Briggs, eu nici n-am avut intenția să intru. Am vrut doar să vin la fereastra dumneavoastră ca să nu mai strigăm unul la altul.

Jedwin se străduia din răputeri să nu se uite la femeia atrăgătoare de lângă el. Toate visurile sale despre Cora Briggs se topiseră într-o senzație mistuitoare de dor. N-ar fi vrut decât să-și pună brațele în jurul ei și să-și îngroape capul în pieptul ei.

- Dar ce făceai acolo în curte? îl întrebă.

- Vă reparam gardul, răspunse el pe tonul cel mai firesc din lume. E lună plină, doamnă Briggs și era singura dată când puteam avea destulă lumină. Doar nu era să vin să vi-l repar ziua în amiaza mare.

- Dar nu te-am rugat să-mi reperi gardul.

- Știu, doamnă Briggs, zise el sobru. Nu mi-ați cerut decât să vă fac curte în modul cel mai romantic posibil. Fac și eu ce pot, dar am impresia că mă pricep mai bine la reparat garduri.

Tonul lui fusese atât de sincer, încât Cora rămase fără replică.

- Ați găsit florile? o întrebă.

Cora zâmbi cu căldură.

- Da, și florile și poezia. Mi-a plăcut foarte mult.

Jedwin chicoti.

- Chiar v-a plăcut? Clătină din cap a neîncredere. Ei, e adevărat, recunosc eu el, era oricum mai bună decât prima mea încercare.

- Prima ta încercare?

- Am mai scris una, zise el. Dar era și mai proastă decât cea pe care v-am trimis-o.

- Dar mie mi-a plăcut mult cea pe care mi-ai trimis-o! insistă Cora.

Jedwin tot n-o crezu, dar se dădu bătut.

- Aș vrea să aud și prima ta încercare.

- O, nu, doamnă Briggs, aia e proastă de-a binelea.

- Ei, nu cred. Cât poate să fie de proastă?

- Foarte proastă, zău, zise el încet. Sunteți sigură că vreți să v-o spun?

- Neapărat, domnule Sparrow. Sunt convinsă, în ciuda protestelor tale, că e foarte drăguță.

Jedwin nu era așa de convins, dar își dresе glasul cu curaj, își ridică bărbia și, cu profilul luminat de lună, începu să recite.

*O tânără doamnă din Dead Dog
Avea un iubit
Cam neisprăvit,
Ce stihuri de-amor nu știa.
Stătea doar mut și-o privea.*

Pe fața Corei nu se putea citi nici o expresie.

- Foarte drăguță, insistă. E... e cam... da, adevărat, parcă cealaltă îmi place mai mult.

- Cred că ultimul vers e de vină, zise el grav. Cred că ultimul vers cam scârțâie.

- Ei, poate.

- Știți cât de greu mi-a fost să găsesc rimele? o întrebă.

- Nu mi-am pus niciodată problema asta.

- Cred că nu.

Rămaseră tăcuți o clipă, până când Corei îi scăpă un chicotit.

- Da' cine e iubitul cel neisprăvit? îl întrebă.

Răse și Jedwin.

- Păi n-am fost destul de clar, când m-am prăvălit pe dumneavoastră?

- Te-ai prăvălit sau ai fost tras de cineva?

- Cred că ambele.

- Deci tu ai fi iubitul meu? îl întrebă ea, pe un ton serios.

Jedwin se aplecă și-i luă o mână într-ale lui.

- Sper din toată inima, doamnă Briggs, că v-ați dat seama că aș vrea să câștig onoarea de a fi iubitul dumneavoastră.

Cuvintele lui erau aproape șoptite. Îi simțea încordarea. Oare ea credea că el, nici una nici două, o să se dea la ea? Că o să profite de situație? Jedwin, spre deosebire de ceilalți bărbați, care ar fi exploatat imediat o astfel de împrejurare fericită, nu avea de gând s-o facă; deși tare i-ar mai fi plăcut.

Încordarea dintre ei plutea în aer. Își dădu seama că ea e foarte nervoasă. Însă nu mai mult decât el. Poate că alți bărbați ar fi înșefăcat-o imediat și-ar fi pupat-o, dar Jedwin știa că el n-o va face. Va trebui să fie cu acordul ei.

- Mi-ar plăcea foarte tare să vă sărut, doamnă Briggs, zise.

Cora se îndreptă. După mai puțin de un an de măritiș, aflase ce însemna sărutul. Era începutul. Dacă îl accepta, asta însemna că, imediat, mâinile bărbatului îi vor ridica, grăbite, cămașa de noapte. Și Jedwin va fi în doi timpi și trei mișcări deasupra ei, transpirând și gemând ca Luther altădată. În mod sigur, nu avea chef de așa ceva! Și totuși, gândul se cuibări în minte, neașteptat de fascinant.

Tulburată, își aranjă părul bogat, în neorânduială, și încercă să-și ia un aer ofensat.

- Dragă Jedwin, am impresia că ai întrecut măsura.

Jedwin, cu mâna ei încă într-ale sale, încu-

viință serios. Îi simțea teama, în tremurul mâinilor.

- Mă aflu pentru prima oară în viața mea în dormitorul unei doamne, îi șopti tandru. N-am de unde să știu care sunt regulile aici.

Cora făcu ochii mari, surprinsă. Nu-și dădea seama dacă el o spusese serios sau glumise.

El îl duse mâna la buze și-i sărută degetele, delicat. Apoi, încet, șovăitor, aproape cu reverență, îi lipi mâna cu sărutul de obrazul ei catifelat.

- O! Mica ei exclamație îi înfierbântă pe amândoi, precum căldura unei sobe într-o dimineață răcoroasă.

Cora se cutremură, însă Jedwin știu că nu de frig. O dorea și trupul său tânjea după căldura pe care știa că o va găsi în ea. Dar ea ezita. În ciuda renumelui și experienței ei, Cora Briggs nu era o pradă ușoară, care se întindea imediat cu oricine. Era o persoană. O persoană încântătoare. O persoană pe care Jedwin avea chef s-o sărute și s-o mângâie și cu care ar fi făcut dragoste toată noaptea. Poate chiar o mie de nopți. Și nu voia s-o sperie. Pentru că voia ca ea să fie în largul ei cu el. Iar el nu avea de gând să piardă farmecul celor o mie de nopți, pentru un gest pripit. O va face întâi să aibă deplină încredere în el. O va face să-l dorească și ea. Și o va face să râdă.

- Cred că s-ar putea să aveți dreptate, doamnă Briggs, continuă el.

Cora îl privi întrebător.

- În legătură cu ce?

- Da, doamnă, cred că am fost *tras* înăuntru;

încă mai simt degetele dumneavoastră pe fundul meu.

Cora aproape se înecă de spaimă, când Jedwin se ridică în picioare.

- Doamnă Briggs, cred că n-am să mă mai spăl niciodată.

Înainte ca ea să apuce să reacționeze în vreun fel, Jedwin era deja cu un picior pe fereastră. Ieși cu mult mai multă grație decât intrase.

Cora veni repede la fereastră, la timp pentru a-l vedea că pune piciorul jos.

- Jedwin! îl strigă.

El o salută vesel și, parc-ar fi fost ziuă, se apucă să repare gardul.

Cora îi urmări mișcările line... și luciul argintiu al părului blond și umbra corpului suplu, atât de grațios în întuneric.

Aerul serii era răcoros și Cora se duse să-și ia un pled. Înfășurată în el, rămase lângă fereastră, să-l vadă pe Jedwin muncind.

Era un tip cumsecade și amuzant, se gândi ea. Bun muncitor și om de caracter, fără nici o îndoială. Era o partidă strălucită pentru oricine.

Se mai gândi apoi la indecența comisă - el fusese în dormitorul ei. Doamne, dac-ar știi vecinii! Normal, și-ar închipui ce e mai rău, și pe bună dreptate. Un tânăr chipeș în dormitorul stricatei Cora Briggs. Un adevărat scandal.

Loviturile ritmice de ciocan îi aduseră pacea în suflet. Căscă și se rezemă de pervaz. Îi plăcea de el. Auzi, că nu se mai spală niciodată! se gândi ea, și adormi.

- Haide, Cora, așa draga mea, îl auzi pe Luther și-i simți șoaptele fierbinți și respirația precipitată lângă urechea ei. Așa, așa, mișcă-te odată cu mine, scumpa mea.

Cora era încordată la maxim. I se făcuse pielea de găină.

- Ce s-a întâmplat, Luther? șopti ea. Ce-i cu tine?

- Hai, Cora, mișcă-te cu mine. Haide, la ce-al tău, zise el. Asta e plăcerea. Dai șiiei.

Dar Cora se mișca, se împingea în el. Nu se putea opri. Auzea patul lovindu-se de perete și simțea mirosul acru al corpului lui. Deschise ochii și-l văzu deasupra ei. Trăsăturile lui de obicei atât de frumoase erau contorsionate acum într-o grimasă. Iar dinții scrâșneau cu furie. El o străpunse, iar și iar, împingând-o din ce în ce mai aproape de prăpastie, apoi azvârlind-o.

- Au! țipă Cora în momentul în care simți în adâncurile ei un șuvoi fierbinte, și tremură odată cu spasmele care urmau.

- Îmi pare rău, îl auzi pe Luther strigând, în clipa eliberării.

Însă, chiar și atunci, bănuî că aceste cuvinte nu-i fuseseră adresate ei.

Amelia Sparrow urcă treptele fredonând încetisor. Avusese o dimineață plăcută, chiar perfectă. Reușise să vorbească cu toate soțiile oa-

menilor importanți din oraș. „Briggston” era aproape o realitate.

Zâmbi când își aminti întâlnirea cu Cora Briggs de ieri, în prăvălia lui Penny. Oare târătura asta credea că poate trage și numele de Briggs în noroi? Amelia ridică, mândră, capul. Asta nu se va întâmpla atâta timp cât făcea și ea parte din familia asta. Și avea să fie membru deplin al acestei familii curând. Odată ce se schimba numele orașului, Maimie Briggs avea să o primească la ea cu brațele deschise.

Intră în salon și-și puse cu grijă umbrela de soare în stativ și își scoase mânușile, foarte atentă să nu cumva să le păteze sau să le șifoneze. Chiar după douăzeci de ani de prosperitate, lucrurile de calitate încă erau greu de găsit.

- James Edwin! strigă încetișor, ieșind pe hol. Locuind într-un salon de pompe funebre, se învățase cu timpul să nu ridice tonul. James Edwin! strigă mai tare, neprimind nici un răspuns.

Auzind zgomote în sala mortuară, se duse la ușa acesteia.

- James Edwin!

- Sunt numai eu, doamnă Mellie! răspunse Haywood, cu un surâs plin de subînțelesuri. Dacă nu l-ar fi cunoscut de atâta timp, Amelia s-ar fi ofensat imediat.

El stătea în fundul camerei și repara o bala-ma stricată a unui sicriu. Era un sicriu scump, cu capac de sticlă. Ca de obicei, Haywood Puser era îmbrăcat cât se poate de obișnuit.

Salopeta îl făcea să arate mai degrabă a fermier, decât a antreprenor de pompe funebre. Lipsa lui de interes pentru partea formală a afacerii o irita mult pe Amelia. Ca de atâtea ori până acum își dori ca el să-și fi ras odată barba, pentru a se putea uita mai bine la el. Era greu să ai încredere într-un om care se ascundea în spatele perciunilor și al bărbii. Haywood Puser avea ceva care o făcea să se simtă stânjenită. Era sigură că sunt multe lucruri de aflat despre el.

Cu un gest inconștient, Amelia își aranjă părul, fără să aibă de fapt motiv.

- Unde-i domnul Sparrow? îl întrebă politicos, încercând să scape de acea senzație ciudată pe care o avea mereu în preajma lui.

Haywood ridică din umeri.

- Drept să spun, habar n-am, doamnă Melie. După câte știu eu, încă nu s-a sculat.

- El, dar e ridicol, îl asigură Amelia, ignorând apelativul pe care nu-l putea suferi. Poate că flu-meu nu e cât ar trebui de ambițios, dar în mod categoric nu e leneș. Nu doarme el la ora asta.

- Da, cred că aveți dreptate, fu de acord Haywood. Dar să știți că e un tânăr destul de ambițios.

- Desigur, nu v-am cerut părerea, zise Amelia suav. Nu trebuie să aflu *de la alții* despre fiul meu.

Ameliei i se păru firesc ca angajatul să-și apere patronul. Dar, dacă Jedwin începea din nou să îmbălsămeze, nu vor mai avea nevoie de Haywood Puser și se puteau descotorosi de el.

Haywood ridică sceptic din sprânceană, apoi din umeri; se duse la balamaua lui și se apucă iar de lucru.

- Atunci bănuiesc că știți că azi-noapte a venit foarte târziu, aproape spre dimineață.

- Cum? Ea știa că Jedwin se culcase de vreme, pretextând că e obosit.

- Nu-i adevărat. Băiatul meu era în pat la ora nouă.

- Posibil, zise Haywood, incredul. Dar azi-noapte am avut un cârcel și a trebuit să mă plimb puțin, ca să-mi treacă. Cred că am străbătut drumul dintre casa mea și grajd de vreo cincisprezece ori. Și, tocmai când se lumina de ziuă, l-am văzut pe Jedwin întorcându-se cu furgoneta aia veche. Era frânt de oboseală, de parcă ar fi muncit din greu toată noaptea.

- Nu te cred.

Haywood ridică din umeri.

- Ce motiv aș avea să vă mint?

Amelia nu știu ce să zică.

- Da' unde naiba a fost?

- Habar n-am, răspunse Haywood. Pentru că eu nu l-am întrebat, cum în mod sigur ați fi făcut dumneavoastră, spuse el liniștit.

Veni atât de aproape de Amelia, că ea se dădu înapoi, stânjenită.

Haywood începu să-și frece barba, studiind-o cu atenție pe frumoasa femeie din fața lui și albastrul ochilor lui deveni și mai intens.

- Doamnă Mellie, e bărbat în toată firea și nu e obligat să vă dea de știre ori de câte ori pleacă sau vine.

- Ba da, cum să nu! E...

Amelia își dădu brusc seama că Haywood vrea neapărat s-o scoată din sărite. El nu era deloc de acord cu felul ei de a se purta cu Jedwin, și făcea tot ce-i stătea în putință pentru a băga zăzania între ei. Dar Jedwin era fiul ei și nimeni nu-l cunoștea mai bine ca ea.

Bine, se gândi ea. Și Haywood ținea la el. Dar Jedwin era însăși viața ei. Și nu avea de gând să-l lase să și-o irosească aiurea. Unde naiba fusese oare toată noaptea?

Se uită la Haywood. El era pe poziție, gata de sfadă. Gata să sară la bătaie, i se păru ei. Dar astăzi Amelia n-avea deloc chef de ceartă, mai ales despre fiul ei. Planurile ei cu Maimie păreau să decurgă foarte bine; cât despre Jedwin, va avea grijă de el. Ca întotdeauna.

Cu îndemănare, schimbă subiectul.

- La ce lucrezi? îl întrebă.

Haywood fu cam dezamăgit de lipsa ei de spirit de observație.

- La sicriul ăla nenorocit pe care ni l-au trimis Groiller, răspunse.

- A! Ameliei îl sclipiră ochii și se apropie de el. E cel pe care Jame & Edwin l-a comandat pentru Maimie Briggs?

Haywood o privi sceptic.

- Jedwin zice că dumneavoastră l-ați ales.

- Da, e posibil - începu Amelia.

- Fiin'că, dacă l-ar fi comandat Jedwin, l-aș fi convins eu să renunțe la el cât ai zice pește.

Amelia îl privi cu uimire.

- De ce? Înțeleg că e scump, dar dacă clienții noștri...

- Nu mă refer la prețul lui, o întrerupse

Haywood. Și eu cred, ca și dumneavoastră, că fiecare are dreptul să fie înmormântat așa cum vrea, cu pompă sau simplu. Ce nu-mi convine mie e faptul că îi vine unuia o idee tâmpită și toți se iau după el.

- Dar nu înțeleg ce-i reproșezi acestui sicriu. E foarte frumos. Probabil că dumneata nu ești de acord că înmormântarea poate fi, uneori, ceva frumos. S-au dus zilele când înmormântările însemnau crep negru și frică de moarte. Acum știm că trecerea în împărăția Domnului poate fi extrem de liniștitoare și de plăcută.

Haywood se rezemă de perete, posomorât.

- Doamnă Mellie, și eu citesc *Revista antreprenorului modern*, zise încet. Nu vorbesc de partea financiară, ci de cea practică. Ia uitați-vă aici. Arată spre sicriul nou și strălucitor.

Amelia se apropie și-și plimbă mâna peste cutia metalică vopsită în verde-închis. Se și vedea sugerându-i lui Maimie să cumpere mătase verde pentru giulgiu. O combinație în același timp estetică și incredibil de modernă.

- E foarte frumos, îi zise.

- Sigur că e frumos, fu el de acord. Sicriul e de calitate. Firma Groiller e renumită pentru asta - atât forma, cât și culorile sunt deosebit de plăcute pentru ochi.

Amelia se holbă la el, nu numai pentru noua lui atitudine, ci și mirată de aprecierile lui.

- Dar ce părere aveți de asta? o întrebă el. Cu vizibil dezgust, Haywood lovi ușor capacul de sticlă al sicriului.

Oare făcea pe prostul? Amelia i se adresă

pe un ton exagerat, de parcă el ar fi fost un copil neînțelegător.

- Domnule Puser, geamul ăsta este pus ca familia să-l poată *vedea* pe cel drag.

Haywood nu ripostă la tonul ei superior. Cu brațele încrucișate, o întrebă, în schimb:

- Păi dacă tot vor să-l vadă ca lumea, de ce nu deschid pur și simplu sicriul în timpul slujbei?

- Bineînțeles că îl țin deschis, răspunse ea. Dar în felul ăsta o să-i mai zărească încă vreo câteva clipe trupul, înainte de a fi coborât în pământ. Oftă, apoi adăugă. Știți bine că și eu mi-am înmormântat soțul. Credeți-mă, o clipă în plus contează foarte mult.

Cu uimire, i se păru că citește în ochii lui Puser umbra unei emoții. Însă, până să-și dea seama bine, aceasta dispăru.

- Înseamnă foarte mult, întări Haywood. Dar nu suficient.

- Cum adică?

- Doamnă Mellie, sticla nu se poate sigila, zise. Oricât te-ai strădui, tot intră aerul. Și, în felul ăsta, trupul putrezește și produce umezeală și, mai devreme sau mai târziu, pune în pericol sănătatea celor vii. Pot apărea tot felul de boli contagioase. Clătină din cap, convins că are dreptate. Oare merită un moment în plus în schimbul izbucnirii holerei sau febrei tifoide, din cauza apei-contaminate a vreunei fântâni?

- Bineînțeles că nu, dar...

- E-adevărat, are și somnul de pe urmă frumusețea lui, doamnă Mellie. Însă noi trebuie

să ne gândim la cei vii. Toate astea pentru ei sunt. Făcu un gest larg spre panglicile funere, spre crepul negru și purpuriul de înmormântare. Toate astea sunt pentru cei vii. Ca să le aline suferința sufletească, dar, în aceeași măsură, trebuie să avem grijă și de sănătatea lor.

- Da, dar...

- Ca îmbălsămător avizat, continuă Haywood, fără s-o ia în seamă, posed cunoștințe foarte amănunțite despre procesul de îmbolnăvire și despre felul în care se poate lua boala, lucruri pe care oamenii nu e nevoie s-o știe. Și, ca depozitar al acestor secrete, am obligația de a folosi ceea ce știu în beneficiul comunității mele.

Mai clătină o dată dezaprobat din cap, spre capacul de sticlă.

- E un adevărat pericol pentru sănătatea mea, a dumneavoastră și a fiecărui bărbat, a fiecărei femei și a fiecărui copil din Dead Dog. Nu cred că vanitatea unei femei bătrâne merită așa ceva.

Amelia dădu să protesteze, dar nu găsi nici un cuvânt care ar fi putut-o apăra. Și Big Jim fusese la fel de încăpățânat, dar numai când era sigur că are dreptate. Amintirea nu se suprapunea perfect peste imaginea pe care o păstra ea despre răposatul ei soț. Adevărul o tulbură atât de tare că uită preț de o clipă despre disputa cu Haywood.

- Da, ai dreptate, îi spuse, cu o ciudată voce distantă. Trimite-l înapoi la Groiller cu primul tren.

Se întoarse pe călcâie și plecă, lăsându-l pe Haywood perplex. Nu-și imaginase niciodată că îndărătnica de Mellie s-ar putea dovedi rezonabilă.

Cora se trezi tremurând. Cu tot soarele de dimineață, vântul ce pătrundea pe fereastra deschisă era cât se poate de rece. Se descoperi cu uimire ghemuită pe podea lângă fereastră, cu o batistă folosită, aruncată într-un colț. Dădu să se ridice, dar mușchii înțepeniți nu-i permisă. Fără să ia în seamă durerea, făcu un efort și se uită pe fereastră.

Jedwin Sparrow plecase de mult, dar urmele vizitei lui erau vizibile. În locul gardului vechi de dinainte, în jurul căsuței ei se afla acum un gard impozant, și proaspăt vopsit.

Era nemaipomenit. Dar cum reușise? Trebuie că a lucrat toată noaptea, își spuse ea.

Și-l închipui din nou aplecat, la treaba lui. Amintirea surâsului lui radios și a cârlionților blonzi îi încălzi sufletul.

Închise ochii, pentru a și-l aminti mai bine. Simți un miros puternic de brad. Uimită, deschise ochii.

În oblonul ferestrei ei fusese înfipă o creangă verde de ienupăr.

- Jedwin, suspină, plăcut surprinsă. Se mai urcase o dată până la fereastra ei, riscându-și

iar viața, sau cel puțin un picior, doar ca să-l lase un memento?

Desprinse creanga încet dintre șipci. Parful plantei era sporit de mireasma celor câteva bobite, presărate din loc în loc. În partea de jos, strâns legată cu o panglică, era o bucată de hârtie.

Cora o desfăcu, deja știind ce conține. Recunoscu scrisul familiar al lui Jedwin și luă cunoștință de ultima lui odă.

*Știu că nu-s diamante,
Și perle nici atât.
Dar oare gardu-acesta
E chiar așa urât?*

Capitolul 7

În ultimul timp, Maimie Briggs nu mai mergea la slujba de la biserică, fiind de părere că, datorită vârstei ei înaintate, e scutită de această obligație; se aștepta, în schimb, ca biserica s-o viziteze pe ea.

Ca de obicei, duminica, după prânzul frugal luat împreună, Jedwin își duse mama la reședința Briggs, singura de altfel de pe Luther Street, bulevardul ce dădea în bulevardul principal. Casa se afla la stradă și era înconjurată de o grădină ce încerca, în van, să semene cu una englezească autentică. Luther Street era singura stradă din oraș care avea numele înscris pe o tăbliță. Ani de zile, fusese cunoscută sub denumirea de strada cu casa Briggs, până când Maimie îi dăduse numele fiului ei, drept cadou la optsprezece ani, aproape douăzeci de ani în urmă.

- Arăt bine? își întrebă Amelia fiul, când dădeau colțul bulevardului principal și casa se profila deja în zare. Crezi că rochia e prea ținătoare?

- Nu, e foarte bună, își asigură Jedwin mama aruncându-i o privire scurtă. Își înăbuși un oftat; încă nu se refăcuse după munca grea de acum două nopți.

Maică-sa venise la el cu o falcă în cer și una în pământ și îl găsisese încă în pat, aproape de prânz. Se interesase de sănătatea lui, dar Jedwin știa precis că o face doar de ochii lumii. Știa că Haywood îl văzuse venind acasă în zori și era convins că-i pasase maică-sii informația.

Jedwin se ridică anevoie din pat și-și petrecu toată dimineața la cheremul Ameliei. Ea îl chestionase vag despre întâlnirile lui secrete, dar Jedwin se făcuse că nu înțelege. Se hotărâse ca, dacă ea îl întreba direct unde a fost, să-i spună clar că nu e treaba ei. Dar mama lui, poate nevrând să riște un astfel de răspuns, nu-l întrebase.

Cu toate că era cu ochii pe el, Jedwin își lăsă frâu liber imaginației. Mai compuse în gând niște versuri. Se gândi ce să-i cumpere Corei drept cadou: bomboane, mătase de rochie sau, poate, camere pentru bicicletă. Visă întâlnirea viitoare. La următoarea lui vizită, avea să fie scânteietor, amuzant și spiritual. O să râdă pe rupte, la replicile lui inteligente... Apoi aveau să se privească lung în ochi și ea să i se arunce în brațe. Și ea îl va implora să-l țină în brațe, s-o sărute, să...

Jedwin oftă de plăcere.

- Termină odată, James Edwin. Tonul înțepat al mamei sale îl aduse imediat la realitate. Sper să nu mă faci de râs în vreun fel.

Aproape am câștigat-o pe Miss Maimie de partea noastră și n-am să-ți permit să strici totul cu lipsa ta de maniere.

Jedwin nici nu încercă să se apere. Avea toate motivele să se plângă că-și mai pierde încă o duminică la Miss Maimie, însă n-o făcu.

- N-ai grijă, mamă, o să mă port cât pot eu de frumos, îi promise. Te asigur că, dacă cineva își va pierde vreodată cumpătul și o va strânge de gât pe femeia asta, acela nu voi fi eu.

- Dar toți o iubesc pe Miss Maimie! stăruie malcă-sa.

Jedwin o privi cu neîncredere, dar scoase un:

- A, firește, firește.

Capătul șoselei era deja înțesat de vehicule de toate tipurile, de la camionul cu dungi albe și albastre al lui Titus Penny, la trăsurica Reverendului Bruder. Jedwin opri lângă un plop, la o distanță destul de mare de casă.

- Poate ar fi trebuit să parcam pe bulevardul Central, zise Amelia pe un ton sec, privind cei peste o sută de metri dintre ei și casă.

- La plecare, explică Jedwin, vreau să pot porni imediat.

Trase frâna de mână și băgă în viteză, apoi sări din automobilul negru ca o trăsură și își ajută mama să coboare.

- Acum, vezi și tu, dacă te întreabă Maimie cum merge treaba, îl dăscăli Amelia, îi spui pur și simplu că, încet-încet, îți iei hățurile în mână și că nu mai ai nici o problemă cu stomacul.

- Dar știi bine, mamă, că și una și alta sunt minciuni sfruntate.

- James Edwin, îți reiei activitatea, zise ea, sunt sigură că asta e ceea ce vrei. Și nu ți-a mai fost rău de câteva săptămâni.

Cuplul foarte bine îmbrăcat mergea spre reședința Briggs cu grația obișnuinței.

- N-am mai asistat la o îmbălsămare de câteva săptămâni, spuse Jedwin firesc. Asta-i tot secretul vindecării mele, mamă.

Amelia oftă exasperată.

- James Edwin, doar ești aproape bărbat în toată firea. Adu-ți aminte că bărbații în toată firea n-au sensibilități din astea prostești.

- Sunt deja bărbat în toată firea, mamă, răspunse fiul, apăsător. Însă, dacă azi aș încerca să îmbălsămez pe cineva, mi-ar veni să vărs, exact ca înainte.

- James Edwin Sparrow, rosti Amelia dezgustată. Trebuie neapărat să scapi de chestia asta. Cine a mai auzit ca unui bărbat să-i fie silă de profesia pe care și-a ales-o? Ești antreprenor de pompe funebre, și îmbălsămarea face și ea parte din meseria ta. Pentru numele lui Dumnezeu, ce bărbat e ăla care vomită ori de câte ori deschide un cadavru?

- Ei uite, eu, sări Jedwin, ofensat. Zău, mamă, nu știu ce să mă mai fac cu dumneata. Ai impresia că singurul meu scop în viață e să te enervez pe dumneata. E simplu să zici „termină cu asta”. Nu crezi că am încercat și eu? De douăzeci de ani încoace încerc mereu. Crezi că nu știu ce rușine i-a fost tatel cu mine?

Expresia chinuită de pe chipul lui o întristă pe Amelia; doar nu-l rănisese intenționat. Vrând să-l consoleze, îl bătu ușor pe braț și împreună urcară treptele impunătoare ale verandei.

- Știu că încerci să te schimbi. Și eu sunt absolut convinsă că vei reuși. Îi surâse, în felul acela al ei atât de cald, care-i pusese odată pe toți tinerii din Dead Dog la picioarele ei. Hai să nu ne mai gândim la asta. Doar nu vrem să ne stricăm ziua.

Jedwin se strâmbă.

- Dacă nu voiam să ne stricăm ziua, nu veneam la Miss Maimie.

Conrad Ruggy, al cărui păr altădată negru și creț era acum alb ca neaua, le deschise ușa înainte ca Jedwin să apuce să bată.

- Bună ziua, doamnă Sparrow și domnișorul Jedwin, îi întâmpină el, înclinându-se ușor. Ce vreme frumoasă.

- Într-adevăr, Conrad, replică Jedwin. Dimineața răcoare și la amiază cald - o toamnă ca la carte. Ce face mama dumitale? E mai bine?

- Da, e mult mai bine, îl încredință Conrad, bine dispus. Cred că numai gândul la cheltuielile de înmormântare e suficient ca s-o mai țină în viață vreo sută de ani. E prea zgârcită ca să moară.

- Sper din toată inima să fie așa, răspunse Jedwin. Și Miss Maimie? Aplecându-se spre el conspirativ, Jedwin șopti: E vreo șansă să-i iau măsurile pentru sicriu?

Conrad râse din inimă.

- Sunteți rău, conașule, zise el. Cred c-o să murim noi înaintea ei.

- Nici nu m-ar mira, fu Jedwin de acord. Doar se știe că cei buni mor tineri.

Conrad încă mai chicotea, când Jedwin intră în salonul deja ticsit de lumea bună din Dead Dog. Mattie, soția lui Conrad, și Maud, fiica lui, ofereau vizitatorilor punch acru de mere, culmea ospitalității lui Maimie Briggs.

Jedwin își urmări mama, care se afla cu câțiva pași înaintea lui. Ea îl privi disperată, și el știu că se enervase așteptându-l. Conversația cu Miss Maimie era pentru el ca un purgativ puternic; era mai bine să-l ia odată, înainte de a-și pierde cumpătul.

- Sunt chiar în spatele tău, îi spuse Jedwin mamei sale, în vreme ce străbăteau camera, salutând în dreapta și-n stânga.

Miss Maimie stătea în centrul încăperii, într-un scaun Queen Anne cu spătar înalt, și cu picioarele sprijinite pe canapea, precum un adevărat pașă. De brațul scaunului era prins un baston scump, cu măciulie de alamă. Bătrâna era o femeie micuță, stafidită de bătrânețe. Părul alb, des și cărlionțat, era împletit într-o coroniță, în jurul capului. Râdea bine dispusă, și cei din jurul ei îi urmaseră exemplul.

- Miss Maimie! exclamă Amelia, încântată, de parcă n-ar mai fi văzut-o pe bătrână de ani de zile. Ce faci, draga mea?

Amelia îi întinse mâna și bătrâna i-o strânse cu putere, zâmbindu-i cu atâta plăcere, că fața îi străluci de frumusețe.

- Scumpa mea Amelia, zise Miss Maimie. Mă simt ca la douăzeci de ani. Surâse mulțumită,

și mulțimea din jur râse odată cu ea. Ai o rochie nouă, nu?

Amelia se roși de plăcere.

- Da, îți place?

Maimie încuviință, încă zâmbind.

- Vai, dar ce culoare și ce țesătură deosebită! Trebuie să fi fost foarte scumpă.

- Am trimis după ea la Kansas City, recunosc Amelia.

Maimie, care încă îi mângâia mâna, suspină și se întoarse către celelalte doamne.

- Ce drăguță e Amelia, zise. E o scumpă.

Bătrâna încă mai zâmbea veselă.

- Și când te gândești că ai crescut la o fermă de porci. Se cutremură de scârbă. Tatăl tău era cel mai nepriceput fermier din zonă. Nimeni n-ar putea să-ți facă vină din lipsa ta de gust. Amelia, scumpa mea, să știi că noi ținem la tine, în ciuda trecutului tău cumplit.

Surăsul lui Maimie era cât se poate de sincer, și Amelia se auzi scoțând un:

- Mulțumesc.

Când încercă să se piardă, împreună cu noua ei rochie lipsită de gust printre musafiri, Jedwin fu nevoit să se apropie de bătrână. Înclinându-se ușor, îi sărută politicos obrazul zbârcit.

- Bună ziua, Miss Maimie, zise.

- Dragă Jedwin, spuse ea, te faci pe zi ce trece mai chipeș. Ce-ți mai face stomacul?

- Foarte bine, Miss Maimie, mulțumesc.

- Ce ghinion, să nu te simți bine. Mai ales pentru un bărbat. Răposatul, odihnească-se în pace, n-a zăcut de boală nici măcar o zi în

- Bună, Titus, îl salută pe băcan cu capul. Ai fost la vânătoare sezonul ăsta?

- Am prins odată niște prepelițe, recunosc eu el. Dar nu m-a lăsat Fanny să plec după rațoni.

Pe chipul lui Jedwin se citea plăcerea reîntâlnirii; doar copilăriseră împreună.

- Da, am văzut-o pe Fanny când am venit. Chiar arată de parcă ți-ai găsit altceva mult mai bun de făcut noaptea.

Titus îi dădu una în burtă, prietenește, dar în tonul lui se citea clar, dincolo de mânia disimulată, și mândria.

- Da, sper ca de data asta să fie băiat.

- Da, n-ar fi rău să fie băiat, încuviință Jedwin. Dar, din câte am văzut eu, ești topit după fi-ta.

Titus zâmbi.

- Cu mâna pe inimă spun, nu mi-am închipuit niciodată că o să am așa o fată frumoasă, ca Maybelle.

Jedwin privi spre copilul blond, care se fugărea cu alți copii pe holuri.

- În câțiva ani, o să trebuiască să-ți faci loc cu bățul printre amorezii ei.

Exact în clipa aceea, Maybelle alunecă pe un covor vechi de o sută de ani din hol, și scoase un țipăt care captă atenția tuturor oaspeților.

Într-o clipă, Titus fu lângă fetiță; o luă în brațe și o strânse tare. Încercă să o facă să nu mai plângă, promițându-i o gogoasă cu gem.

- Copilul ăla va fi o pacoste mai târziu, auzi

Jedwin în spatele lui. Se întoarse și o văzu pe Constance Bruder, soția reverendului, care vorbea cu mama lui.

Amelia râse cu grație.

- Câtă dreptate aveți. Vă spun, zilele trecute eram la băcănile și am fost martoră la o scenă și mai și.

- Îi dă prea mult nas, zise doamna Bruder.

- Fanny face și ea săraca ce poate. Dar ce poate să facă o mamă, dacă tatăl își lasă copii să i se urce în cap?

Jedwin le întoarse spatele, făcându-se că n-a auzit, însă evident marcat. Amelia Sparrow știuse foarte bine să intervină în relația lui cu taică-su.

- Așa e, fu de acord Constance Bruder. Așa pățesc și eu cu Tulsa May.

Amelia clătină din cap cu înțelegere.

- După ce că e... așa cum e, zise doamna Bruder cu amărăciune, reverendul îi bagă în cap tot felul de prostii. Nu-ți spun că acumă vor să învețe grecește!

- Ei, taci!

- Ai auzit așa prostie în viața ta?

- Vai, biata de tine! o compătimi Amelia.

- Tulsa May e tot timpul, ori cu nasul într-o carte, ori cu capul în nori. Stă și se zgâiește pe geam zile întregi.

- Dar la ce se gândește?

Constance Bruder își ridică mâinile într-un gest dramatic.

- Da' Dumnezeu știe! Și eu nici nu știu ce să mă mai fac.

I-am spus clar că așa bătută de soartă cum

e, dacă va avea norocul s-o ia și pe ea cineva, va trebui să știe să gătească și să fie mai gospodină decât oricare fată din oraș.

- Și ea ce-a zis?

- Nimic. Absolut nimic. A plecat pur și simplu de lângă mine, fără o vorbă.

- Doamnă Sparrow? se auzi o voce din spatele femeilor. Jedwin nu se obosi să se întoarcă să vadă cine e; porni, în schimb, spre celălalt colț al camerei, fără o țintă precisă.

Străbătu adunarea zâmbind și aruncând ici-colo o glumă sau o întrebare, și ajunse la fereastră. Urmări cu privirea niște bărbați care fumau pe verandă și, deși ura tutunul, se gândi că n-ar strica să iasă și el puțin, ca să ia o gură de aer.

În hol, fu surprins de o apariție neașteptată, în roz și portocaliu. În colțul salonului stătea, stingheră, o fată la vreo paisprezece ani. Deși era mai înaltă decât multe femei în toată firea, era îmbrăcată cu zorzoane de fetiță. Rochia roz aprins era frumoasă, dar își pierdea din strălucire în apropierea părului roșu ca morcovul, coafat sobru.

Nu-l văzuse pe Jedwin și el ar fi putut foarte bine să iasă fără să-i vorbească. Se întoarse însă și veni spre ea.

Ea îl privi ageră, cu niște ochi căprui scânteind de inteligență. Recunoscându-l, fața i se luminează într-un surâs.

- Ziua, domnule Sparrow. Îl privi cu căldură, dar zâmbetul ei nu era tocmai atrăgător. Ce-i drept, dinții-i avea albi și sănătoși, dar avea o strungăreață cât o zi de post.

- Ce faci aici de una singură, Tulsa May? o întrebă. Bănulesc că celelalte fete de vârsta ta sunt afară și se joacă.

Ea ridică din umeri.

- N-am chef de joacă. Prefer să privesc copacii.

Jedwin se așează lângă scaunul ei și se uită pe fereastră, de parcă ar fi vrut să vadă ce găsea ea atât de interesant. Pălcul de copaci de lângă casă era deja pregătit pentru iarnă. Frunzele lor formau acum un covor divers colorat.

- Dar nu prea ai ce să vezi la ei, zise Jedwin.

- Mie îmi plac foarte mult așa, spuse May încet. Iarna e anotimpul meu preferat.

- Iarna?

Ea surâse, stânjenită.

- Știu că-i o prostie. Lumea lubește fie primăvara, fie vara, fie toamna. Mie iarna îmi place cel mai mult.

- E frumoasă iarna, încuviință Jedwin. Mai ales dacă e zăpadă. Iernile cu zăpadă sunt foarte frumoase.

- Mie nu-mi place zăpada. Mie îmi plac doar copacii. Îmi place să-i privesc, așa golași și întunecați.

Tulsa May își împreună mâinile în poală, de parcă i-ar fi părut rău că a spus asemenea prostii.

- Dar de ce? o întrebă Jedwin, simplu.

Ea îl scrută un moment, de parcă îndoindu-se de sinceritatea lui... Începu să vorbească uitându-se pe fereastră.

- În restul anului, când te uiți la copaci, nu-i vezi pe ei. Vezi frunzele și mugurii și iarba din jurul lor. Iarna însă, îi vezi așa cum sunt ei. Fără strălucire și fără alte veșminte. În fața ta se află adevărul.

Își ridică, temătoare, privirea spre el, așteptându-se la o expresie amuzată sau disprețuitoare.

Dar pe chipul lui, nu citi nici o urmă de batjocură. Jedwin privi curios copacii de afară. Îi privi mult timp, înainte de a-și îndrepta privirea asupra fetei cu ochi scăpărători.

- Așa e, ai dreptate, șopti el.

Ea suspină ușurată, și răsără amândoi, ca doi conspiratori.

- Tulsa May, dar tu ești o adevărată poetă, zise Jedwin.

Ea își duse repede un deget la gură, prefăcându-se îngrozită.

- Te rog să nu-i spui mamei, că o apucă pandaliile. O să moară de rușine. Flică-sa - poetă.

Jedwin râse.

- Să știi că nu ești singura poetă din Dead Dog. În ultimul timp mi-am încercat și eu mâna la scris versuri.

Tulsa May zâmbi larg.

- Promit că nu te spun mamei tale, dacă nici tu nu mă spui.

Abia peste vreo oră ajunse Jedwin, în sfârșit, pe terasă. În acel moment, Miss Maimie încă mai era înconjurată de un mic număr de admiratori, dar majoritatea plecaseră deja.

Jedwin tocmai ajunsese lângă un grup mai animat, când auzi glasul mamei-sii.

- Dacă orașul nostru vrea să fie luat în seamă, va trebui să impresionăm lumea cu ceva, zise ea.

Carlisle Bowman, un agricultor prosper, râse.

- Dar am impresionat deja. Ce oraș ar avea îndrăzneala de a se numi Dead Dog?

Amelia îl privi de sus.

- Nu cred că e vorba aici de îndrăzneală.

- Firește că nu, adăugă Fanny Penny. Dacă vrem ca orașul nostru să se dezvolte, ar fi bine să ne gândim cum putem atrage aici oamenii și interesele comerciale. Am reuși asta numai cu condiția să fim reședință de județ.

- Dar cine zice că trebuie neapărat să ne dezvoltăm? întrebă Bowman. Săptămâna trecută am fost cu Beulah la Guthrie. Aia de acolo au impresia că, dacă o să fie capitală de județ, o să fie raiul pe pământ.

- Ați văzut tramvaiul? întrebă Osgold Panek, surescitat. Ar fi nemaipomenit să fie și la noi așa ceva. M-aș simți ca-n paradis.

- Lasă blasfemia asta! îl avertiză domnul Panek, cu degetul.

- După părerea mea, zise Carlisle, locul lor ar fi mai degrabă în iad. Ce mai, parc-ar fi New York-ull!

- Dar de unde știi tu? îl provocă Beulah

Bowman. N-ai fost în viața ta mai departe de Joplin.

Mulțimea izbucni în râs la aerul încurcat al lui Bowman. Jedwin râse și el, dar profită de întrerupere pentru a se îndepărta de grup. În ultimele zile, aľase mai multe despre „Brigston” decât avea nevoie.

La câțiva metri de casă, sub un plop impresionant, stăteau de vorbă câțiva bărbați. Jedwin își închipui că s-au adunat să fumeze, până il văzu pe reverendul Bruder, care nu îngăduia tutunul, și nimeni din oraș nu îndrăznea să fumeze în prezența lui, de frica pedepsei divine.

Auzind răsete dinspre ei, Jedwin se apropie și el zâmbind. Avea mare chef de o discuție firească, între bărbați.

O clipă mai târziu însă, se întunecă la față și ar fi plecat cu dragă inimă, dacă nu s-ar fi temut că i-ar putea jigni. Câțiva dintre bărbați il salutară făcând semn din cap, însă conversația nu se opri.

Reverendul Bruder era foc și pară.

- Nu pot să cred așa ceva, dar vă asigur că voi afla despre ce e vorba și voi pune capăt acestei stări de lucruri imediat.

Deși reverendul era conducătorul spiritual al comunității și un vajnic apărător al proprietății, înclinațiile sale filozofice il fereau să fie retrograd.

- Zău, părinte, zise Clyde Avery, foarte convins. Nu există nici o lege care să împiedice reparatul și vopsitul unui gard. Nici măcar o lege a Domnului.

Jedwin deveni livid la față și punchul acru îi stătu în gât. Mort Humley îl bătu ușor pe spate, până-și reveni.

- Dar aici nu e vorba de vopsitul unui gard, îl auzi Jedwin pe reverend. Ci e vorba de ce și cine a reparat gardul.

Mica adunare fu străbătută de un murmur. Jedwin privi chipurile din jurul lui, chipurile încântate de ocazia ce li se dădea. Începuseră deja să facă în minte tot soiul de speculații. În mod evident, subiectul îi atrăgea foarte tare.

- Poate că doamna Briggs a pus pur și simplu pe cineva să-l repare, sugeră Clyde. Doar nimeni nu se așteaptă ca o femeie singură să-și poată repara gardul.

- Dar de unde a avut bani? întrebă Titus Penny. Pe mine m-ar costa o groază reparatul unui gard.

Reverendul Bruder îl privi curios.

- Parcă te-am auzit spunând că întotdeauna îți plătește peșin.

Roșu ca un rac, Titus începu să bâlguiască o explicație.

- Păi... Da, așa e! Aaa... da, mie îmi plătește cu bani gheață, da' nu știu de unde-i are.

- Eu cred că nu e treaba noastră de unde ia ea banii, îl încredință Clyde.

- Ba cum să nu! zise reverendul. Putem îngădui ca această femeie păcătoasă să ne transforme comunitatea într-o Sodomă și Gomoră?

- Nu cred că s-ar putea vreodată întâmpla așa ceva, îl auzi Jedwin pe Mort rostind, cu un suspin.

- Mort Humley. Glasul reverendului era acum puternic agasat. Să știi că te-am auzit!

Jedwin simți că-i revine obligația de a opri această discuție aberantă și se luă de reverend.

- Domnule reverend Bruder, am impresia că trageți niște concluzii pripite. Ce motiv ați avea pentru a crede că e ceva în neregulă cu lucrarea executată la casa doamnei Briggs?

Reverendul își înalță bărbia trufaș și-și trecu privirea peste întreaga adunare, apoi, conștient de faptul că îl urmăresc toți, se întoarse spre Ebner Wyse.

- Deci, domnule Wyse, când ziceai că ai observat reparațiile care se făceau la gardul doamnei Briggs?

Bătrânul tuși ușor, apoi începu să se scarpine în barbă.

- Păi, părinte, era vineri dimineată. Ezită o clipă. Da, vineri era. Tocmai îmi duceam calul la potcovit dis-de-dimineată, când mi-a atras imediat privirea. Era nou și strălucitor, proaspăt reparat.

Privi către fierarul Kirby Maitland.

- Vineri mi-am adus calul la potcovit, nu?

- Da, așa e, încuviință Kirby. Vineri mi l-ai adus.

Reverendul aprobă din cap.

- John Auslander, nu te-ai întors dumneata împreună cu soția dumitale Lily de la fiica voastră, joi seară?

- Așa-i, zise acela. Am un nepot pe cinste, spuse el mândru. Are patru luni și deja încearcă să stea în picioare.

Mulțimea fu străbătută de murmure de felicitare.

- Deci ai trecut pe lângă casa Corei Briggs, nu? zise reverendul. Ai observat vreo schimbare?

Bărbatul clătină din cap, cu părere de rău.

- Nu, dar cred că nici nu m-am uitat.

- Ei bine, eu m-am uitat! zise reverendul. Când am trecut pe lângă casa ei, m-am uitat cu atenție. E foarte normal, explică el, cu o astfel de femeie nu știi niciodată ce se întâmplă. Și gardul era în aceeași stare în care zăcea de doi ani de zile.

Nimeni nu zise nimic.

- Și? întreabă Jedwin în cele din urmă.

- Deci, dumneata spui că nu-i nimic rău în faptul că gardul Corei Briggs a fost reparat și vopsit. Reverendul scrută mulțimea, pentru a se asigura că până și cel mai prostănac dintre ei e atent la el. Domnule Sparrow, dacă nu era ceva în neregulă, spune-mi atunci de ce și-ar repara cineva gardul în toiul nopții?

Capitolul 8

La căderea serii, Jedwin bătu încet în ușa exterioară a căsuței Corei Briggs.

- Doamnă Briggs, șopti el. Sunt eu Jedwin.

Privi nervos în jur, pentru a se asigura că nu îl vede nimeni. Venise aici pe jos și ocolise mult, ca să nu întâlnească vreun necunoscut. Cora deschise ușa cu un surâs bucuros, care-i dispăru însă imediat, pentru că Jedwin dădu buzna înăuntru, mai s-o dea jos. Fără nici cel mai mic salut, se duse glonț la transperante și le coborî.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Cora, neștiind dacă e cazul să se enerveze sau să se distreze pe seama lui.

- Sunteți spionată, răspunse Jedwin fără să se uite la ea.

- Spionată?

- Haideți la bucătărie, propuse el și o luă de braț protector. E numai din vina mea.

- Dar care ți-e vina? Despre ce tot vorbești, Jedwin?

Ritualul dragostei

El se așează la masa din bucătărie și se întoarce spre plită.

- Să fac un ceai, zise și, înșfăcând ceainicul, o zbughi la cișmea. Cora făcu ochii mari, surprinsă. Nu auzise în viața ei de un bărbat care să facă ceai.

- E înghețată, îi spuse, dar e apă proaspătă în chiuvetă.

Jedwin deschise capacul chiuvetei gri emalate, de lângă plită. Umplu ceainicul cu o cană luată din cui și-l puse pe unul dintre ochiuri. Aranjă cărbunii în sobă cu vătraiul și abia apoi se întoarce spre Cora.

- Deci știi să faci ceai? îl întrebă.

Jedwin o privi amuzat.

- Ani de zile am fost umbra mamei mele. Mă pricep destul de bine la treburile din gospodărie. Dar vă rog să nu spuneți nimănui. N-aș mai scăpa de femeile care mi-ar cere ajutorul.

Cora râse, plăcut surprinsă de faptul că el recunoștea atât de sincer un lucru pe care majoritatea bărbaților ar fi încercat să-l ascundă.

- Deci îți plăcea s-o ajuți pe mama ta?

Jedwin ridică din umeri și clătină din cap.

- Nu-mi plăcea să o ajut pe mama; cred că preferam să stau pe lângă ea, decât pe lângă tata.

Zâmbetul îi dispăru și privirile lui deveniră din nou intense.

- Nu te înțelegeai cu tatăl tău?

- Ba da, destul de bine, zise Jedwin. Îl admiram... Doamne, ce-l mai admiram. Ochii i

se încetoșară, amintindu-și. Tot ce-mi doream era ca el să fie mândru de mine.

Cora încuviință.

- Toți copiii vor asta. Sunt sigură că a și fost. Jedwin își înălță ochii spre ea și o privi lung, înainte de a-i răspunde.

- Nu, zise. L-am dezamăgit foarte tare.

Ca și cum cu această afirmație discuția lor ar fi luat sfârșit, Jedwin se întoarse cu spatele și începu să caute prin bufetul din bucătărie.

- Unde sunt ceștile de ceai? o întrebă.

- Ți le dau eu, zise ea. Domnule Sparrow, este totuși bucătăria mea. Stai jos, și o să fac eu ceaiul.

Jedwin se supuse. Îi plăcea să o vadă pe ea agitându-se, să-i urmărească mișcările. Îi sorbi din ochi mijlocul subțire și șoldurile generoase. Își aminti de senzația pe care i-o lăsaseră degetele ei pe spate. Ar fi dat orice ca momentul să se mai repete.

- Săptămâna trecută eram la băcănie, când am auzit-o pe mama ta zicând că are de gând să schimbe numele orașului.

Întrerupt din reverie, Jedwin prinse cu greu sensul cuvintelor ei.

- Da, zise, în cele din urmă. Și-a pus în cap să-i schimbe numele în Briggston.

Cora puse tava cu ceștile pe masă și-l privi încordată.

- I-a spus lui Fanny Penny că asta ar ajuta orașul nostru să devină reședință de județ.

Jedwin încuviință.

- Da, s-ar putea, dar nu de asta o face ea, asta-i sigur.

- Dar de ce o face?

- Ca să-i facă plăcere lui Miss Maimie. Și-a pus în cap să-i ia locul în societate, după moartea ei.

Jedwin râse, dar Cora nu se amuză deloc.

- Cred că ceaiul e gata, zise și luă ceainicul de pe foc.

Îi umplu ceașca și-i întinse zaharnița.

- Credeam că mama ta i-a câștigat destul de mult afecțiunea, spuse ea.

Jedwin clătină din cap.

- A, nu, doamnă Briggs. Miss Maimie o s-o țină pe jar până-n ultima clipă. E foarte greu să-i intri în grații.

- Știu.

Mânia reținută din tonul Corei îi aminti lui Jedwin că și ea făcuse odată parte din familia Briggs. Și acum că era nora cea disprețuită, poate că nu era tocmai diplomat dacă aducea în discuție moștenirea privilegiilor sociale ale lui Miss Maimie.

Câteva clipe, tăcură amândoi stânjeniți, până când Jedwin se hotărî să dea glas unei întrebări care-l măcina de multă vreme.

- Știu că nu prea v-ați înțeles cu Miss Maimie, zise încet. Nu cumva din cauza ei v-ați despărțit de Luther?

Cora chicoti nervos, apoi clătină din cap cu dispreț.

- A, nu. Nu a fost ea de vină. Chiar, într-un fel, se poate spune că ea ne-a apropiat. Dacă ar fi fost după ea, eu și Luther am fi continuat să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

Amărăciunea din glasul ei îl miră pe Jedwin.

Își imaginase că doamna Briggs e destul de mulțumită de viața ei actuală.

- Vreți să spuneți că Luther a fost cel care v-a părăsit?

Cora își înălță capul, trufașă.

- Eu am făcut cerere de divorț, zise.

- Pentru că v-a părăsit.

- Nu, nu din cauza asta, zise Cora tăioasă. Ci pentru incompatibilitate. Așa s-a afirmat la proces. Slavă cerului că există un astfel de motiv pentru divorț. Nici n-a mai fost nevoie să apărem la tribunal.

Jedwin fu uimit.

- Dar peste tot în oraș se vorbea că l-ai dat în judecată pentru că v-a părăsit.

Cora zâmbi.

- Știu. Mama ta a împrăștiat zvonul ăsta. Îl privi provocator, cu mâinile împreunate sub bărbie. Pentru simplul motiv că l-a rostit mama ta, nu înseamnă că zvonul ăsta a fost și adevărat.

- Dar sunt sigur că mama n-ar spune în viața ei o astfel de minciună.

- A făcut ce i-a zis Maimie să facă. De aia nici n-o condamn, că n-a făcut-o din proprie inițiativă.

Jedwin privi o clipă în tăcere la femeia de lângă el. Îi apăru un surâs.

- Am impresia că vreți să vă certați cu mine, doamnă Briggs.

Cora îl privi întrebătoare.

- Crezi că am șanse?

- Nu, nu cred. Îmi iubesc mama și, la nevoie, sunt gata s-o apăr până-n pânzele albe.

Dar știu că e adevărat, are și ea cusururile ei, ca oricare dintre noi. Vă dați seama că eu sunt în măsură să certific cel mai bine acest lucru.

Cora încuviință.

- Vezi că ți se răcește ceaiul.

Jedwin luă o înghițitură, în vreme ce privirea ei iscoditoare se opri asupra-i. Cora îl admiră judecata dreaptă și limpede. Lucru rar la un bărbat. Bărbații pe care îl întâlnise până acum întâi acționau și abia apoi se gândeau la ce au făcut. Jedwin Sparrow era în mod evident un tip cu capul pe umeri.

- Nu înțeleg cum de te poți gândi că tatăl tău n-a fost niciodată mândru de tine, zise ea.

Jedwin își ridică surprins ochii. Privirea ei îl tulbură.

- Nu sunt un bun antreprenor, o trânti el.

- Nu? Cora păru surprinsă cu adevărat. Dar n-am auzit pe nimeni plângându-se de tine.

El ridică din umeri.

- Atunci n-ați vorbit cu cine trebuie, răspunse el. Fac atât de prost meseria asta, că a trebuit să-l angajez pe Haywood Puser.

Cora nu știu ce să zică.

- Dar tu ești șeful, nu? Am înțeles că domnul Puser nu face decât îmbălsămările.

- Asta a vrut tata să fac eu, explică el. Să fiu îmbălsămător cu diplomă. Am diplomă, ce-i drept, dar nu pot practica meseria.

- De ce? îl întreabă ea.

Lui Jedwin nu-i conveni deloc întrebarea.

- Ei, haideți să lăsăm asta, doamnă Briggs. E o poveste lungă și plicticoasă. Mai bine am

vorbi despre dumneavoastră. Știți câți oameni vă supraveghează casa?

Cora clătină din cap cu umor și puse ceaiul pe masă.

- De ani de zile sunt urmărită pas cu pas, zise zâmbind. Dar eu am decența de a nu-i privi în ochi.

Jedwin se aplecă spre ea, sincer preocupat.

- Să știți că acum sunt efectiv cu ochii pe dumneavoastră. Bănuiesc ceva.

- Dar întotdeauna m-au suspectat de câte un lucru.

- E vorba despre gard, zise Jedwin în cele din urmă. Li se pare că acum, de când cu gardul, au o probă în defavoarea dumneavoastră.

Ei îi dispăru surâsul.

- Reverendul s-a prins că gardul a fost reparat noaptea. Jedwin scutură din cap cu autoironie.

- Nimeni nu și-ar repara gardul noaptea, dacă n-ar avea ceva de ascuns.

Cora își împreună mâinile sub bărbie și-l ascultă atent.

El se foi în scaun, stânjenit.

- Am vrut să fac ceva pentru dumneavoastră, doamnă Briggs, îi spuse el blând. Dar cred că mai rău am făcut. Acum sunt cu toții ca niște animale de pradă pe urma dumneavoastră.

- Întotdeauna au fost, răspunse Cora senină. Însă îmi pare foarte bine că am și eu un gard ca lumea.

- Vă jur, doamnă Briggs, mărturisi Jedwin.

dacă mi-ar fi trecut prin minte, măcar o clipă, că v-aș putea periclita într-un fel situația...

- N-ai mai fi venit la ușa mea, cu acea propunere nerușinată?

Întrebarea pluti în aer preț de câteva clipe, după care el surâse larg.

- Atunci nici n-aș fi vopsit gardul.

Cora râse.

- Cum am mai spus, Jedwin, îmi plac oamenii sinceri.

- În legătură cu gardul - începu el.

- Hai să nu mai vorbim despre el, vrei? îl întrerupse Cora. Oricum i s-a dus buhul. Va trebui doar să fim mai prudenți în viitor.

- În viitor? Jedwin înghiți în sec. Adică sunteți de acord să - adică vreți să...

- Dragă Jedwin, nu înțeleg deloc de ce ești așa pripit. Am vrut să spun că sunt de acord să mă vizitezi, pe șest. Adică, dacă promiți să nu îmi mai repari niciodată gardul. În ochi i se citea o licărire ironică și Jedwin nu se putu abține să nu suradă și el.

- Doamnă Briggs, eu - zise, privind-o cu dor.

Ea era idealul tinereții lui, visul lui din fiecare noapte, și gândul lui din fiecare clipă de trezire. De o mie de ori rememorase în amănunt fiecare detaliu al celor câteva minute petrecute împreună în dormitorul ei. Oare ea chiar fusese în cămașă de noapte; nici nu mai știa. Chiar îl simțise picioarele goale, sub cizmele lui? Doamne, și oare chiar îl trăsese înăuntru, făcându-l să aterizeze peste ea? Se întinse peste masă și îl luă mâna într-a lui.

Nu voia decât s-o atingă, își spuse în gând. O ținea destul de strâns, dar inima-i bătea nebunește.

În clipa în care îi luase mâna, fusese evident că are de gând să-i sărute degetele, exact ca în noaptea aceea. Junghiul pe care-l simți în abdomen, instantaneu, o sperie pe Cora. Își trase imediat mâna, dar încercă să-și atenueze bruschetea cu un surâs cald.

- Auzi, Jedwin, crezi că ai putea să-mi repara pompa de apă?

- Pompa?

- Da, asta de la bucătărie. A înghețat bocnă.

El o privi o clipă prosteste. Era cale lungă între închipuirile lui și realitatea aspră din bucătăria ei.

- A, pompa, zise în fine. Sigur, sigur. Se ridică repede în picioare, aproape răsturnând scaunul. Cu gesturi stângace, încercă să-l ridice, dar aproape se împiedică de el. În fine, reuși.

- Deci... pompa, da, da, zise venind lângă chiuveta de fontă gri. Examină robinetul un moment, apoi se întoarse spre ea.

- Nu aveți cumva niște scule?

Cora se duse repede în cămară și scoase, dintr-un colț uitat, un săculeț zăngănind metalic și i-l aduse, cu greu.

Jedwin se lăsă pe vine și începu să examineze cu atenție instrumentele vechi și cam ruginite. Scoase o bucată de ham, câteva bucăți dintr-un cric, un ciocan universal puțin spart la vârf, un polizor. Ridicându-și privirea, o văzu pe Cora că-l urmărește cu atenție.

- Crezi că poți s-o repara?

El zâmbi încrezător.

- Nu cumva mai aveți și alte scule? Poate vreun clește sau o cheie?

Cora clătină din cap.

- Cred că mai am niște scule de grădinărit în hambar, zise cu speranță. Niște greble și o sapă.

Jedwin o privi cu gura căscată, apoi vorbi, străduindu-se din răspuțeri să nu izbucnească în râs.

- Nu prea cred că m-ar ajuta la ceva grebla, doamnă Briggs.

Normal că nu avea ce face cu grebla, se gândi Cora, exasperată de prostia pe care o spusese. Problema era că ea nu știa s-o repare, altfel ar fi reparat-o de mult.

- A, ba da, zise surescitată, am un dispozitiv foarte simpatic.

Se duse repede la sertarul de tacâmuri și, după ce răscoli un pic, găsi ceea ce căuta. Uite, spuse și îl arată un instrument ciudat, din fier forjat.

Jedwin îl examinează sceptic.

- E și clește, și spărgător de nuci, tăietor de sârmă, deschizător de conserve, tirbușon și cuțit de tăiat sticlă, îl spuse Cora mândră. L-am cumpărat de la un vânzător ambulant înainte de a mă căsători, pentru că mi-a zis că e tot ceea ce-i trebuie unei femei în gospodărie.

- V-a convins, Jedwin desfăcu dispozitivul, cu intenția de a scoate șuruburile mânerului de la pompă. Însă, deschizând cleștele la maxim,

nu observă tirbușonul și acesta i se înfipse în palmă. Îi dădu sângele imediat.

- Te-ai rănit! țipă Cora, speriată și veni într-o clipită lângă el. Îi luă palma sângerândă și i-o duse la gură, pentru a opri sângerarea.

Jedwin nu mai simți înțepătura; tot ce simțea era atingerea buzelor ei. Gestul ei tandru, de prosternare, îl accelera palpațiile inimii.

Cora îl observă grimasa.

- Cred că te doare foarte tare.

- A, nu, deloc, zise el repede.

Cora deschise dulăpiorul din spatele ei și scoase niște tifon, cu care încercă să-i lege rana.

Jedwin îl privi capul aplecat cu atâta tandrețe asupra mâinii lui, și fu cuprins de un val de căldură. Ea nu se plânsese deloc și nu glumise în legătură cu stângăcia lui. Îi atinsese corpul cu familiaritate, de parcă ar fi fost al ei, și acum îl îngrijea cu o dragoste care îl dădu gata.

- N-am nimic, zise țăfnos. Nu vă mai agitați.

- Nu vreau decât să fiu sigură că n-ai pățit nimic, spuse ea, privindu-l îngrijorată.

Ochii lui Jedwin se fixară asupra buzelor ei, apoi coborî pe gâtul ei alb. O femeie numai bună să-ți aline suferințele, se gândi el. Însă reuși, cu mare greutate, să îndepărteze acest gând.

Privirea lui atât de caldă o ținui pe Cora de podea și ea îl dădu drumul mâinii și se ridică în picioare.

- Cred că o să-ți treacă, Jedwin, zise. Nu e o rană adâncă, deși s-ar putea să te doară o zi sau două.

El ridică din umeri, nepăsător.

- Înseamnă că n-o să vă pot repara pompa, zise. Poate altă dată.

- Nu contează, zise ea repede. M-am obișnuit, de un an de când e stricată. Oricum îți mulțumesc că ai încercat.

Îl privi ingenuncheat în fața ei. Avea o poziție ca de sclav, dar, în clipa în care ochii lui câprui atât de intenși o fixară, Cora tremură. El era la picioarele ei, într-o stare de totală umilință, la voia ei. Respirația i se accelerează și mâinile ei ardeau de dorința de a-i atinge conturul bărbiei. Trecuse atâta timp. Avea nevoie să-l atingă, să simtă căldura altei ființe omenești. Tot ce voia era ca el să o țină în brațe. Oare cerea prea mult de la viață? Și de ce să refuze mângâierea care i se oferea? Cu buzele întredeschise, întinse spre el o mână tremurătoare și-l văzu făcând ochii mari de plăcere.

Însă Cora își reveni imediat în fire și-și retrase mâna, privind în altă parte.

Jedwin începu foarte liniștit să umple înapoi sacul cu scule, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

- O să vin mâine cu sculele mele și o s-o repar, zise.

Cora ezită.

- Dar nu e nevoie, stăruie.

Jedwin o privi cu căldură, poate cu prea multă căldură.

- Dar vreau s-o fac, zise încetișor. În felul ăsta pot face ceva pentru dumneavoastră, fără să mă vadă vecinii.

Cora se duse la masă și începu să se joace cu ceașca de ceai.

- Dar nu e nevoie să faci ceva pentru mine, Jedwin.

- Nu? întrebă el, ușor amuzat. Eu mă gândisem că așa se procedează când faci curte unei femei.

Cora se ofuscă.

- Și te rog termină cu prostiile astea, se răsti ea. Doar știm amândoi că nu galanteria te interesează pe tine, ci cu totul altceva.

- Și ce anume?

El stătea lângă ea, cu mâinile în șold și zâmbea. Cora își înălță bărbia, cu curaj.

- Vrei să ai parte de pasiune, de emoții... și de relații conjugale, dar fără legătura sfântă a căsătoriei.

Jedwin se cam desumflă, dar nu se dădu bătut.

- Creď că nu v-ar fi foarte greu să mă convingeți să iau parte la așa ceva, doamnă Briggs, zise pe un ton cât se poate de firesc, care o înfurie pe Cora. Însă acum m-aș mulțumi cu un sărut.

- Un sărut? Cora îl privi împietrită. Doar atât vrei, Jedwin? Te-ai ținut după mine atâta, pentru un biet sărut? Se strâmbă, nemulțumită. Am crezut că ai de gând să fii sincer.

- Pe cuvântul meu, nu vreau decât un sărut.

- Dar sunt zeci de fete în orașul ăsta, care ar face-o cu mare plăcere. Și cred că o parte din ele chiar au și făcut-o.

- E adevărat, am sărutat vreo câteva, recunosc eu el.

- Păi vezi.

- Da, dar n-am sărutat pe nimeni cum aş fi vrut. Aşa cum aş vrea să vă sărut pe dumneavoastră.

Se apropie de ea, şi ea se trase înapoi şi simţind în spatele ei scaunul, se aşează. Se gândi că se va aşeza şi el, din politeţe, dar el n-o făcu. Şi Cora se trezi faţă în faţă cu nasturii de la pantalonii lui.

Şocată de dorinţa ce-o cuprinsese, de a-i deschide nasturii, Cora dădu să se ridice, dar două mâini puternice, bărbăteşti, o apucară de umeri.

Îl privi, temătoare, în ochi. Ştia bine, bărbatul adesea îşi pierde controlul. Era mai mare şi mai vânjos decât ea, şi nu i-ar fi fost greu să obţină ce dorea. De asta există reguli de comportament pentru cupluri necăsătorite, singure, îşi aminti ea. Regulile sociale nu fuseseră făcute în van. Însă Cora era o femeie decăzută, o divorţată. Regulile nu mai erau valabile în cazul ei, şi de aceea nici nu se putea aştepta la vreo protecţie.

- Te rog, Jedwin, lasă-mă. Nu-mi face rău.

Ochii lui Jedwin se întunecară şi o privi nedumerit.

- Eu să vă fac rău? Clătină din cap, şi se ghemui lângă scaunul ei. N-aş putea să vă fac niciodată rău, doamnă Briggs. Credeam că v-aţi dat deja seama.

Îl privi în ochi şi se linişti. Pe chipul lui tânăr nu se citea nici urmă de ticăloşie, de ură sau corupţie.

Se apropie de ea. Teama încă mai era prezentă în sufletul ei, dar nu o copleşise.

- Vă rog, doamnă Briggs, lăsați-mă să vă sărut, îi șopti, la numai câțiva centimetri de buzele ei. Știu că nu sunt un expert, dar vă promit că n-o să vă fac rău.

Cora nu răspunse, însă nici nu-l îndepărtă. Încet, șovăitor, Jedwin se apropie de ea, însă, la vreo doi centimetri de gura ei, se opri și înghiți în sec. Cora îl privi cum își mușcă buzele pentru a-și face curaj și cum își întoarse capul într-o parte, înainte de a-și lipi buzele de ale ei.

Atingerea buzelor lui fu caldă și plăcută, ca o șoaptă, dar Cora îi acoperi gura cu palma ei delicată și îl îndepărtă cu blândețe.

- Trebuie să ții ochii închiși, îi șopti.

El își împinse obrazul în palma ei, încântat.

- Doamnă Briggs, dacă-mi închid ochii n-o să mă pot uita la dumneavoastră. Și asta este una dintre cele mai mari plăceri ale vieții mele.

Cora zâmbi. El era atât de aproape. Admirația, împreună cu mirosul lui, atât de bărbătesc și cu sinceritatea lui deconcertantă, o seduseră mai sigur decât orice poezie galantă.

- Închide ochii, Jedwin, îi zise. Și deschide gura. Nu așa ai vrea, de fapt, să mă săruți?

Jedwin nici nu mai răspunse. Perdeaua grea de gene blonde îi acoperi ochii și buzele i se întredeschiseră instantaneu, nerăbdătoare să-i simtă gustul.

Cora îi primi sărutul mult mai grăbită decât și-ar fi închipuit. Sărutul fu minunat. Aceleași buze catifelate, aceeași dulceață de mai înainte. Și când își coborî mâna pe gâtul lui și și-o cufundă în cărlionții lui, îl scăpă un suspin de plăcere. De atâta timp n-o mai făcuse.

El răspunse suspinului ei cu un geamăt de dorință. O încercui cu brațele și o sărută mai cu patimă, cu buze fierbinți, cercetătoare. Era aceeași tandrețe de mai înainte, dar mai era ceva. Ceva fierbinte, sălbatic și înspăimântător. Bărbatul acesta nu era Luther Briggs.

Cu un mic țipăt, Cora se trase înapoi. Jedwin încă o mai ținea în brațe, dar, văzându-i expresia înfricoșată, îi dădu drumul. Respirația i se întetise și pasiunea pe care i-o simțise adineauri în brațe i se citea acum pe față.

- N-am nimerit-o nici acum, doamnă Briggs? o întrebă.

- Nu, răspunse ea fără să se gândească. Înșă, văzându-i expresia mirată, adăugă: Adică, ba da, a fost bine.

Oare putea să-i spună unui tânăr că sărutul lui e prea pasional? Nu putea. Singurul cu care se sărutase până acum fusese Luther Briggs. Sărutările lui erau doar preludii rituale la exercițiul drepturilor maritale. Și niciodată n-o tulburaseră cum o tulburaseră cele ale lui Jedwin. Și niciodată buzele ei nu simțiseră aceeași plăcută senzație, după.

Niciodată n-o furnicase ca acum. Evident, un bărbat nu-și săruta niciodată nevasta așa cum ar fi sărutat o femeie de moravuri ușoare. Îi trecu prin cap un gând nerușinat: iată că, în sfârșit, situația ei atât de disperată avea, în sfârșit, o parte bună.

- A fost bine sau nu? o întrebă Jedwin. Mie mi-a plăcut la nebunie, dar vreau în primul rând să vă placă dumneavoastră.

- Da, a fost bine, răspunse Cora repede. De fapt, chiar foarte bine. Văd că te pricepi.

Jedwin o privi întrebător un moment, apoi clătină din cap și chicoti bărbătește.

- Vorbiți de parcă tocmai aș fi dat o lovitură reușită la crochet. Cora roși și își coborî ochii.

- Domnule Sparrow, a fost un sărut cât se poate de plăcut. Ce vrei, să-ți fac complimente? Jedwin ridică din umeri.

- A, nu, nu neapărat. Vreau doar să vă spun că sunt oricând pregătită pentru un al doilea sărut ca acesta.

Ea își înălță capul, gata să accepte imediat, însă chipul lui era atât de aproape și amintirea buzelor lui atât de proaspătă și de înfricoșătoare, încât clătină repede din cap.

- Cred că în seara asta mi-ai făcut destulă curte.

Jedwin surâse ironic.

- Curte, doamnă Briggs? Nu cumva a fost și pasiune la mijloc?

Înainte ca ea să se poată gândi la o replică istească, Jedwin se și ridicase în picioare. Îi luă mâna între ale lui, și Cora își închipui o clipă că i-o va săruta, dar el n-o făcu. I-o strânse doar ușor și apoi îl dădu drumul.

Se duse la cuier și își luă haina și pălăria cu gesturi atât de firești, de parc-ar fi fost de-al casei, și nu un simplu musafir. Atitudinea lui o salvă pe Cora, care rămăsese impietrită. Jedwin se încheie la toți nasturii, apoi, cu gesturi lente, își aranjă puțin părul și-și puse pălăria, tot timpul acesta privind la Cora, care rămăsese ca lipită de scaun. Îi zâmbi cu căldură.

apoi puse mâna pe clanță și o salută de rămas-bun.

- Am să încerc să vin mâine cu niște scule ca să vă repar pompa, îl zise.

- Dar, Jedwin, știi bine că nu e nevoie, stăru-i ea.

- Știu, doamnă Briggs. Dar voi folosi acest prilej pentru o nouă lecție de sărutat.

Ea nu știu precis dacă o spusese pentru el sau pentru ea.

Capitolul 9

Amelia Sparrow intră în camera pentru îmbălsămări, mânăoasă la culme. Își frecă bărbia, de parcă în felul ăsta și-ar fi putut alina durerea.

- Jedwin nu e aici, doamnă Mellie, îi zise bărbatul de lângă masă, fără să-și ridice privirea. Am crezut că știți.

Amelia se apropie și se uită la tânărul livid și țeapăn de pe masă.

- Cine e? întrebă.

Haywood o privi.

- Nu știu decât că-l cheamă Whitlow. Nimeni nu știe de unde e, ce-i cu el. Ultimele șase luni a stat în mahala. Ross Crenshaw încearcă să dea de vreo rudă a lui.

- Și cum a murit?

- Doctorul Perkins zise că de astm, răspunse el, dând din cap cu tristețe. Dar eu zic că de difterie.

- De difterie!

Haywood încuviință.

- În rezervația de indieni e epidemie de difterie. Dacă la noi nu e, nu înseamnă că putem să închidem ochii, nu înseamnă că nu există.

- Dar doctorul nu știe de epidemie?

- Cum să nu știe, dar adevărul e că el nici nu 'e doctor adevărat. Ce practică el e mai mult hidroterapie. Dacă boala nu se vindecă prin spălare, nu se bagă.

- Dar cum poți fi așa sigur că e difterie? șopti Amelia.

- Nu sunt *sigur*, răspunse Haywood. Dar m-am uitat bine în gura lui. Are ceva verde în gât - un fel de mebrână. Și eu n-am auzit niciodată ca astmul să producă așa ceva.

Doamna Sparrow încuviință.

- De asta m-am oferit să-l îmbălsămez.

Amelia își uită de tot frica de a nu lua boala.

- Ar fi trebuit să-l îngroape. N-o să ne dea nimeni bani pentru asta.

Haywood o privi dezaprobator.

- Lichidul de îmbălsămare costă foarte puțin și cel care-și pierde timpul sunt eu.

- Da, sigur, pentru dumneata e foarte simplu, se plânse ea. Doar noi plătim.

- Haide, terminați odată, izbucni Haywood. Priviți-l, doamnă Mellie. Cred că e de vârsta lui Jedwin.

Amelia tăcu imediat și veni mai aproape, să-l privească mai atent pe tânărul de pe masă.

- Ce păcat, zise Haywood încet. Nici n-a apucat să-și trăiască viața și a murit.

Amelia aranjă o buclă castanie de pe fruntea tânărului.

- Așa e, pare cam de vârsta lui James Edwin. Poate ar trebui să-l îmbrăcăm în costumul ăla vechi, pe care el nu-l mai poartă.

Privirea albastră a lui Haywood o studie pe Amelia cu atenție și abia apoi încuviință.

Amelia simți un ciudat sentiment de cămaraderie, pe care-l alungă însă imediat; o stânjenea. Îl urmări pe Haywood făcând o mică incizie în brațul tânărului apoi, cu ajutorul trocarului, ridicând o arteră principală la capătul mușchiului, cam la 2-3 centimetri de rană. Deși nu curse nici pic de sânge, Haywood șterse locul cu o cârpă umedă, apoi tăie vena cu foarfeca și introduse un tub în arteră, fixându-l cu două fire înnodate.

Amelia îl privi, fascinată, cum băga celălalt capăt al tubului în sticla cu lichid de îmbalsamare și cum lichidul începea să curgă în corpul neînsuflețit.

- De unde știi ce venă trebuie? îl întrebă.

Haywood fu surprins de întrebarea ei. Întotdeauna crezuse că o femeie al cărei soț și fiu lucrează în acest domeniu știe totul despre asta.

- Dar nu avem nici o treabă cu venele, doamnă Mellie. Venele se sparg imediat; de-ai a bine să folosești o arteră. Nu contează care.

Amelia se uită curioasă la mica tăietură din brațul tânărului. Pălenjenishul de vase o fascină.

- Dar de unde știi care sunt arterele?

Haywood prinse incizia între degetul mare și arătător, lărgind-o ca Amelia să poată vedea mai bine.

- Arterele sunt alea albe, zise. De obicei aleg una mai mare, ca tubul să intre ușor. Lichidul trebuie să ajungă, prin artere, la inimă. Arată spre tubul din brațul tânărului, apoi îi puse o mână pe pieptul nemișcat.

Amelia încuvîntă și-și continuă, curioasă, inspecția. Îi simți ochii asupra ei și tresări ușor când observă că stă atât de aproape de el.

- Văd că nu vă e deloc silă, zise el.

- Sigur că nu, răspunse Amelia mândră. Sper că-ți dai seama că nu de la mine a moștenit Jedwin acea slăbiciune rușinoasă!

- Nu mă gândeam la slăbiciunea lui, zise el vag impacientat. Mi se pare normal ca unii oameni să nu poată face față acestei situații. Meseria asta nu e pentru oricine.

Amelia clătină din cap dezaprobatore.

- Uite, vezi, iar îl găsești scuze. Se strâmbă, degustată. Asta nu e scuză, Răposatul l-a adus aici încă de când abia învățase să meargă și l-a arătat cum se face. Dar el nu voia deloc să ia aminte. Mereu se sufoca și tușea, apoi se ducea repede să verse.

- Nu suportă mirosul de formaldehidă, spuse Haywood plat. Nu e un miros plăcut și mulți au reacția asta.

Amelia nu-l luă în seamă.

- Cei mulți de care vorbești nu sunt antreprenori de pompe funebre! Pur și simplu nu-l înțeleg. L-am bătut, l-am certat, l-am prevenit că taică-su nu-l va ierta niciodată, dar degeaba. Nu i-a dat niciodată vreo mână de ajutor.

Amelia se îndepărtă de masă și examinează în treacăt rafturile, cu o expresie nefericită pe chip.

- Am fost atât de mândră de el când și-a luat diploma de îmbălsămător, zise încet. A avut nota cea mai mare. De-abia am așteptat să-i spun domnului Sparrow, care a fost și el foarte încântat.

Închise cu grijă geamul unei vitrine și se întoarse spre Haywood, ironică.

- Asta a durat trei zile. Până când a murit Addie Macon și domnul Sparrow l-a rugat pe James Edwin s-o pregătească el.

- Și?

Cu mâinile încrucișate pe piept, Amelia se întoarse la masă.

- L-am auzit de sus, zise. Vomita ca un bețiv de ultima speță.

- Pentru simplul motiv că știe *cum* s-o facă, spuse Haywood, nu înseamnă că și poate s-o facă.

Amelia încuviință.

- Asta am aflat-o și noi, și jur că taică-su a fost distrus. Ținea atâta ca fiul lui să-i preia meseria și afacerea, și James Edwin nu voia deloc.

Haywood privi spre cadavru.

- Și l-a iertat?

Amelia ridică din umeri.

- Cred că da. Nu l-a mai cerut niciodată să îmbălsămeze, și a început să fie mulțumit de interesul lui James Edwin pentru flori. Clătină din cap.

- Sunt convins că l-a iertat, zise Haywood.

Amelia îl privi surprinsă.

- De ce crezi asta? Nici nu l-ai cunoscut. El ridică din umeri.

- Doar era și el îmbălsămător, ca mine.

- Și ce, antreprenorii funerari nu doresc ca fiii lor să le calce pe urme? întrebă ea.

Haywood clătină din cap.

- Unii cred că astă e o meserie, cum e tâmplăritul sau cizmăria, dar nu e deloc așa. Nu oricine poate suporta prezența morților. Cred că, într-un fel, se aseamănă cu preoția; e mai mult o chemare decât o ocupație. Încuviință sigur pe el. Sunt sigur că soțul dumneavoastră o știa și nu cred că și-ar fi putut condamna fiul pentru ceva ce pur și simplu nu-i era în fire.

Amelia se foi, incredulă.

- Nu sunt de acord cu asta. Dacă cineva îți lasă drept moștenire o întreprindere de pompe funebre, e musai să te adaptezi. I-am spus domnului Sparrow că sunt sigură că o să se învețe el cu timpul; că e un moft de tinerețe. Și mi se frânge inima că încă nu i-a trecut.

- Dar ce mai contează, doamnă Mellie? o întrebă Haywood.

- Cum ce contează? Se uită la el ca la un nebun. De pildă, noi plătim încă un salariu - al dumatăle, domnule Puser. Dacă James Edwin și-ar lua în primire atribuțiile, acum n-am mai fi nevoiți să plătim pe altcineva ca să ne facă treaba.

Spre neplăcerea ei, Haywood luă totul ca pe o glumă bună și începu să râdă, spălând instrumentele chirurgicale.

- Doamnă Mellie, mă plătiți atât de puțin, că nici nu e cazul să vă faceți griji.

- Numai faptul că trebuie să te plătesc și

mă scoate din minți. James Edwin ar trebui să facă asta. Am făcut totul pentru el; habar n-ai cât m-am sacrificat. Și el mă răsplătește cu lașitatea de a nu putea nici măcar să privească un cadavru.

Haywood izbi cu zgomot trocarul de tavă.

- Încetați odată, doamnă Mellie! Zău că uneori mă scoateți din minți. Chiar nu vă puteți gândi la altceva, decât la dumneavoastră?

- Cum îndrăznești să vorbești așa cu mine?

- Foarte bine. Femeie, e timpul să-ți bage cineva mințile în cap, strigă el. Doar îți iubești fiul, nu?

- Sigur că-l iubesc! Ce întrebare e asta?

- E întrebarea pe care ar trebui să v-o puneți singură.

- Întreaga mea viață a fost un lung șir de sacrificii pentru băiatul ăsta.

- Asta ați mai spus-o de o mie de ori, și nu e un băiat. E un bărbat. Ar fi mult mai bine dacă ați termina cu vâlcăritul și l-ați lăsa să-și trăiască viața.

- Domnule, habar n-ai despre ce vorbești.

- Ba știu mai bine ca dumneavoastră, care nu vedeți pădurea de copaci.

- Nu vreau decât ce-i mai bine pentru el.

- Și credeți că știți dumneavoastră ce-i bine pentru el?

- Sigur că da. Domnule Puser, toți avem slăbiciuni, însă unicul mod de a scăpa de ele este înfruntându-ne frica, demni. Așa fac eu, și așa ar trebui să facă și fiul meu, dacă n-ar fi atât de laș.

- Laș! strigă Haywood. Respiră adânc. Laș? zise iar, pe un ton mai potolit.

- Da, spuse ea fermă. N-avem nici un motiv să ne ascundem după degete.

- Laș, repetă Haywood și clătină din cap. Vă amintiți când v-a murit soțul?

Luată pe neașteptate, Amelia tăcu preț de câteva clipe.

- Păi... sigur că-mi amintesc. Pierderea unui soț nu se poate uita așa ușor.

- Vă amintiți slujba?

- Da, sigur.

- Cât de bine?

- În întregime. Unde vrei să ajungi? Crezi că știi amănunte care mie mi-au scăpat? Nici măcar nu erai în oraș pe vremea aia.

- Soțul dumneavoastră era îmbălsămat sau nu?

- Poftim?

- Era îmbălsămat?

- Păi sigur, așa cred. Amelia șovăi. Da, sigur că era.

- Și cine l-a îmbălsămat?

O clipă fu tăcere.

- Cred că James Edwin, zise ea.

Haywood încuvlință.

- Da, așa cred și eu.

Amelia privi spre tânărul neînsuflețit. O priveliște foarte tristă. Un tânăr pe care nu-l cunoștea.

- Vă imaginați ce-a fost aici în ziua aia? spuse Haywood blând, cu tristețe. Lui Jedwin îi tremură mâinile ori de câte ori intră în camera asta. Vă închipuiți cum i-a fost să-l vadă pe tatăl lui întins aici, nemișcat?

- Nu vreau să vorbim despre asta.

Haywood n-o luă în seamă.

- Probabil că mirosul îi întorsese stomacul imediat ce intrase.

- Te rog, domnule Puser.

- Vi-l închipuiți înecându-se? Vi-l închipuiți zvârcolindu-se, în clipa în care îi făcuse incizie bărbatului care i-a dat viață?

- Taci, te rog.

- Îi vedeți lacrimile curgându-i șiroale, în timp ce îi cerea iertare tatălui său pentru că nu a putut să-i facă pe plac, să fie cum a vrut el? Vi-l închipuiți, doamnă Mellie? Îl mai puteți face laș?

- Termină! Amelia se întoarse cu spatele, cu o mână pe gură și cu ochii strânși, în încercarea de a destrăma imaginile pe care el le adusese la viață, și de a nu-l lăsa să-i vadă lacrimile.

Haywood își văzu de lucru, și el îndurerat. El era un om care văzuse multe, dar tot mai plângea uneori.

Tăcerea se lungi între ei și Haywood își regretă cuvintele. O admira pe Mellie, în ciuda felului ei nesuferit de a fi și nu avea nici o intenție de a-i face rău. Voia doar ca ea să știe ce fiu minunat are.

- Ai dreptate, domnule Puser. Fiul meu nu e laș. El se întoarse spre Amelia Sparrow, și ea avu o tentativă de surăs.

- Taică-miu îmi spunea mereu că eu nu sunt făcută să fiu mamă.

Haywood zâmbi.

- Înseamnă că în familia dumneavoastră

exista o adevărată tradiție de judecare greșită a copiilor. Nu sunteți o mamă rea; doar aveți un băiat pe cinste.

- Mulțumesc.

- Fiul meu a murit acum douăzeci de ani, zise el plat, verificând traseul lichidului în trup. Îmi place să-mi închipui că acum ar fi fost cam ca Jedwin al dumneavoastră.

- Ai avut un fiu? Amelia era uimită.

- Da, doamnă. Și o scumpete de fată. Aplecându-se spre ea, de parcă i-ar fi spus un secret cumplit, adăugă. Am avut chiar și o nevastă.

Tonul lui glumeț făcu să dispară încordarea din aer, dar nu și curiozitatea Ameliei.

- Și ce li s-a întâmplat?

- Holera, răspunse el simplu. Holera li s-a întâmplat.

- Îmi pare rău, spuse ea, stânjenită. Toată viața și-o petrecuse consolând familiile îndoliate, însă, cumva, platitudini obișnuite nu-și aveau locul aici. N-am știut.

- N-ați știut, explică Haywood, pentru că n-am avut nici un motiv să vă spun. A trecut mult timp de atunci. Câteodată mi-e dor de Abby. Mă gândesc la ea și la copii. Dar n-are nici un rost să-mi pun cenușă în cap. Când ai de-a face zilnic cu morții, îți dai seama, la un moment dat, că viața este pentru cei vii.

- Da, sigur, ai dreptate, fu de acord Amelia. Haywood o cercetă curios.

- Dar ce-i cu obrazul dumneavoastră?

- Cu obrazul meu? Amelia își dădu seama că se frecase, involuntar, ca să-i treacă durerea de la măsca.

- A, nimic, zise. Mă doare o măsea.
Haywood se duse la lighean și se spală bine.
- Vreți să mă uit puțin? Mă pricep și la stomatologie.
- În nici un caz! Amelia fu îngrozită de idee.
Haywood chicoti.
- V-am întrebat doar dacă mă pot uita în gura dumneavoastră, nu sub rochie!

Bastonul Lewis se înălță sus de tot, spre cer și reveni pe pământ exact unde trebuia. Însă Cora nu-l prinse.

Privindu-l cu dușmănie, se ridică nervoasă de pe iarbă și îl aruncă pe pătură.

Îl urmă exemplul și se așeză și ea brusc. Concentrare. Asta-i trebuia pentru exercițiile fizice. Iar exercițiile fizice erau necesare pentru desăvârșirea spirituală. În dimineața asta, Cora simțea că stă prost cu ambele.

Frunzări cu sentimentul datoriei împlinite cartea doamnei Millenbutter, încercând să găsească un pasaj care s-o liniștească. Autoarea părea să pună mare preț pe eliminarea energilor negative. În mod sigur avea ea o soluție pentru tensiunea ce începuse să se acumuleze în sufletul Corei din clipa în care Jedwin Sparrow îl dăduse un sărut simplu și minunat în bucătărie, cu o seară în urmă.

N-ar fi trebuit să-i permită lui Jedwin s-o

curteze, se gândi. Nu-l mai ardea deloc să se răzbune pe Amelia Sparrow; confuzia de acum o deruta total.

Închise cartea cu zgomot și o aruncă lângă baston. Se pare că doamna Millenbutter nu știa până unde se poate coborî o femeie de teapa Corei.

Își trecu o mână peste buze, gândindu-se câte griji își făcuse ca el să n-o ia razna. Fusesse îngrijorată - poate Jedwin Sparrow nu era un gentleman. Însă niciodată până acum nu-l trecuse prin cap ideea că poate el avea s-o facă să-l dorească. Traiul de una singură fusesse atât de ușor, de comod.

- Schimbă-te după paravan, îi spusese Luther, în prima lor noapte împreună, la hotelul Williams. Eu o să te aștept în pat.

Cora roși și acum, după aproape zece ani, la amintirea jenei de atunci.

- Stinge lumina, domnule Briggs, strigă ea după paravan, câteva clipe mai târziu. Nu ies de aici dacă e lumină.

- Cory dragă, spune-mi Luther, zise el. Spune-mi Luther și eu o să sting lumina.

Cora tremura, incapabilă să mai scoată o vorbă.

- Te rog, Luther, stinge lumina.

Îl auzi foindu-se prin cameră; apoi văzu că lumina de gaz se stinge. Se făcu întuneric.

Respiră adânc ca să-și facă curaj și ieși de după paravan, dând nas în nas cu Luther, mai precis cu pieptul lui.

- Ah!

- M-am gândit să vin să te iau, zise el. Ca să nu te împiedici de ceva și să te lovești.

- Mulțumesc, spuse ea. El avea pe el doar pantalonii de flanelă, și Cora fu mulțumită că nu vede în amănunt acel trup păros.

Luther își strecură mâna pe talia ei și o conduse la pat.

- N-are nici un rost să-ți fie teamă, Cory. Doar orice femeie cu copil a făcut-o, ca și multe altele care nu fac copii.

- Nu mi-e frică, spuse ea curajoasă.

El trase cuverturile de pe pat și Cora se așează și se culbări mai spre margine. Luther veni lângă ea.

- Prima dată doare un pic, zise. N-am de gând să te mint. Dar numai prima dată. După-asta, nu te mai doare deloc.

Cora încuviință.

- Există femei cărora le place, spuse el. Recunosc, am ceva experiență în domeniu, și am să fac tot posibilul ca să-ți fie bine. Se apropie de ea și o luă în brațe. Dar, dacă nu-ți place, Cory, șopti, nu face nimic. Pentru mine nu contează. Azi am jurat să fim împreună, la bine și la rău, așa că sunt gata să accept totul.

- Și eu, Luther, spuse Cora timid. Știu că o femeie trebuie să-l facă pe plac soțului ei și sunt gata să-mi îndeplinesc datoria.

El își băgă degetele în părul ei și o privi cu atenție.

- Ești o fată foarte bună, Cory. Ca să fiu sincer, nu știu dacă eu sunt soțul cel mai potrivit pentru tine. Dar sunt gata să-mi dau toată silința.

O sărută. Un sărut de îndrăgostit, plin de șmecherii neprevăzute, cu limba. Un sărut ce

îi distrase atenția, cât timp el îi dădu jos cămașa de noapte. Un sărut etern; ce continuă și când el îi pipăi sânii și interiorul coapselor. Un sărut întrețesut cu vorbe dulci. Un sărut ce se sfârși doar în clipa în care el o străpunse pentru prima dată.

Însă nu fusese un sărut care să-i persiste zile întregi pe buze și să n-o lase să doarmă. Luther nu reușise asta. Jedwin însă, da.

Cora sări iar în picioare și înșfăcă bastonul. Îl învârti într-o mână și-n cealaltă, mergând spre marginea dealului și privi spre râu.

Nu-și făcuse datoria de soție cu ură ori umilință. Luther fusese întotdeauna blând cu ea și, uneori, avuseseră momente când fuseseră un singur trup.

Dar ea nu crezuse niciodată că va mai împărtăși toate acestea cu cineva. Nu se putea închipui cu alt bărbat. Era împotriva oricăror reguli. Își promisese să fie „pe veci” a lui Luther Briggs și, deși căsnicia ei devenise treptat o mare înșelătorie, fusese foarte sinceră când făcuse jurământul de unire. Și toți acești ani nici nu-i fusese greu să-l țină.

Astăzi însă nu-i mai era gândul la virtute. Tentația era mare. Și Jedwin Sparrow era cu adevărat ispititor.

Ce rău putea să i se întâmple? se întrebă. Avea reputația ferfeniță și tânărul trebuia să-și facă și el de cap cu cineva. Putea să iasă ceva foarte plăcut din chestia asta, își spuse ea.

- Aui! țipă. Se lovise din greșeală cu bastonul. Sări într-un picior, frecându-se la celălalt. Cât ești de grațioasă, dragă Cora, se strâmbă

ea. Ei da, fă-ți de cap cu tânărul. La cât ești de nepricepută, precis rămâi gravidă de prima oară!

Începu să-și strângă lucrurile, dezgustată. Doamna Millenbutter va fi foarte dezamăgită azi. Dar probabil că doamna Millenbutter nu s-ar simți niciodată tentată să calce strâmb.

Cora însă da. O recunoștea limpede. Îl dorea pe Jedwin Sparrow, cum nu dorise pe nimeni în viața ei. Posibilitatea de a avea un copil era reală, își aminti ea, încărcând totul pe bicicletă. Însă gândul nu o sperie. De o mie de ori se felicitase că mariajul cu Luther nu avusese urmări. Cu toate astea, dintotdeauna visase să fie mamă. Cu opt ani în urmă, îndepărtase aceste gânduri.

- Știi că el n-o să salveze aparențele, cerându-te de nevastă? în ceasul al doispelea, își spuse tare.

Asta avea să fie ultima picătură pentru concetățenii ei. Un motiv pentru a fi alungată din oraș. Amelia Sparrow n-avea să crească niciodată un copil din flori. Și Cora va rămâne pe drumuri, cu un copil.

Poate putea să vândă casa. Nu era prima dată când se gândea la asta. Mirajul începutului o atrase din nou. Să plece undeva unde n-o cunoaște nimeni, să se dea drept văduvă - o mutare cât se poate de înțeleaptă.

Dar ce făcea cu copilul? Și așa abia se ținea pe ea. Cum va plăti casa și masa pentru ea și pentru copil? Într-o zi va fi obligată să-i spună, „A, taică-tu a fost un tinerel năbădăios, care a vrut să-și facă puțin de cap”. Și lui

Jedwin ce-o să-i zică? Mulțumesc, domnule, că v-ați făcut pomană. Să nu încerci să ne găsești vreodată. Clătină din cap a dezaprobare.

Împinse bicicleta, pentru a-i face vânt la coborâre. Cu părul în vânt și cerul senin deasupra, Cora puse capăt speculațiilor.

- Dar nu ești însărcinată! își aminti. Doar, cât timp fusese Luther, un an întreg nu rămăsese. Poate reușea să o facă o dată cu tânărul Sparrow, fără urmări.

Ajungând sus, puse un picior pe pământ și se opri brusc. Se hotărâse? se întrebă. Era sigură că voia s-o facă? Oare chiar avea de gând să semene, împreună cu Jedwin Sparrow, un teren neînsămânțat?

Capitolul 10

Cora puse nuca pe piatra din fața ei. Ridică ciocanul ciobit, cam la treizeci de centimetri și ținți, cu ochii întredeschiși și limba între dinți. Cu o lovitură precisă, despică nuca în două. Puse jos ciocanul și culese cu grijă jumătățile, apoi le frecă, îndepărtând bucățelele de coajă. Le aruncă în găleata de lângă ea.

- Văd că ești foarte pricepută.

Vocea o luă pe nepregătite. Tresări.

- Vai, Jedwin Sparrow, m-ai speriat în ultimul hal!

El o privi ironic.

- Asta mi-e meseria, doamna mea, zise, ca un negustor ambulant care încearcă să-și vrăjească clienții. Cum o să prosper, dacă las oamenii să trăiască atâta cât le e scris?

Era îmbrăcat într-o salopetă de blugi și o cămașă bleu de stambă - în contrast total cu hainele lui obișnuite, de culoare închisă. Părul blond i se aduna la ceafă în bucle neglijente și nuanța deschisă a cămășii îi accentua tenul

încă bronzat. Efectul era de-a dreptul încântător. Era cât se poate de chipeș, se gândi Cora.

Jedwin veni lângă ea și puse jos șortul de mecanic plin de scule, pe care-l avea în brațe. Se așază pe vine, scoase un ciocan fin de oțel și i-l dădu.

- Cred că ăsta o să-ți facă munca mult mai ușoară, zise.

Cora luă ciocanul greu în mână. Nu era nou, dar arăta foarte bine. Își trecu mâna peste mânerul neted și lustruit. Îl balansă puțin în aer, apoi zămbi către Jedwin.

- S-ar putea, spuse. Poți să mi-l împrumuți?

Jedwin îl luă ciocanul și îl privi o clipă, apoi zămbi. Îl oferă cu o expresie chinuită pe față, maimuțărindu-se ca un actor de melodramă.

- Scumpă doamnă, rosti ușor peltic. În prezența dumneavoastră florile pălesc și trandafirul buzelor dumneavoastră nu-și are pereche pe lume. Primiți, vă rog, acest ciocan ca semn al admirației mele... ca, ori de câte ori îl veți privi, să vă aduceți aminte de mine.

Cora i-l smulse din mână.

- Îmi vine să-ți dau în cap cu el.

Jedwin râse.

- Vă rog să-l păstrați, doamnă Briggs, zise, privind spre găleată. Accept o plăcintă caldă cu nuci, drept plată.

- De acord, răspunse ea, ridicând ciocanul și spărgând prima nucă. Dar ce cauți tu la mine, tinere, în plină zi? Vrei să mă nenorocеști pe viață?

Cora spuse aceste cuvinte pe un ton glumeț, însă Jedwin șovăi ușor înainte de a răspunde.

- Dar v-am promis să vă repar pompa de apă, zise sincer. M-am gândit că vecinii dumneavoastră sunt mai curioși despre ce se întâmplă în casa dumneavoastră noaptea și m-am hotărât să vin.

Cora încuvlință.

- Aici ai dreptate. Când e ceva de făcut, în mod sigur dispar toți, brusc.

Jedwin surâse și-și puse șorțul, apoi și-l legă în jurul mijlocului subțire.

- Nu mai scot o vorbă, doamnă Briggs, zise. Nu sunt genul care trage chiulul. Dumneavoastră stați aici și curățați nucile pentru plăcintă și eu mă duc să încerc să o merit.

Când el porni spre casă, Cora îl strigă.

- Te rog să nu-mi faci mizerie în bucătărie, ori nu vezi nici o plăcintă.

- Da, doamnă, strigă el drept răspuns, deschizând ușa de plasă.

Ce ciudat, se gândi, cum intra el la ea în casă ca și cum ar fi fost la el acasă. Acum câteva săptămâni, nici nu visa decât să intre aici, și acum intra de capul lui, ca un chiriaș.

Ba nu, nu ca un chiriaș, ci ca un amant. Gândul îl făcu să zâmbească.

Cora ținuse ușa închisă datorită frigului de afară, dar Jedwin o deschise larg și o propti. Dacă-l întreba, avea să-l spună că reparatul pompei e muncă grea, și că moare de cald. De fapt, nu voia decât să o poată privi în vole.

Să fie aproape de ea, chiar și de la distanță. Ea îl obseda. Orice făcea și cu oricine vorbea, o avea în fața lui, cuvintele ei le asculta.

Zâmbi și clătină din cap. Era o nebunie ce făcea el. Însă un gen de nebunie care-i plăcea foarte tare.

Începu să fluiere, în timp ce fixa cheia franceză de capătul pompei; treptat, inspectând șuruburile și piesele componente, fluleratul deveni cântec. Nici nu-și dădu seama cât e de afon, până în clipa când, din curte, i se alătură un glas minunat de soprană:

*„Bună, scumpo, bună, iubito,
Bună, fetița mea.
Trimte-un sărut de dor,
Dacă nu, să știi că mor”.*

Jedwin surâse bine dispus și încântat că îngâna un cântecel împreună cu Cora.

Cu capul scos pe ușă, o strigă sever:

– Doamnă Briggs, am impresia că acest gen de muzică de crăsmă nu este acceptat în orașul nostru. Glasul lui îl imita pe reverendul Philemon Bruder. Asta nu poate duce decât la imoralitate și dezmăț.

Cora se întoarse spre el, amuzată.

– Crezi că ne duce drept spre păcat?

Jedwin surâse larg și-și ridică sprâncenele, diabolic.

– Păi, eu așa sper!

Chicotind, Cora îi făcu semn să-și vadă de pompă, și ea se întoarse la nucile ei.

Jedwin reveni la treaba lui cântând cam fals

un fragmentel din „În seara asta-mi fac de cap”.

Munciră separat și în același timp împreună cam o jumătate de oră, apoi Jedwin veni la ea, cu o mână de piese.

- Ai reușit?

- Încă nu, răspunse el. Dar voi reuși. Ridică o bucățică de metal subțire și curbată. S-a stricat valva de la pedală și apa curge înapoi. Dacă n-are presiune, nu poate să lasă.

- Dar poți s-o repari, zise ea.

El încuviință.

- O să am nevoie de o valvă nouă. Și m-am gândit să înlocuiesc și supapele.

- Supapele?

El îi arată una.

- Niște inele de piele care aduc apa la suprafață, zise. Și, din moment ce au stat uscate cam un an de zile, bănuiesc că sunt aproape sparte. Așa că le voi înlocui.

- Și cât mă va costa? întrebă ea.

- Ce ziceți de un sărut? întrebă el.

Cora îl fixă critic.

- Ce zici de încă o plăcintă?

Jedwin zâmbi și privi găleata aproape plină de nuci.

- Nu știu câte plăcinte pot mânca, doamnă Briggs.

Cora clătină din cap.

- Îmi pare rău, domnule, mai multe nu-ți pot oferi. Degeaba ți-ai pus ochii pe unica mea sursă de venituri.

- Unica sursă de venituri?

Roșie toată, Cora își regretă cuvintele.

- Te rog să nu spui nimănui, îl rugă. Titus Penny mi le cumpără.

Jedwin făcu ochii mari.

- Dar le spune tuturor că le are de la văduva Martin.

O privi lung, apoi râse.

- Și eu care mă gândeam, „doamne, ce femeie harnică e văduva asta!”

- Să nu mă spui, zise Cora. Dacă află Fanny m-am dus pe copcă; Titus n-o să mai cumpere de la mine, și am mare nevoie de banii ăștia.

- Voi fi mut ca mormântul, o asigură el. Dar ce mai vindeți în afară de nuci?

- Ce am și eu. Vara îmi îngrijesc cât pot grădina, zise. Ce nu pot vinde ca fruct sau ca legumă proaspătă, vând iarna.

Jedwin râse, cu coatele sub cap și cu picioarele încrucișate.

- Acuma știu de ce bietul Titus se pierdea de tot când reverendu' îl întreba dacă plătești peșin.

Cora rămase privind-l, cu o expresie ciudată pe chip.

- Ce e?

Ea ridică din umeri.

- Nimic... nu, e ceva. Făcu un gest de parcă s-ar fi scuzat pentru gândul prostesc. Ești altfel decât mi-am închipuit eu.

- Cum adică?

Cora șovăi.

- Ei bine... eu întotdeauna am crezut că ești un tânăr tăcut și rezervat, zise ea. Dar, când zâmbești... șovăi din nou, de data asta roșind. Când zâmbești, arăți foarte bine.

Jedwin își înălță bărbia, zâmbind cu toată gura.

- Păi nu știai că toți amanții sunt frumoși de pică?

- Uite vezi, chicoti ea.

- Ce anume?

- Nu m-am așteptat nici să fi atât de amuzant, zise Cora. Nu mi-l închipuiam deloc pe Jedwin Sparrow în stare să spună glume.

Tânărul ridică din umeri, dar se vedea că o luase în serios.

- Sunt antreprenor de pompe funebre, doamnă Briggs. Nu s-ar cădea să merg pe stradă râzând cu gura până la urechi.

- Cred că ai dreptate, spuse ea. Însă îți stă foarte bine când râzi.

Jedwin fu ușor stânjenit.

- Să știți că, de felul meu, nu prea râd, recunosc eu. Dumneavoastră mă faceți să râd, doamnă Briggs. Nu trebuie decât să mă gândesc la dumneavoastră și îmi vine să râd.

- Da? zise Cora, începând să-și vadă iar de nuci.

Jedwin își prinse genunchii în mâini, încântat de roșeața și de agitația ei.

- Și dumneavoastră sunteți altfel decât mi-am închipuit eu, zise.

- Da? Cora zâmbi, însă imediat se întunecă. Bănuiesc că aveai o părere mult mai proastă despre mine.

Jedwin se îndreptă, stânjenit.

- Nu, nu-i vorba de asta.

Cora își înălță, mândră, bărbia. Înfruntase

adversitatea orășenilor de atâtea ori, că era gata să-l înfrunte, oricând.

Însă în ochii lui căprui, ce-i deveniseră atât de familiari, nu descoperi nici urmă de răutate.

- Ești sigur? îl întreabă șovăitoare.

- Nu v-am considerat niciodată o femeie ușoară, doamnă Briggs, zise el încet.

Jedwin o privi în ochi cu o expresie caldă și vie, cu o emoție pe care ea încă nu o putu descifra. Dar nu se îndoi o clipă de sinceritatea lui.

Când ea aprobă din cap, Jedwin surâse.

- Dar, continuă el cu ochii mișcați, am sperat să fii puțin mai imorală decât sunteți.

Cora îl privi, blocată.

- Cum... cum...

Jedwin nu-și mai putu reține râsul. Izbucni în hohote, arătând cu degetul spre ea..

- Dacă v-ați fi putut vedea - zise și nu mai putu continua.

- Cum îndrăznești să râzi de mine! țipă Cora, exasperată.

Atitudinea ei îl amuză și mai tare. Se tăvăli pe iarbă, râzând în hohote.

Cora vru să se răstească iar la el, dar nu avu replică. Luă găleata cu nuci necurățate și le aruncă spre el, cu toată puterea.

Ploaia de nuci îi alimentă râsul. Se mai liniști un pic, doar când ea aruncă și cu găleata.

- Doamnă Briggs! Încă râzând, își ridică mâinile pentru a-și feri capul. Vă rog nu mă omorâți, o tachină. Vă rog.

Parcă ruga lui i-ar fi dat o idee, Cora luă clocanul. El zâmbi neîncrezător, însă îl văzu expresia. Nu-și dădu seama dacă se preface sau nu. Sări în picioare.

- A fost o glumă, doamnă Briggs, o încredință, retrăgându-se. O simplă glumă.

Cora sări în picioare, cu ochii holbați și cu clocanul în mână, precum o secure a pieilor roșii.

Îl ajunsese, deși el începuse să fugă.

- A fost o glumă! țipă el, alergând. Ajunse la verandă și coborî pe partea cealaltă, dar ea fu imediat lângă el. N-am vorbit serios, o asigură el, mirându-se de viteza și rezistența ei. Jur că n-am să mai ating niciodată acest subiect! îi promise, făcând un cerc complet și sărind peste banca pe care stătuse ea toată după-masa.

El ajunsese iar lângă copac, hotărât s-o mai lase să-l fugărească o tură și sigur pe capacitățile sale fizice. Însă, spre surprinderea lui, Cora veni dinspre cealaltă parte a copacului și îl așteptă, cu clocanul ridicat.

Jedwin vru să sară gardul viu, dar văzu că era prea înalt.

Încolțit, se predă Corei, cu mâinile sus, ca un criminal.

- Vă rog, doamnă Briggs, zise încet, nu-l aruncați spre mine. Știu că v-ați supărat, dar vă asigur că nu vorbeam serios și că n-am să mai spun așa ceva câte zile oi avea. Se retrase cât putu, dar ea îl urmări pas cu pas.

Deși ar fi putut să i-l smulgă foarte ușor din mână, nu voia s-o facă. Un gentleman nu

folosește niciodată forța împotriva unei doamne. Și totuși, situația era foarte delicată.

- Nu, doamnă. Glasul lui era calm și lucid. Să știți că ciocanul ăla e cam periculos, și s-ar putea să vă pară rău după aceea. Mi-am cerut scuze și subliniez, nu am avut nici cea mai mică intenție de a vă jigni. Făcu un pas înainte. Vă rog, doamnă Briggs, nu aruncați ciocanul.

Ea nu zise nimic.

Însă, încet, coborî ciocanul și rămase privindu-l, apoi se uită la Jedwin.

- Ba-l arunc, dacă vreau! Vocea ei era deopotrivă rece și plăcută.

- Nu! Țipă Jedwin și se feri în lături.

Ciocanul se ridică spre cer. Jedwin îl urmări rotindu-se de câteva ori și, cu uimire, o văzu pe Cora învârtindu-l de două ori cu grație de dansatoare, apoi ridicând mâna dreaptă și prinzându-l de mâner.

Rămase cu ochii holbați. Cora surâse și se înclină în fața lui, într-o reverență adâncă.

- Chiar ai crezut că-mi stric eu ciocanul nou-nouț, pe țeasta dumitale, tare ca piatra? îl întrebă dulce.

El o privi năuc cum râde, îndreptând spre el degetul, exact cum făcuse el ceva mai de vreme.

Jedwin își reveni însă imediat și o zbughi după ea. Cora fugi, Țipând ca un copil și scăpând ciocanul. El o ajunse imediat și urmărea același drum ca mai înainte. De data asta, râzând amândoi.

Când Cora sări veranda și ajunse în curte,

apoi înconjură casa, Jedwin era la un centimetru de ea. Văzând banca, nu ezită. Nu mai sărise de douăzeci de ani. Poți s-o faci, își spusese. Dar era prea târziu. Scurta ezitare îl permise lui Jedwin să o ajungă și s-o ia de mijloc. Râzând, el o ridică în brațe.

- Afurisită mică, zise, mi-ai scos sufletul.

Cora se chinui să se desprindă din îmbrățișare.

- Păcat că nu te-ai putut vedea.

Foarte încântat de zvârcolirea ei, Jedwin o lipi și mai tare de el.

- Mi-ar face mare plăcere să vă văd pe dumneavoastră, doamnă Briggs, șopti. Se aplecă și o sărută pe frunte.

Râsul ei încetă brusc, în clipa în care își dădu seama de situație. Era ținută în brațe de un bărbat foarte chipeș, a cărui expresie sugera cu totul altceva decât veselie și ale cărui mâini o mângâiau. El o lipi de pieptul lui și ea îi simți dovada clară a dorinței.

Făcu ochii mari.

- Jedwin, șopti scandalizată, e zi afară.

- Da, și?

Ea îi luă mâinile și i le puse pe lângă corp.

• - E zi, repetă și se retrase.

- Da, doamnă Briggs, zise el. Văd.

Ea mai făcu un pas, fără să fie în stare să-l privească în ochi.

Jedwin își dresе glasul, neștiind nici el ce ar trebui să facă. Știa că ea îi simțise excitarea, însă nu-i înțelegea deloc reacția.

Momentul stânjenitor se lungi. Jedwin o

privi iar. Ea își aranja părul, încercând să-și pună hainele în ordine.

Jedwin văzu atunci ciocanul și se duse spre el. Îl ridică, apoi, involuntar, îl balansă, întrebându-se cum de reușise ea să jongleze cu el. Femeia asta era nemaipomenită.

- Poftim, doamnă Briggs, zise, înmânându-i-l.

- Mersi, zise ea, vizibil stânjenită.

- Mai bine l-ați ținut aproape, sugera Jedwin. Nu se știe niciodată când îi vine vreunul iubit de-al dumneavoastră să vă sărute în plină zi.

- Să mă sărute? zise ea, regretând pe loc.

Jedwin o privi întrebător.

- Da, zise el. Atâta v-am cerut. Un simplu sărut.

Cora se îmbujoră. De unde să știe ea că el se va opri aici? Când Luther o strângea în brațe și ea îl simțea excitat în felul ăsta, ea se aștepta ca în două minute să urmeze și restul.

Dar nu avea de gând să se scuze. Și nu știa ce să spună. Grăbită, ca să nu-și mai facă alte probleme, se ridică pe vârfuri și-și lipi buzele de ale lui.

- Jedwin, dragule, ori de câte ori vrei un sărut, zise ea cu un ton de femeie de lume, n-ai decât să-mi spui.

Apoi plecă.

Jedwin privi în urma ei. Încă îl mai simțea buzele calde. Deci, *n-avea decât să-i spună?* Se gândi. Clătină din cap; nu, nu era chiar atât de simplu.

Cora ridică găleata și începu să culeagă nucile împrăștiate pe iarbă. O clipă, Jedwin o privi cu încântare; abia apoi se duse s-o ajute. În timp ce căutau nucile prin iarbă, își aruncau unul altuia priviri sfioase. Când găleata deveni prea grea, Jedwin i-o luă fără o vorbă și începu s-o care el.

- Asta vă e într-adevăr singura sursă de venituri?

Cora răspunse firesc.

- Vând și eu ce pot. Dacă nucile sunt bune, vând nuci. Anul ăsta, pâinea mi-o dă nucul ăsta bătrân.

Jedwin își dori ca ea să manifeste și față de el o asemenea recunoștință.

- Dar știți că mai sunt o groază de nuci în copac, comentă el.

Cora îl privi. Crengile de sus se îndolau sub greutatea fructelor.

- Mai sunt, zise. Dar sunt prea sus. Trebuie să le așteptăm să cadă.

Jedwin își puse mâinile în șolduri, provocator.

- A, deci dumneavoastră credeți în dictonul „Dumnezeu dă, Dumnezeu ia”. Sau, mai degrabă, în proverbul cu para mălăiață.

Cora chicoti.

- Ei, nu chiar. Scutur crengile de jos; dar cele de sus... trebuie să aștept până se scutură singure.

- O să aibă veverițele parte de ele.

Cora încuviință.

- Asta e.

Jedwin mai privi o dată vârful copacului.

- Parc-ați zis că aveți o greblă?

- Da.

- Ia aduceți-mi-o.

Cora crezu că el vrea să scuture nukul cu ea. Era o idee bună. În felul ăsta, ajungea până la jumătatea copacului.

O găsi imediat, în șopron. Când se întoarse, nu-l văzu pe Jedwin nicăieri.

Oare se dusese în casă? Doar nu plecase. Îl căută curioasă, când îl auzi strigând-o.

- Doamnă Briggs!

Rămase cu gura căscată.

- Ce faci acolo?

Jedwin stătea pe a doua creangă, destul de groasă, a nukului. Desculț, cu mânecile suflecate, semăna mai mult cu Huckleberry Finn decât cu antreprenorul local.

- O să-ți frângi gâtul!

Zâmbind de parcă ea ar fi vrut să-l provoace, întinse o mână spre ea.

- Dați-mi grebla, doamnă, și-am să las copacul ăsta golaș.

Cora i-o dădu.

- Ai grijă.

Jedwin încuvîlînță absent.

Cu grebla în mână, se fixă bine de trunchiul copacului și încercă să atingă o creangă îndepărtată. Apucă de ea cu grebla și începu să tragă cu mișcări repetate. Nucile căzură ca grîndina.

- Încă un vânt bun, și-o să cadă toate, strigă.

Cora era mulțumită de toamna fără vânt, însă nu-l scăpă din ochi. Când el termină de

scuturat toate crengile de la nivelul lui, îi mulțumi.

- E nemaipomenit. Deși bieteles veveryte or să cam moară de foame la iarnă, glumi ea.

- Dar mai sunt în vârf, răspunse el. N-are nici un rost să le lăsăm.

Când Jedwin se cățără, cu ajutorul greblei, mai sus, Cora își ținu respirația.

- Ai grijă, Jedwin.

Era sigură că a auzit-o, însă el se cățără mai departe.

- Jedwin! protestă ea.

În fine, el se opri pe cea mai înaltă cracă destul de rezistentă ca să-l susțină. Îi zâmbi ca s-o liniștească, apoi luă din nou grebla.

Cora ascultă foșnetul frunzelor și zgometul nucilor căzând, preț de vreo zece minute.

- Dați-vă înapoi, strigă el și aruncă grebla. Cora o ridică imediat și o duse în șopron.

Acum avea cu ce să supraviețuiască în iarna asta, se gândi. Și uite că Jedwin reușise să nu-și frângă gâtul.

Abia îi trecuse gândul prin cap, când auzi o cracă rupându-se. Nu-l văzu pe Jedwin, văzu doar frunzele scuturându-se și, la câteva secunde, Jedwin căzu și rămase lat.

- Jedwin!

Fugi înnebunită spre el. Într-o secundă fu în genunchi lângă el, care gemea, cu ochii închiși.

- Jedwin! Ești întreg? Îl pipăi speriată, să nu îi fi dat sângele sau să nu aibă vreun os rupt. Nu găsi nimic suspect.

- Jedwin, dragule, spune ceva. Spune-mi că n-ai nimic.

El deschise ochii și o privi.

- Tu ești, Cora?

- Da, eu sunt. Unde te doare? Ce pot face?

El șopti ceva, strâmbându-se ca de o durere cumplită. Cora îi pipăi pieptul, să vadă dacă nu cumva are vreo coastă ruptă.

- Ce e? Ce e, dragule? îl întrebă.

- Vino mai aproape, zise el aspru.

Cora se apropie la câțiva centimetri și-l privi pe tânărul la care începuse să țină foarte mult.

- Ce să fac, Jedwin? îi șopti ea.

- Sărută-mă, răspunse el.

- Cum?

- Ai zis că nu trebuie decât să te rog.

Cora îl privi uimită. Iar își închise ochii. Oare el credea că moare? Oare chiar murea, și-și dorea să treacă pe lumea cealaltă cu gustul sărutului ei pe buze?

- Sigur, iubitule, zise, și-i dăruî buzele ei calde.

Lipsa lui de reacție, o înspălmântă. Oare chiar își dădea duhul în fața ei? Încet, blând, cu tandrețe, îl sărută bărbia, buzele, obraji.

El gemu și ea, speriată, se trase înapoi.

- Te-am rănit? O, Jedwin, te rog promite-mi că nu mori.

El deschise ochii și o privi intens, fix.

- Cred că am și murit, doamnă Briggs, zise încet. Mă simt ca-n paradis.

Îmbrățișînd-o, o trase deasupra lui și ridică încet capul.

- Jedwin? zise Cora, brusc alertată, însă își uită imediat stupoarea, când el începu să-i sărute frenetic chipul și gâtul. Tăcerea fu întreruptă doar de gemetele ei, la atingerea delicată a gurii lui.

El se rostogoli și, așezând-o pe ea jos, se ridică s-o privească în ochi.

- Nu ești rănit, dădu ea glas evidenței, în ciudată.

Jedwin surâse.

- Numai mândria mea a avut de suferit, doamnă Briggs. Însă cred că acum și-a revenit.

- Ar trebui să-ți fie rușine.

- Păi îmi e, doamnă Briggs, șopti el sărutând-o pe gât. Zău că mi-e.

Buzele lui o atinseră tandru, apoi își îngropă fața în părul ei. Cora se apropie și mai tare de el, și el îi simți sânii tari.

- E ca-n rai, îi șopti la ureche, și răsuflarea lui o înfioră.

Ar fi trebuit să se opună, să lupte, însă ea îl trase și mai aproape, încercuindu-l cu brațele. El era atât de cald și de puternic, iar ea avea atâta nevoie de căldură și de putere. În clipa aceea știu că-l dorește.

- Scumpul meu, șopti, însă el îi acoperi gura cu mâna.

Uimită, ea deschise ochii și-l văzu speriat. Peste o clipă, auzi un glas de bariton cântând încetișor:

*„A-ți salva semenii e sfântă datorie
Și Domnul îți va da puteri*

*Să le-ndrumi pașii, și să speri.
Tataratatara tatarata!"*

Cora își înălță capul, cu ochii mari înspăimântați și cu gura încă acoperită de mână bronzată a lui Jedwin. Reverendul Philemon Bruder se opri în fața porții ei și deschidea zăvorul.

Nici nu apucă să-și dea seama de gravitatea situației, că Jedwin o înșfăcă și începu să se rostogolească cu ea. Se opriră exact lângă o tufă generoasă ce-i ascundea de priviri indiscrete. Jedwin își duse un deget la buze, dar avertismentul lui era inutil. Cora era atât de speriată, că n-ar fi putut scoate un sunet, nici dac-ar fi vrut.

Reverendul ciocăni în verandă, privind curios în jur. Era un bărbat foarte înalt și slab, motiv pentru care părea mai bătrân, deși avea numai patruzeci și cinci de ani; chiar și gesturile îl erau de bătrân. Stătea cu mâinile încrucișate sever pe piept, cu Biblia îmbrăcată în piele neagră în dreptul inimii.

Așteptă câteva clipe, apoi ciocăni iar, de astă dată mai impacientat. -

- Doamnă Briggs, strigă. Sunt reverendul Bruder.

Cum nu primi nici un răspuns, se duse la celălalt capăt al verandei și privi în curte.

- Doamnă Briggs! strigă iar, înainte de a coborî pentru a cerceta terenul personal. Veni lângă bancă și ridică găleata cu nuci, apoi o puse înapoi. Zărise altceva.

Cora oftă adânc, când reverendul se aplecă

și ridică șorțul cu scule de la pompa de apă. Cu supapele în mână, privi atent în jur.

Se vedea că simte că cineva se ascunde de el. Cora se aștepta ca, în orice clipă el să deschidă violent ușa de la șopron, pentru a scoate la iveală persoana respectivă și apoi să pornească în căutarea păcătoșilor, bătând curtea în lung și-n lat.

Dar el nu o făcu. Se ridică în picioare și se adresează cuiva invizibil.

- Doamnă Briggs, văd că am venit la o oră nepotrivită. Mă voi întoarce să vorbesc cu dumneavoastră mâine.

Capitolul 11

Amelia începuse să simtă tot mai des nevoia de a discuta cu Haywood. În ultimul timp descoperise că e un bărbat chipeș, care știa să facă o conversație plăcută. Nu, nu-i era mai simpatic ca înainte, își spusese ea. Era din cauză că se simțea prea singură. În mod sigur, domnul Puser știa să se poarte cu doamnele singure, recunoscuse în sinea ei, înclădată.

În ultimul timp, Jedwin fusese foarte ocupat. Pleca dimineața devreme și venea seara târziu. Și, chiar când avea timp, părea că o evită. Dacă nu l-ar fi cunoscut bine, ar fi intrat la idei. Însă Jedwin se maturizase foarte tare de la moartea tatălui său și, în ciuda defectelor lui, se dovedise întotdeauna un tânăr serios, cu capul pe umeri.

- Domnule Puser, strigă ea din ușă. James Edwin e cu dumneata? îl întreabă, cunoscând deja răspunsul. Haywood ridică ochii de la vitrina cu instrumente și flacoane.

- N-a dat pe aici toată săptămâna, zise.

Cred că lucrează la ferma tatălui dumneavoastră.

Amelia clătină din cap și se apropie, cu un aer cochet.

- Doamne, dar lucrează de vreo săptămână. Niciodată nu i-a luat atâta însămânțatul.

Intră în cameră și se apropie de el, suspinând.

- Nu știu ce să mă mai fac cu băiatul ăsta, zise. De ani de zile încerc să scap de ferma aia și el ține de ea cu dinții. Clătină din cap. Nu-mi dau seama de ce; doar nu produce nici fânul și ovăzul pentru caii noștri. Sigur, grădina e foarte bună, dar ar putea să-și facă alta la fel de bună aici în oraș.

Haywood ridică din umeri.

- N-a apucat să planteze prea multe. Cu toate treburile pe care-l puneți să le facă, nu apucă să-și petreacă prea mult timp acolo.

Amelia se încruntă.

- Ar fi trebuit să-mi amintesc că dumneata întotdeauna îi ții partea.

Haywood chicotî. Se ridică în picioare și o examinează cu atenție pe mama patronului său.

- Așa aș face, dacă ar fi cazul. Dar eu nu fac decât să vă expun niște fapte.

- Da? Și care sunt acele fapte?

Haywood zâmbi, evident încântat de duelul verbal cu ea.

- Faptele sunt că lui Jedwin îi place să lucreze în aer liber, să muncească pământul și dacă l-ați lăsa, s-ar dedica acestei pasiuni cu trup și suflet. Dar dumneavoastră v-ați pus în cap să-l obligați să fie ce nu poate fi; el face tot ce poate ca să fie un fiu bun.

Amelia strâmbă din nas cu dispreț.

- Nu voi accepta niciodată ca fiul meu să-și câștige existența scormonind pământul, ca un animal!

Haywood râse.

- Vorbiți puțin mai încet, doamnă Mellie. Jumătate din locuitorii acestui oraș se înscriu în categoria asta.

Ea nu reuși să-și ascundă surâsul și schimbă, abilă, subiectul.

- Ați mai văzut vreo victimă de-a „astmului” cum zice doctorul Perkins? îl întreabă.

Haywood deveni serios.

- Încă două, răspunse. O femeie și copilul ei. Conrad Ruggy i-a adus aici azi-noapte, zicând că-i sunt rude. I-am îmbălsămat pe loc, și azi dimineață au fost îngropați.

Amelia încuviință.

- Și Conrad ce zice? Sunt cazuri de „astm” la mahala?

- Se pare că da, răspunse Haywood. I-am spus să-i separe pe cei bolnavi și să mă cheme imediat ce moare vreunul. Oamenii trăiesc cam înghesuiți acolo. Difteria se va împrăști ca focul în preerie.

Ea știa că el are dreptate.

- Ar trebui să vină și James Edwin să te ajute, zise aspru.

- Nu vreau să vină cu mine.

Amelia îl privi consternată.

- Mă aștept la ce-i mai rău. Am să-l trimit la Guthrie după substanțe, dar n-are ce căuta acolo.

Amelia își încrucișă brațele, vizibil ofensată.

- *Dumneata* îl trimiți după materiale. *Dumneata* nu vrei să vină. Domnule Puser, oare ai uitat a cui este această firmă?

- Nu, răspunse el simplu. Dar Jedwin nu se supără dacă-l dau sfaturi. Și dumneavoastră nu sunteți destul de voinică să mă împiedicați s-o fac.

- Cum?

- Cum mai e cu măseaua?

- Poftim?

- Cu măseaua. Vă mai doare?

Amelia fu deconcertată.

- Domnule Puser, această problemă nu te privește.

Haywood râse.

- Nu pot să nu-mi fac griji pentru gura dumneavoastră, doamnă Mellie, doar întotdeauna vă vărsați năduful pe mine.

Se întinse și o prinse de bărbie.

- Deschideți gura și lăsați-mă să mă uit. V-am zis, mă pricep.

- Nu sunt atât de convinsă! încercă Amelia să spună, având mâna lui pe bărbie.

Haywood o trase până aproape de lampă și se uită în gura ei.

- Ei, doamnă Mellie, văd că dinții dumneavoastră nu sunt chiar atât de bătrâni ca dumneavoastră. Dar molarul ăla trebuie să fie scos.

Amelia scăpă din strânsoarea lui.

- În nici un caz.

- Haideți, doamnă Mellie, o linguși el. Cu toți pierdem cât un dinte, doi, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne dăm de ceasul morții. Cum am zis, dinții dumneavoastră arată

destul de bine. Dar ăla e copt și, dacă nu-l scoateți cât mai repede, o să rămâneți fără un dinte în gură.

- Domnule, asta nu te privește pe dumneata.

- Ba da, stăruiește el. Că, dacă n-o să mai puteți mesteca, nu uitați că și eu mănânc aici și n-aș vrea să am în fiecare zi la masă supă ori mămăligă.

- O! Amelia se simți insultată până-n vârful degetelor. Ieși val-vârtej din cameră, însă râsul lui o însoți. Cum se putuse oare complăce în compania acestui om?

Cora Briggs ieși din oraș exact la ora fixată. Plimbarea ei cu bicicleta era atât de regulată, încât locuitorii din Dead Dog își puteau potrivi ceasurile. Își urmă ruta obișnuită, cu aceeași viteză, și nimeni nu bănuia că se întâmplase ceva. Nimeni nu știa că nu mai are în coș cartea doamnei Millenbutter, sacoșa cu pietre și bastonul doamnei Lewis. Avea în schimb pui fript, câteva plăcinte cu cartofi și un borcan mare cu supă de orz, sfeclă murată, o franzelă și o plăcintă cu nuci.

Pulul îl primise în dimineata respectivă gata curățat și învelit într-un ștergar alb; în jurul lui erau niște ierburi uscate și pe pieptul păsării se afla un bilețel.

*Mi-e poftă de buzele tale,
Mi-e poftă de farmecul tău,
Mi-e poftă de friptură de pui
Și te aștept la ferma Pratt.*

Cora traversă șinele de cale ferată din mahala zâmbind. Înainte de a urca panta abruptă, se opri și se uită în toate direcțiile și numai apoi intră pe poarta urlașă a vechii ferme de porci a lui Moses Pratt.

Era a treia ei întâlnire secretă cu Jedwin Sparrow. Și, după fiecare întâlnire, își jura că nu se va mai întâlni niciodată cu el. Era un lucru care nu putea în nici un caz duce la ceva bun, dar nu se simțea în stare să-i pună capăt. Tânărul chipeș și încântător devenea mult prea important pentru ea și ea trebuia să pună punct acestei situații, cât era încă în floare. Da, asta *trebuia* să facă. Dar se trezea făcând ce *dorea* să facă.

După ce reverendul Bruder ieșise furios din curtea ei, cei doi mai rămăseseră tăcuți câteva clipe.

- A fost cât p-aci, șoptise Jedwin.
- Cât p-aci, fu Cora de acord. Doamne, Jedwin, dacă te-ar fi văzut aici, nu mi-aș fi iertat-o niciodată.
- Și dacă mă vedea? glumi Jedwin. V-am spus chiar din prima zi, doamnă Briggs. Pentru reputația unui bărbat un scandal e cât se poate de binevenit.
- Cora încuviință.
- Dar mama ta ar fi fost foarte supărată.
- Mama?

- De fapt, mărturisi ea, de asta ți-am și permis să mă vizitezi, prima dată. Voiam ca ea să afle. Voiam ca întreg orașul să afle, ca să-i plătesc răul pe care mi l-a făcut mai de mult.

Jedwin îi asculta cu atenție cuvintele.

- De asta mi-ai permis să mai vin? zise. Cora încuviință.

Privind spre veranda acum goală, Jedwin spuse:

- Am impresia că v-ați răzgândit. Tonul era întrebător.

- Nu m-am așteptat să-mi placi atât de mult.

Nu se așteptase, într-adevăr; nici nu o dorese. Dar acum, înconjurând cu bicicleta poteca întortocheată ce ducea la fermă, n-avea ce mai face.

- Hei!

Auzi strigătul și privi spre câmp. Jedwin era sus, pe o secerătoare ruginită; îi făcu semn cu mâna. Îl salută și ea. Opri bicicleta și o propti lângă un stejar negru din apropierea gardului. Se rezemă de copac și-l privi, cum stătea cu părul blond strălucind în soare și cu cămașa lipită de piele, din cauza transpirației.

Jedwin veni spre ea. Trebuia să meargă drept și să lucreze cât putea de mult. Deși ar fi preferat să oprească imediat caii și să stea cu ea.

Secerătoarea străbătu încet lanul auriu de ovăz. Lamele ascuțite tăiau planta, chiar de la rădăcină și aceasta cădea în malaxorul mașinii, iar un braț mecanic o tăia și o așeza într-o

legătură. Când pe tablă se strâneau mai multe legături, acestea erau făcute snop, pentru a putea rezista la ploaie și la frig, până se usca și era pus în pățul.

Jedwin se mișca încet, dar sigur. Corei i se păru că nu-l văzuse nicicând atât de sigur pe el ca în aceste zile, la fermă.

- Ho! strigă spre cei doi cai, apropiindu-se de gard. Fără grabă, dezlegă caii de secerătoare și le dădu voie să pască, înhămați, iarba de lângă gard.

- Bună dimineața, doamnă Briggs, zise, îndreptându-se spre ea. Frumoasă zi pentru o plimbare cu bicicleta.

Cora îi surâse.

- Da, așa e, zise. Frumoasă vreme, nu?

Jedwin își scosese pălăria și stătea lângă ea, de cealaltă parte a gardului de scânduri.

- Da, doamnă, frumoasă. Dar nu atât de frumoasă ca dumneavoastră.

Cora râse și Jedwin o luă de mijloc și o trase spre el. Buzele lui îi urară un bun sosît în același timp tandru și înfocat.

- Mi-a fost dor de dumneavoastră, îi șopti.

- Dar ne-am văzut și ieri.

- Da, dar parc-a fost acum zece ani, îi spuse el. Când plecați, îmi luați și lumina.

Cora se trase într-o parte, zâmbind și încercă să-și păstreze tonul glumeț.

- Dar văd că devii pe zi ce trece tot mai poet.

- E normal; o femeie ca dumneavoastră scoate poezia din orice bărbat.

Zicând acestea, Jedwin sări cu ușurință gardul și o luă de mână ca un domn care conduce o doamnă la dans.

- Mi-a fost dor de dumneavoastră, doamnă Briggs, îi spuse, în timp ce mergeau agale spre casă. Cora își ținea coșul sub braț. Ori de câte ori nu suntem împreună nu fac decât să mă gândesc la dumneavoastră.

Cu Cora se întâmpla același lucru, dar era prea prudentă ca s-o mărturisească.

Tăcerea ei îl descumpăni pe Jedwin, și el își trecu o mână prin părul rărit.

- Ar trebui să mă tund, zise fără să se gândească, regretând imediat că-i îndreptase atenția asupra acestui defect al său. Tratamentul cu ceapă nu prea dăduse rezultate.

Cora îi mângâie buclele aurii de la ceafă.

- Lasă, Jedwin, nu te tunde încă. Găsesc că ai un păr minunat.

- Bine, ce a mai rămas.

Cora se dădu un pas în spate și-l cântări din priviri.

- Te salvează, să știi; te face să arăți mai matur.

- Ce anume?

- Părul din creștet. Ai niște trăsături atât de frumoase, încât mi-e teamă că, dac-ai mai avea și o claie de zuluși aurii, ai fi mult prea frumos.

- A, sunteți prea drăguță.

- Nu, răspunse Cora, privindu-l în ochi. Sunt sinceră. Îmi plăci așa cum ești.

Jedwin o cercetă cu atenție, incredul.

- Miss Maimie zice că Luther are cel mai bogat păr negru pe care l-a văzut în viața ei.

Cora se opri, surprinsă.

- Da, zise. Cred că așa e. Luther Briggs e un bărbat foarte chipeș.

Merseră tăcuți câteva clipe.

- Ești gelos pe el?

El șovăi.

- Da, doamnă Briggs, cred că sunt.

- Din cauza părului? Evident, îl tachina.

Dar Jedwin era serios.

- Pentru că v-a fost soț.

Cora nu știu ce să răspundă; își desprinse cotul din strânsoarea mâinii lui și îl luă de mijloc. El făcu același gest și coborâră în acest fel panta lină spre clădirile păraginite.

- Îți place ferma asta, nu? îl întreabă.

Jedwin încuviință, încântat că a schimbat subiectul.

- Da, zise. Îmi place. Chicoti. Pe vremea când mai trăia bunicul, veneam de câteva ori pe săptămână să-l ajut.

- Și părinții tăi ce ziceau?

Jedwin ridică din umeri.

- Tata nu zicea nimic; venea doar și mă lua. Dar mama era mânioasă foc. Îmi spunea mereu că-l dezamăgesc pe tata.

- Nu voia să te faci agricultor.

- Nu voia să mă iau după bunicul! Jedwin clătină din cap, zâmbind amintirii. Îmi spunea mereu că bunicul era un leneș fără pereche. Se strâmbă; era leit Amelia Sparrow.

Cora chicoti.

- Avea dreptate?

Jedwin se gândi puțin.

- El, e adevărat că bunicul nu era prea am-

bițios. Se mulțumea cu câțiva pui și porci și planta atât cât să aibă ce mânca. Arătă spre teren. Tot e al nostru, până la râu, zise. Inclusiv delușorul ăla care vă place atât. Doar că nu prea s-a îngrijit nimeni de el.

Cora încuvlință.

- Și tu ce-ai face cu el?

El o privi curios.

- Adică, dacă aș avea timp să-l lucrez?

Ea aprobă.

- Păi, se gândi el. Cred că aș pune grâu. Lumea de pe aici crede că cel mai bine e să pui porumb, dar eu sunt de părere că grâul se potrivește mai bine pământului ăstuia. Și văd că și alții încep să simtă asta.

- Deci vrei să fii agricultor?

- Asta, pentru bani, zise el. Cel puțin la început. Dar mai am și alte idei.

- Cum ar fi?

- Floricultură la scară mare, răspunse el. Simplu, fără s-o privească.

Cora fu uimită.

- Adică?

Jedwin șovăi puțin, apoi ridică din umeri.

- Adică să plantez flori și să le vând.

Ea făcu ochii mari.

- Cum ar fi o recoltă de flori? Dar poți face așa ceva?

- Mă întrebați dacă pot eu, sau dacă a mai făcut-o cineva?

Cora oftă, exasperată.

- Sigur că întreb dacă se poate face asta.

- S-a făcut deja, în zone mai calde, îi spuse el. Se fac mii de dolari la fiecare acru de flori.

- Atât de mult! Cora fu stupflată.

- Normal, trebuie întâi să-ți stabilești o piață de desfacere, explică el repede. Nu poți să plantezi și la primăvară să te îmbogățești.

Cora privi câmpul neîngrijit încântată.

- Lanuri de flori! Ce idee nemaipomenită!

Entuziasmul ei îl cuprinse și pe el. Începu să-i mărturisească cele mai mari visuri ale sale.

- Aici, zise, arătând spre o movilă pustie de lângă hambar, aș construi o seră. În condiții adecvate, florile vor putea crește aici și iarna. Și, undeva acolo - arată el spre păduricea de stejari negri - aș putea construi o cameră de uscare.

- Cameră de uscare?

- Ca cele folosite pentru tutun. Un fel de șopron în care să-mi usuc surplusul de flori, pe care să-l vând apoi ca imortele.

Cora se opri și-l privi.

- Asta e ce-ți dorești tu să faci în viață, nu? Nu-i așteptă răspunsul. De ce nu o faci?

Jedwin îi luă mâna și porniră mai departe.

- E nevoie de bani, zise. Și de timp, ceea ce eu nu prea am deocamdată.

- Dar o vei face, nu?

Cora rosti aceste cuvinte cu o asemenea convingere, că lui Jedwin îi veni pe loc cheful de treabă.

- Da, doamnă Briggs, zise. O voi face.

Se priviră în ochi câteva clipe, intens, până când intimitatea momentului îi stânjeni. Cora își lăsă ochii în jos prima, și Jedwin zâmbi.

- Mor de foame! exclamă, uitându-se spre

coșul ei. Ce mi-ați adus azi, prăjituri indiene?

- Pui prăjit cum mi-au cerut versurile tale, îl încredință ea. Știu să gătesc și altceva în afară de prăjituri indiene.

- Dar mie îmi plac mult, protestă el. Ajungând la gardul de lângă hambar, o trase pe Cora în brațele lui. Aș mânca și plăcinte cu noroi, declară, dac-aș ști că sunt făcute de dumneavoastră.

Cu mâinile pe talia ei, o trase și mai aproape și o sărută.

Din ziua când căzuse din nuc, Jedwin profita de orice ocazie pentru a o săruta pe Cora. Și ea nu zicea nu. Însă el nu-i ceruse niciodată mai mult. În nopțile lui de insomnie, visase să-i atingă pieptul ori să-i ridice fusta pentru a-i simți curba șoldului, dar nu încercă s-o facă. La mijloc nu era doar teama că ea îl va respinge.

Secerând, avea mult timp să se gândească. Ajunsese la concluzia că-l înțelege pe cei care voiau să se însoare numai cu fecioare. Dacă bărbatul nu era foarte priceput, femeia n-avea de unde să-și dea seama, neavând termen de comparație. Era stânjenit de faptul că doamna Briggs știa bine cum stă treaba. Nu-și putea permite să se facă de răs.

Dinspre partea ei, Cora îl considera șovăiala drept o dovadă de gentilețe. Luther fusese primul bărbat care o sărutase, însă numai ca preludiu la actul sexual. În ultimele zile, se gândi Cora, îl sărutase pe Jedwin Sparrow mai mult decât îl sărutase pe Luther în tot anul în care fuseseră căsătoriți.

Jedwin ştia să fie şi blând, şi tandru şi pasionat. Îi explorase cu buzele flece părticică a feţei şi a gâtului, chiar şi degetele. Dar nu profitase niciodată de situaţie. Ieri stătuseră unul în braţele altuia, în fân, şi vorbiseră şi se pupaseră până când Cora îi simţise, prin fustă, prohabul întărit.

El se opri atunci şi se trăsese înapoi, examinând-o de parcă ar fi fost pe cale de a lua o hotărâre importantă.

- Doamnă Briggs, îi şoptise. Am... ei bine, am auzit că există un sărut în care bărbatul îşi foloseşte şi limba.

Cora se holbă la el, înroşindu-se brusc.

- Da, răspunse. Există. De fapt, ştia foarte bine. Doar Luther îl practica mereu, înfricoşând-o. Nu semăna deloc a sărut, ca un atac la intimitatea ei.

- Dar nu-mi place acest gen de sărut, zise tăioasă.

- Bine, răspunse Jedwin şi începu s-o sărute ca şi până atunci.

- Să ştii că nu e mare brânză de sărut, îi spuse Cora. Mie nu mi-a plăcut niciodată.

- Bine, zise el iar şi o sărută pe bărbie.

- Cred că eşti cam dezamăgit, zise Cora.

Jedwin se trase înapoi, ca s-o poată privi.

- Nimic din ce-ai face dumneavoastră nu m-ar putea dezamăgi, zise. Dacă nu vă place, nu ne pupăm aşa. E foarte simplu.

- Dar nu eşti dezamăgit? îl întreabă ea. Te afli cu o femeie a cărei reputaţie e în zdrenţe, şi care face fiţe în legătură cu felul în care

vrea să fie sărutată. Nu e prea cinstit față de tine.

El o privi curios.

- Faptul că vă am lângă mine e tot ce-mi pot dori.

Cora știu că era adevărat și, într-un fel, își dori ca el să nu mai fie atât de politicos. Dacă era mai insistent, o putea face să-și piardă controlul asupra acțiunii. Sau să pună capăt situației.

- Bine, zise ea, înălțându-și mândră bărbia. Poți să mă săruți cum ai zis.

Jedwin chicoti nervos și clătină din cap.

- Cum s-o fac, dacă nu vă place?

- Pentru că n-am făcut-o niciodată, zise ea. Parcă era vorba să-ți faci de cap. Asta e unul dintre lucrurile pe care le faci când îți faci de cap.

- Doamnă Briggs, deocamdată mă mulțumesc cu ce am. Vă găsesc extrem de atrăgătoare și îmi place mult să fim împreună. Doar atât.

- Poate că n-ar trebui să te mulțumești doar cu atât, îi spuse Cora. Vino aici, îi șopti, și-l trase mai aproape.

Gura ei i-o învălui pe a lui și el îi simți vârful limbii cerând cale liberă. Când își întredeschise buzele, limba ei i se strecură în gură, ca un fluture prins într-un borcan.

Simțind că i se trezește dorința, el se trase într-o parte, cu respirația precipitată, și înghiți în sec.

- Îmi place! șopti.

Cora chicoti. Îl câștigase de partea ei.

Acum, după o zi de exersat, îi simți ea limba la hotarul gurii. Îi făcu pe plac, știind deja că acel duel cald și plăcut al gurilor nu se compara cu lupta aprinsă pe care o ducea cu Luther Briggs.

Jedwin o ținu strâns, în același timp încântat și speriat. Ea se simțea iubită și în siguranță.

El se trase încet, însă degetele îi rămaseră pe bărbia ei și zâmbetul îi deveni languros; ea se înfioră toată.

- Veniți, îi zise el. Vreau să vă arăt casa. Am aranjat-o.

Mergând îmbrățișați și legănându-se, păreau niște copii în vacanță. Casa era în spatele hambarului; era o construcție veche din bușteni, mai mult înaltă decât lată - arăta ciudat.

Era așezată pe o temelie de piatră, în mare parte năruită. Însă treptele masive rezistaseră.

- Mai am de lucru aici, o avertiză Jedwin, deschizându-i ușa. Înainte vreme, a fost folosită și ca șopron, din când în când. Ceea ce, desigur, nu i-a priit.

Cora privi în jur, surâzătoare.

- O, Jedwin. E minunat.

La parter era o singură cameră, la un capăt cu un cămin uriaș de piatră și la celălalt cu niște scări teribil de înguste. Dușumeaua din lemn de pin scârțâi când ea străbătu odaia. În fiecare perete fuseseră tălate ferestre largi - nu ferestre de oraș, pretențioase, cu geamuri. Cora desfăcu șiretul zdrențuit al obloanelor, care se ridicară imediat umplând camera de lumină.

- E foarte frumos, zise, privind spre terenul cu ovăzul aranjat în snopi, ca niște paznici de palat.

Îl simți pe Jedwin, înainte ca el să o ia de mijloc.

- Parcă bunicul a încercat să aducă privilegiu de afară înăuntru, zise el. De la etaj se vede râul, din trei unghiuri.

- Hai să vedem!

Jedwin o luă de mână și o conduse pe scara îngustă, făcând-o atentă că e veche.

La etaj erau două camere. Cora se repezi la cea mai apropiată fereastră și o deschise. În zare, râul Cimarron șerpua spre oraș.

- Uite, Jedwin veni lângă ea, și ea îi simți mirosul de cereale în haine și în păr. El îi arătă un mic punct. Uitați-vă dealul.

- Da! Așa e! Și eu care credeam că nu mă vede nimeni. Dacă erai în camera asta, mă vedeai la fix.

- Știu.

Cora se întoarse spre el, cu ochii mari.

- Jedwin Sparrow! Să-ți fie rușine! Dar râse.

Jedwin îi arătă casa, cu lemnăria executată manual, ca și ornamentele ferestrelor.

- Se spune, îi zise el, că bunica era o femeie foarte pretențioasă. Se considera prea bună pentru locul ăsta și credea că merită mai mult decât îi poate oferi traiul aici. Jedwin ezită. Și mama la fel, cred. Bunicului i-au trebuit ani de zile, până i-a putut construi casa așa cum a vrut ea.

- A făcut o treabă nemaipomenită, zise Cora. Bunica ta ce-a zis?

Jedwin ridică din umeri.

- A murit imediat ce a terminat el de construit, la mai puțin de-un an. De asta nu s-a mai obosit bunicul să facă îmbunătățiri. Cred că tot de-asta nu s-a prea obosit să mai facă ceva în viață.

Jedwin coborî scările foarte melancolic.

- Chiar și după ce s-a recăsătorit, bunicul vorbea despre ea în fiecare zi. Parcă ar fi murit și el, odată cu ea.

Cora simți un junghi în inimă, amintindu-și de părinții ei. Ar fi vrut să-și poată aminti mai multe despre ei.

- Facem picnicul aici? propuse, vrând să îndepărteze umbrele dintre ei.

Jedwin aprobă, zâmbind.

- Vreți să fac focul?

- Ei, nu-i chiar atât de frig, zise Cora.

El încuviință.

- Nu, dar, dacă facem focul, putem să deschidem toate ferestrele și să invităm priveliștea de afară înăuntru.

Capitolul 12

Adierea rece de toamnă pătrunse prin ferestrele deschise ale fermei Pratt și-i găsi pe Jedwin și pe Cora în fața focului, pe o față de masă.

- Sigur nu vreți pui? o întrebă Jedwin întinzându-i o bucățică.

Ea înclină din cap, cu ochii la plăcintele cu cartofi și la supa de orz.

- Doamna Millenbutter e cât se poate de sigură că orice fel de carne dăunează desăvârșirii spirituale.

Jedwin ridică o sprânceană.

- Dar de ce?

- Se pare că există o relație directă între trup și suflet. Sunt ca două părți ale aceluiași întreg.

Cora luă o bucată de pâine și o rupse în două.

- Vezi, au cam aceeași mărime, zise. Dar se vede că marginile sunt altfel.

Jedwin încuviință.

- Așa sunt și trupul și sufletul. Când unul dintre ele are prea mult, zise, arătând bucata mai proeminentă, cealaltă are mai puțin.

Jedwin luă bucata care avea mai puțin și, ridicând din umeri, mușcă din ea.

- Deci, conchise Cora. Dacă ești bolnav, sufletul depășește trupul și, dacă ești bolnav din punct de vedere sufletesc, începi să dai mai multă importanță sufletului decât trebuie.

- Deci nu trebuie nici așa, nici așa, zise Jedwin.

- Echilibrul, explică ea. Echilibrul este soluția oricărei probleme. De-aia fac eu acele exerciții de mers și cu bastonul; încerc să-mi perfecționez simțul echilibrului, ca să-l pot extinde asupra întregii mele vieți.

Jedwin o privi curios.

- Nu mi se pare că regimul fără carne ar fi o dovadă de echilibru.

Cora clătină din cap.

- Nu mă refer la un echilibru strict alimentar, zise ea, ci la unul al sănătății. Doamna Millenbutter, consideră că e greu de digerat carnea.

Aprobând înțelept, Jedwin mușcă din pui.

- Cred că această doamnă stă prost cu bila.

Cora îl privi șocată. Urmase atât de atent sfaturile doamnei Millenbutter și nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea fi greșite.

Jedwin îi flutură prin fața ochilor o bucată de pui. Cora izbucni în râs.

- Doamnă Briggs, zise el, pe un ton de hipnotizator. Veți dori pui. Veți dori să-l mâncați. Și nu vă veți deranja echilibrul, pentru că nu aveți probleme cu bila.

Continuă să folosească puiul drept metronom.

- Veți visa pui prăjit. Nu veți fi mulțumită până nu-l veți gusta. Veți avea pe limbă aroma lui. Nu veți mai putea trăi fără el.

Cora râdea isteric, dar hipnoza lui păru să aibă efect. Puiul i se păru, brusc, deosebit de delicios, că nu mai mâncase de mult. Se întinse să ia o bucată, dar Jedwin i-o luă din mână.

- Bine, recunosc eu ea. Vreau să gust și eu.

- Bravo! răspunse Jedwin, râzând malițios, și își băgă în gură o parte a unui copan. El i-o oferă pe cealaltă.

- Veniți s-o luați, o îndemnă, printre dinți.

Cora îl admonestă cu degetul, exasperată.

- Să-ți fie rușine! Vrei să mă momești cu puiul, ca să profiți de sărutările mele!

El zâmbi, cu puiul în gură.

Cora țâțâi, dezaprobatoare, apoi, pe neașteptate, își aruncă brațele în jurul gâtului lui, aproape lipindu-l de pământ, și mușcă din jumătatea de pui.

Apoi se trase înapoi și începu să mestece, liniștită. Jedwin, încă uimit de repeziciunea ei și încântat de căldura buzelor ei, îi urmă exemplul, zâmbind.

- Ce-ați zice de niște sfeclă murată? o întrebă, după ce termină cu puiul.

Cora râse.

- Te avertizez, Jedwin, că n-ai cum să îți sfecla în gură ca să mușc din ea.

El încuviință.

- Ei, păi atunci poate mă lăsați să v-o dau eu.

Deschise cu grijă borcanul, să nu cumva să-i păteze rochia cu sucul roșu. Luă cu lingura o feliu de sfeclă și i-o oferu.

Cora făcu ochii mari.

- Păi așa-mi dai tu să mănânc? Cine o poate înghiți așa mare?

Jedwin mușcă din sfeclă și-i oferu apoi restul.

Corei i se păru haios să fie hrănită de un bărbat.

Jedwin îi băgă în gură lingura și o scoase curată și lucitoare; pe buzele Corei, însă, se mai vedea o urmă roșie.

- Cum e? o întrebă.

Cora îi surâse complice, dar vorbi pe un ton nevinovat:

- E cea mai bună sfeclă murată pe care am mâncat-o în viața mea.

Jedwin îi dădu iar și urmări felul în care limba ei, vag colorată în roșu, lungea buza superioară, cu o eficiență ușor lascivă. Apoi îi dădu lingura ei.

- Dați-mi dumneavoastră acum, zise.

Ea reuși să-i dea de câteva ori, cu gesturi învăluitoare, până când senzualitatea jocului i se păru comică. Râse.

- Ei, haldeți, zise el. Fără chicoteli, vă rog. Doar ne chinuim să obținem echilibrul, nu?

- Și ce echilibru e ăsta?

- Echilibrul între ce fac acum și ce aș vrea, de fapt, să fac, răspunse el vesel. E rândul meu, adăugă, și-i luă lingura și scoase altă sfeclă din borcan.

- Dragă doamnă Briggs, zise, ca un amorez.

S-ar putea scrie zeci de poezii despre felul în care dinții dumneavoastră ca perlele vă ajută să îngurgitați această biată și obișnuită legumă.

Cora aproape se înecă de râs și o bucățiță de sfeclă îi căzu pe bluza albă de batist și-i lăsă o dără roșie de sus până pe sânul drept.

- Îiii! exclamă ea și căută repede o cârpă.

- Vă aduc imediat, zise el. Spre uimirea ei, tânărul se aplecă spre ea și, cu ajutorul limbii și al dinților, încercă să-i scoată mica pată de pe bluză.

Atingerea lui fusese atât de delicată, încât Cora aproape că nu o simțise. Dar, când îl privi în ochi, sfârcurile i se contractară la amintirea gestului, iar gâtul i se uscă de dorință.

- Jedwin, eu...

Expresia lui era blândă, însă serioasă. Înmuiașe șervetul în puțină apă și începu să-i frece ușor bluza.

- Imediat e gata, doamnă Briggs, îi șopti. E vina mea. Îmi asum întreaga responsabilitate.

- Jedwin, eu...

Ochii lui erau acum fixați asupra petei umede. Cora își coborî și ea privirea și-i privi degetele lungi și masculine îndepărtând cu delicatețe pata.

- Cred că e gata, zise în cele din urmă, privind-o în ochi.

Înghiți în sec.

Cora tremura toată.

El își ridică iar mâna și și-o puse, de astă dată fără ștergarul de bumbac, pe sânul ei.

- Sunteți atât de catifelată, zise încet.

Cora îi strânse mâna, lipindu-i-o și mai tare de sân, iar Jedwin îi simți sfârcul contractat. Îi mângâie încet sânul, și abia apoi îi exploră vârful întărit.

- Atât de catifelată, îi șopti, și atât de tare.

Corei i se tăie respirația, Nu mai putea gândi. Simțea doar. Îi simțea căldura mâinii pe sân și, în mod ciudat, își dori să se elibereze de haine și să-l simtă gol, lângă ea. Dar îi fu teamă că bărbatul din fața ei îi va scăpa, în felul ăsta, de sub control.

Oare voia să o întindă pe dușumeaua unei case abandonate?

- Jedwin... îl rugă, cu glasul tremurând.

El îi auzi teama. Cu o ultimă mângâiere, își mută mâna pe umărul ei, apoi o luă în brațe și începu s-o legene ca pe un copil mic.

- Gata, gata, iubito, șopti. Nu îți voi mai cere niciodată mai mult decât vrei să-mi dai.

Deși vorbele lui o linișteau, Cora simți sub ea impulsul rigid al dorinței lui. Doamne, ce-l mai dorea. Ba nu-l dorea.

- Dă-mi drumul acum, zise Cora, amintindu-și de preceptele doamnei Millenbutter.

Se așează în fața lui și luă o felie de pâine. Rupse o bucățică și începu s-o mestece mecanic. Parcă erau tărațe.

Între ei căzu tăcerea.

- Îmi cer scuze, doamnă Briggs, zise Jedwin. Cred că am reacționat cam impulsiv și v-am cam speriat.

- Nu, Jedwin, nu-ți fă griji. N-ai depășit măsura, răspunse Cora demnă. Normal, faptul că

mă întâlnesc cu tine în secret te-a făcut să crezi că-ți sunt disponibilă. Și chiar sunt.

Jedwin înghiți nervos.

- Cum adică?

- Adică am de gând să-ți permit să faci dragoste cu mine, zise ea îndrăzneț.

Stupefiat, Jedwin își scormoni creierul pentru a găsi un răspuns adecvat.

- Vă mulțumesc, zise în cele din urmă.

Cora așteptă. Își dăduse clar acceptul și era sigură că el a înțeles. Însă el nu se mișcă. Nici nu încercă s-o atingă. Nici măcar n-o privi.

Spre uimirea ei, se ridică și se duse lângă foc.

- Jedwin?

El se întoarse spre ea și-o privi cu niște ochi atât de intenși, că ei i se tăle respirația.

- Doamnă Briggs, cred că vă aduceți aminte că v-am promis să vă fac curte ca la carte, zise. Arată spre camera într-o stare jalnică. Asta nu e deloc un alcov romantic.

Cora îl privi, încântată. El nu o presa. Era și el la fel de speriat ca ea. Îi dădea timp pentru a se obișnui cu ideea și pentru a se obișnui și el. Îi era recunoscătoare.

- Dar e o casă frumoasă, totuși, zise.

Jedwin surâse.

- Da, așa e. E.

Mai în largul lor, începură să-și împacheteze lucrurile, vorbind despre fleacuri. Cora îl întrebă despre secerat și el îi spuse cam cât ovăz crede că va obține și cât avea deja.

- Mai bine te-aș lăsa să-ți vezi de treabă,

zise ea, în fine. Deși zău că nu-mi vine deloc să plec.. E minunat aici. E ca și cum ai păși în trecut.

- Întotdeauna mi-a plăcut aici. Mai demult încercam să-mi închipui că trăiesc aici. Toate gândurile mele despre viitor s-au centrat în jurul acestei case.

Ieșiră.

- Da cum vedeai viitorul? îl întrebă ea.

- A, zise el firesc. Întotdeauna m-am gândit că aș prelungi casa și aș pune câte o verandă largă pe lături.

Îi arată și cum.

- În spate aș pune o bucătărie modernă, zise, și aș da casei niște proporții adecvate.

Cora îi vizualiză gândul.

Jedwin chicoti.

- Îmi imaginam cum ar fi să vin acasă, după o zi toridă de vară, și să fiu întâmpinat de o liotă de copilași, care să se năpustească asupra mea, turuind despre ce-au făcut în ziua respectivă.

- Îți plac copiii? îl întrebă.

- Fiindcă am fost singurul la părinți, zise el, întotdeauna mi-am închipuit c-o să am o familie numeroasă.

Cora tăcu, întristată. Nu era foarte greu ca el să-și împlinească visul; el, însă, îl era inaccesibil.

- Ai putea s-o ai, dacă ai vrea.

Jedwin încuviință. Se plimbară mână-n mână pe cărare.

- Încerc să-l las pe Haywood să se descurce singur. Aș vrea să cumpere el firma, dar cred că mama ar face o criză.

- Și, dacă ar cumpăra el firma, te-ai muta aici? Ai veni aici, ca să plantezi flori?

- Mai târziu, răspunse el. Întâi aș planta cereale, abia apoi flori. Astea îmi sunt planurile de viitor.

- Atunci, fă-o, zise ea hotărâtă.

- Păi o voi face, zise el, decis. Dar nu e nevoie să mă grăbesc. Am timp.

- Timp pentru ce?

- Păi, femeia cu care m-aș însura e încă o copilă. Abia peste șapte-opt ani ne-am putea căsători.

Cora simți un nod în gât. Dar se strădui să nu se vadă.

- Ești logodit?

- A, nu, o asigură el repede. N-am spus nimănui. Doar mi-am ales-o pe cea care cred că mi s-ar potrivi cel mai bine.

- Dar fata șteie?

Jedwin râse.

- Nu prea cred. Pentru ea, sunt ca un frate mai mare.

Cora tremura; nu știa dacă de mânie sau de gelozie.

- Cine e? îl întrebă.

- Tulsa May Bruder.

Cora se opri și-l privi de parcă ar fi fost ciumat.

- Fata reverendului Bruder?

- Știu la ce vă gândiți. E o fată cam ștearsă și foarte ciudată uneori. Dar cred că o să-i treacă.

- Nu la asta mă gândeam, zise Cora sinceră.

- E o fată deosebită, continuă el. E bună

și iubitoare. Cred că am impresia c-o înțeleg, pentru că și mama ei e foarte dezamăgită de ea cum e și mama de mine. Chicoti. E o fată veselă și muncitoare; cred că ar fi o soție de nădejde.

Cora își luă bicicleta de lângă copac cu o asemenea violență că zgârie scoarța stejarului.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el, abia acum văzând că e nervoasă.

- Nimic.

El o luă de încheietură.

- Vă deranjează chestia cu Tulsa May? o întrebă. Vă jur, doamnă Cora, că nici n-am vorbit cu ea. Doar e încă o fetiță, ce naiba. Doar nu vă închipuiți că... m-aș întâlni cu dumneavoastră dacă aș fi logodit. N-aveți de ce să fiți geloasă.

Cora își luă mâna.

- Jedwin Sparrow, află că nu sunt deloc geloasă, izbucni. Sunt furioasă!

- De ce?

- Muncitoare? Credincioasă? De nădejde? De-asta îțiiei nevastă? Doamne, Dumnezeule, ce-o fi în mintea bărbaților! Dar dragostea, Jedwin? Oare o căsătorie nu trebuie să se bazeze pe dragoste?

Expresia lui, întâi confuză, se îmblânzi. O fixă cu ochii lui intenși și-i vorbi pe un ton liniștit, dar hotărât.

- Doamnă Briggs, zise. Nu pot iubi mai mult de o femeie. Și deja vă iubesc pe dumneavoastră.

Amelia intră în casă și-și agăță haina în cuier. Încet, letargic, se duse spre bucătărie. Lângă ușa era o cădiță cu apă și leșie și ea își aruncă șortul acolo. Se duse la sobă, puse apă din rezervor într-un lighean și se spălă pe față și pe mâini. Ar fi vrut să facă baie, dar trebuia să se mai odihnească un pic, înainte de a avea puterea de a-și încălzi apă.

Luă un ștergar curat din bufet, îl înmuie în apa caldă și-l apăsă pe maxilar. O durea cumplit. Îi ardea fața. Dacă n-ar fi fost sigură că avusese deja difterie ar fi fost foarte îngrijorată.

Auzind pași în spate, se întoarse și-l văzu pe Haywood în ușă.

- Am auzit când ai venit, doamnă Mellie, zise, cercetând-o atent. Nu prea arătați bine.

Amelia își trecu o mână prin păr, privindu-l disprețuitoare.

- Mersi.

Haywood ridică din umeri a scuze.

- Ați fost în mahala toată noaptea? o întrebă.

Amelia încuvlință.

- Sunteți mai tare ca mine, zise el. Îngrijiți bolnavi.

Ea îl privi rece.

- Ce-aș putea face? întrebă. Beulah Bowman, Grace Panek și cu mine suntem singurele femei din oraș care am avut deja boala și n-avem copii mici. Trebuie să aibă cineva grijă de cei bolnavi.

Haywood încuviință, admirativ.

- Vă felicit, doamnă Mellie. Toți anii ăștia

am crezut că nu vă puteţi gândi decât la dumneavoastră.

Amelia aruncă spre el cârpa umedă, care-l lovi peste faţă. Când Haywood îşi descoperi chipul, spre uimirea ei, râdea.

- M-am gândit cum fac să vă reveniţi, zise. Ea îl privi furioasă.

- Dă-mi cârpa, zise. Mă doare dintele de mor.

- Lăsaţi-mă să mă uit, spuse el, apropiindu-se.

- Dar nu vreau să te uiţi, răspunse ea. Însă Haywood îi deschisese deja gura şi se uita în abisul ei.

- O, doamnă Mellie, zise. E dus pe copcă. Pariez că vă sar ochii din cap de durere.

Ea se trase înapoi.

- O să-mi treacă, îl încredinţă, dacă-mi pun o cârpă caldă.

Haywood se uită în jur.

- Aveţi tifon? o întrebă.

- În debara, răspunse ea, sec.

Haywood deschise uşa şi găsi ce căuta imediat. Luă foarfeca din cui şi tăie un pătrat de vreo zece centimetri.

- Unde vă ţineţi ceaiul?

Amelia îl scruta, curioasă.

- În cutie, zise, arătând un şir de cutii de tablă din raft.

- Ce vrei să faci?

- O cataplasma pentru dinte, zise el.

Ei i se trezi, imediat interesul.

- O să ajute?

- Măine pe vremea asta vă veţi simţi mult mai bine. Garantez.

Amelia îl văzu punând o lingură de ceai tare, indian, pe tifon, apoi împachetându-l cu grijă.

- Trebuie să-l prindem cu ceva, zise. Veniți puțin în camera mea.

Ea veni. Îl văzu cum pune un fir steril într-un ac spălat cu acid carbonic, apoi prinzând cu câteva copci tamponul de tifon și aplatizându-l.

- Întindeți-vă pe planșetă, îi ceru el.

- Cum?

- Întindeți-vă aici, zise el, cu capul aplecat peste margine ca să pot vedea bine cu lampa care e situația.

Amelia se așeză, fără tragere de inimă, trăgându-și foarte atentă fustele. Îi păru bine că nu e genul care se stresează inutil. Speră doar ca tratamentul lui să-și facă efectul imediat.

- Perfect, zise el și începu să-și caute niște instrumente.

- Nu e prea confortabil, se plânse ea.

- Nu durează mult, o asigură el.

Pe lada de lângă masă puse un vas de porțelan în care avea cataplasma, un băț de pin, lat de cam 2-3 centimetri și lung de vreo cincisprezece, și un clește.

- Gata, doamnă Mellie, îi zise, venind lângă ea. Gura mare. Îi puse o mână sub cap și Amelia ascultătoare, deschise gura. O durea atât de tare, că-i era teamă și să atingă dintele cu cataplasma, dar orice era mai bine decât zvâcnetul de acum. Cel puțin, așa-și închipuia ea, înainte de a zări cleștele.

- Ce facil țipă, încercând să se ridice. Ai zis că-mi pui un pansament!

- Păi asta voi și face, îi spuse el, imediat ce vă scot dintele stricat.

Amelia se zbătu să scape, dar el o ținu strâns.

- Dă-mi drumul! porunci ea.

- Haideți, doamnă Mellie, zise el, încercând s-o țină. Singurul mod în care puteți scăpa de durere este să vă scoateți dintele. Oricum, sunt mai puternic ca dumneavoastră și n-are nici un rost să-mi opuneți rezistență.

- Ba da, mă voi opune, până la ultima suflare! declară ea, mândră.

Spre surprinderea lui, se dovedi o adversară de nădejde. Dădea din picioare și din mâini cu atâta forță, încât se văzu nevoit să se așeze efectiv peste ea.

- Dă-te jos de pe mine imediat! țipă ea.

Însă Haywood, având-o în sfârșit în puterea lui, nu avu de gând să-și piardă avantajul.

Îi deschise gura și-și fixă pumnul într-o parte. Ea încă se mai zvârcolea și îl mușca de mână, dar el reuși să-i prindă dintele bolnav cu cleștele.

Când simți metalul în jurul dintelui, Amelia se potoli brusc. Îi dădură lacrimile, dar Haywood își văzu de treabă. Cu mâna pe fruntea ei, trase de dintele bolnav, încercând să-l scoată din rădăcină.

Femeia de sub el scotea strigăte de frică și durere, dar el nu-i dădu drumul. Anumite lucruri trebuiau făcute, oricât ar fi fost de dureroase.

Amelia simți cleștele rece smulgându-i din-tele, apoi maxilarul și gâtul îi fură sfârtecate

de o durere cumplită. Îi dădura lacrimile. Auzi osul desprinzându-se de carne și o cuprinse greața. Un zumzăit ciudat și faptul că nu mai vedea bine o prevenira că e pe punctul de a leșina, dar se strădui să reziste.

- Respirați adânc, doamnă Mellie, îi șopti. Stați așa, mai e doar un pic.

Ea îl auzi oftând adânc și apoi, zgomotul făcut de dinte pe porțelan.

Încă o mai durea, însă acum durerea nu mai era localizată doar la nivelul dintelui, ci era generos răspândită în întregul ei corp.

- Bravo, ați fost cuminte, îl auzi pe Haywood spunându-i, ca de la o mare distanță.

Rana sângera tare și el puse repede cleștele jos și-i îndesă pansamentul cu ceai, apoi îi puse bățul de pin în gură.

- Mușcați, îi porunci.

Ea se supuse.

El se mișcă puțin, până când capul Ameliei se sprijini bine pe tăblie.

- Ia ziceți, a fost chiar așa de rău? o întrebă.

Furia din ochii ei îi răspunse „da”, însă, cu bățul de pin în gură, nu reuși să spună nimic.

Haywood o privi, parcă cerându-și scuze.

- Îmi pare rău pentru truc, doamnă Mellie, dar jur că a fost singura cale. Un dinte ca ăsta, lăsat în voia lui, este generator de boală și un pașaport rapid către lumea cealaltă.

Din expresia ei, deduse că ea nu-i e cătuși de puțin recunoscătoare.

Haywood vru să se dea jos de pe ea, însă, în ultima clipă, se așeză și mai comod deasupra ei.

- E o ocazie unică, zise. Nu vă pot spune de câte ori n-am vrut să vă pun lacăt gurii dumneavoastră și să stau așa ca acum.

Amelia făcu ochii cât cepele, șocată, și-și reîncepu eforturile de a se elibera.

El o privea bine dispus.

- Nu e nevoie să vă apărați cinstea, doamnă Mellie. Vă dau drumul imediat. Probabil că o să dormiți dusă, după noaptea grea și după ce ați pierdut atâta sânge.

Când el se ridică, Amelia își ridică genunchiul și vru să-i dea una între picioare, dar el i-l prinse.

- Haideți, doamnă Mellie, nu mă jugăniți, îi spuse. Pentru că s-ar putea s-o regretăm amândoi.

Capitolul 13

- Cred că ar fi foarte bine să schimbăm numele orașului; dar n-am putea, oare, găsi un nume mai bun decât Briggston?

- Tulsa May, te rog să nu-i întrerupi pe cei mai în vârstă ca tine! se auzi glasul ascuțit al Constancei Bruder. Ceilalți adulți ce se strânseseră în fața magazinului de încălțăminte și harnașamente al lui Osgold Panek o ignorară cu desăvârșire.

Osgold își mutase mașina de tăiat pe iarba de lângă prăvălie, pentru a profita de soare, deși după-amiaza era destul de răcoroasă. Toți erau înfodoliți bine, în afară de Osgold, care în mânecă scurtă, tăia tăpile de piele.

Tulsa May se aplecă peste masă și-l privi lucrând, în timp ce mama ei stătea, împreună cu doamna Panek și Nora Dix pe banca lungă de lemn din fața clădirii.

- Noi suntem deschiși oricăror propuneri care pot ajuta la prosperitatea afacerilor din orașul nostru, îi spuse Grace Panek doamnei

Bruder. Nu mai suntem nici noi tineri cum eram odată. Dacă am avea mai mult de lucru, Osgold și-ar lua un ucenic. Nu mai vede atât de bine, șopti ea.

- Dar aud foarte bine, zise Osgold, fără să-și ridice ochii de la treaba lui.

Cele trei femei schimbă niște priviri exasperate.

- Dacă afacerile prosperă, prosperă și cultura, sublinie Nora. Este atât de plicticos, să locuiești într-un oraș care ar putea deveni punct de frontieră, când cei din Kansas City și Saint Louis o duc regește. Dacă vom fi reședință de județ, ne putem construi și noi o operă, sau un foișor pentru fanfară în parc.

Constance fu de acord.

- Exact. O comunitate adevărată are nevoie de o fanfară proprie. Și de un parc!

- Poate că Miss Maimie ar putea dona o parte a grădinii ei în acest scop, sugerează Grace. Nu de lângă casă, evident, dar pe strada Luther sunt o groază de terenuri libere; am putea foarte bine să construim o piață publică, în centrul orașului.

- Ar putea să facă și ea atâta lucru, din moment ce orașul îi va purta numele, zise Nora.

Constance zâmbi melancolică.

- Un nume nou va da un mare avânt orașului, și nouă tuturor.

Osgold își înalță o clipă ochii și îi zâmbi cu căldură Tulsei May, înainte de a i se adresa mamei ei.

- Și eu cred în progres, zise, cu un puternic

accent est european. De asta am și plecat din Ljubliana, când eram mic. Am venit în America, aici în locul ăsta atât de departe de casă și vedeți, adăugă, arătând spre firma de deasupra magazinului. În noua mea țară, am propria mea afacere. Sunt propriul meu stăpân.

- Și faceți niște pantofi minunați, zise Tulsa May încet.

- Da, Osgold. Doamna Panek o ignoră pe Tulsa May și își privi soțul exasperată. Noi vorbim aici despre viitor, nu despre trecut.

Cizmarul ridică din umeri, dar Tulsa May ripostă.

- Pe mine mă interesează trecutul, și pe toți cei care vor să schimbe numele orașului ar trebui să-i intereseze. Un nume trebuie să aibă o anumită însemnătate istorică.

Nora Dix o privi îngăduitoare.

- Ce cuvinte mari folosește fata ta, îi spuse Constancei, înainte de a o privi iar pe Tulsa May. Briggston e un nume cu o anumită însemnătate istorică, zise. Trapper Briggs a întemeiat acest oraș.

Tulsa May se încruntă.

Așa zice lumea. Dar indienii au trăit aici cu mult înaintea lui. Și parcă domnul Briggs a plecat într-o zi și nu s-a mai întors. Așa că, în mod sigur, nu simțim că asta e casa lui.

- Te rog, Tulsa May, încetează, te rog, să te mai amesteci în probleme care nu te privesc, zise Constance Bruder. Nu se știe ce s-a întâmplat cu el, sau unde a murit.

- Păi asta spun și eu, insistă fata. Dacă a plecat în Arizona și în clipa asta alt oraș de acolo e pe cale de a-i lua numele?

Doamna Bruder se enervă de-a binelea.

- S-ar putea, nu? stăruie Tulsa May, căutând sprjin în ochii lui Osgold.

Nora Dix se foi în scaun, aranjându-și mănușile.

- Dar ce nume i-ai da tu, draga mea? o întrebă.

Tulsa May își țuguie buzele, gândindu-se; își luă o cosiță portocalie în mână și începu să se joace cu ea, absentă.

- Ia-ți părul din gură, imediat!

Tulsa May dădu imediat drumul cosiței, fără a riposta în vreun fel.

- Cred că eu aș boteza orașul cu numele unui filozof antic, zise.

- Ce?!

- Un filozof sau un scriitor antic grec: Socrate, Plato sau Aristofan.

Cele trei femei o priviră stupefiate.

Nora zâmbi cu condescendență.

- Scumpă Tulsa May, înțeleg, e foarte bine și frumos să ai astfel de pasiuni nobile, dar - privi cu subînțeles spre celelalte femei - „Aristofan, Okahoma”?

Femeile izbucniră în râs. Tulsa May se făcu roșie și privi spre domnul Panek de parcă n-ar mai fi fost nimeni în jurul ei.

- De unde știți cât de mare trebuie să fie bucata de piele? îl întrebă.

Osgold îl zâmbi și ridică din umeri neglijent.

- Am făcut pantofi toată viața. E un lucru la care încă mă pricep foarte bine. Adevărul e că știu ce mărime poartă până și cel aflat la o sută de metri în fața mea.

Tulsa May zâmbi larg, dezvelindu-și strungăreața.

- Aș vrea să pot face și eu ceva foarte bine, într-o zi.

Osgold surâse.

- Într-o zi? Păi, fata mea, eu sunt convins că știi deja să faci foarte multe lucruri.

Tulsa May clătină din cap, auto-compătimitor.

- Din păcate, nu e chiar așa.

Osgold râse neîncrezător, dar nu-i dădu nici o sugestie.

Tulsa May luă o bucată maro de piele de vacă și o mângâie ușor, apoi o miroși bine și-și frecă obrazul de ea.

- Îți place? o întrebă el.

- Ce ciudat, cât e de moale și de perfectă pe o parte, și cât e de groasă și de crestată pe partea cealaltă, zise ea.

Osgold o privi mirat și-i făcu semn cu mâna.

- Dacă o vrei, ia-o; nu te costă nimic.

- A, nu, n-aș putea.

- Cum să nu, spuse el. Am multe bucăți care nu-mi mai folosesc la nimic.

Tulsa May îi mulțumi cu un surâs și își duse bucată maro de piele la inimă ca pe o comoară.

- Amelia are de gând să scrie la căile ferate, tocmai le zicea Constance Bruder femeilor de

pe bancă. Și mai trebuie să trimitem o petiție și la guvernator.

Tulsa May nu le luă în seamă.

- Ce faceți de obicei cu resturile? îl întrebă pe Osgold.

Bătrânul o privi încântat de interesul pe care i-l arăta.

- Păi fac șireturi, curele, de-astea, zise. Depinde de mărimea bucății și de dorința clientului. Am făcut odată o teacă pentru un cuțit dintr-o bucată cam ca asta. Auslanser a vrut-o, pentru nepotul lui. Îi arată o fâșie lată de piele, rămasă de la căputele a două tălpi. Uite, și asta ar putea fi balamale pentru o trusă de scule, cum are și taică-tu. Azi-dimineață, Jedwin Sparrow m-a pus să-l fac niște supape pentru o pompă de apă. Fac orice vor oamenii să cumpere.

Fata încuviință serioasă, și codițele îl fluturară în vânt.

- E foarte bine să poți transforma ce ai în ce vor oamenii.

- Tulsa May! se auzi glasul ascutit al Constanței Bruder.

Ridicând privirea, fata văzu că doamna Dix plecase deja și că maică-sa se uita la ea, nerăbdătoare și dezamăgită în același timp.

- Vă mulțumesc pentru piele, domnule Pank. Ne vedem la biserică.

Abia ajunse lângă maică-sa, că aceasta o și fixă, cu lacrimi în ochi.

- În viața mea n-am fost atât de umilită, șopti pe un ton dramatic. Aristofan, Oklahoma?

La ușa din spate se auzi un ciocănit ușor. Cora zâmbi.

- Intră, Jedwin, zise firesc.

Noaptea era rece și posomorâtă. Jedwin era înfolfit bine într-o manta groasă de lână, maro-închis. Exact culoarea ochilor lui, se gândi Cora.

- Bună seara, doamnă Briggs. Îl surâse nesigur. Despărțirea de acum două zile, de la fermă, fusese cam încordată. Jedwin nu știa precis ce greșise, dar știa că n-ar fi trebuit să vorbească despre dragoste. Spera din tot sufletul să nu mai facă vreo gafă.

- Am supapele și valva pentru pompă, îi explică. Dacă nu aveți nimic împotrivă, aș vrea să-mi termin treaba.

Cora încuvîntă, după o mică ezitare.

- Bine.

Se priviră o clipă, încurcați, apoi Jedwin se dezbracă de manta și își puse șorțul. Apoi scoase din buzunar plesile și se apucă de treabă, fără să mai scoată o vorbă.

Vrând să-l ignore, Cora se duse în salon și se așeză în balansoar. Încercă să cârpească o bluză care aproape nu se mai putea purta, de roasă ce era, spunându-și în gând că această atitudine a ei era cât se poate de potrivită pentru o astfel de situație.

Discuția cu Jedwin despre Tulsa May o mar-

case profund, și nu doar din gelozie. Deși știa bine că nu s-ar putea căsători ea cu Jedwin, nu se gândise niciodată că drumurile lor vor fi atât de diferite. Ori că el îi alesese deja succesoarea și că avea intenția să o dea pe brazdă.

Acum, asemenea duhului rău ieșit din lampă, realitatea jocului lor romantic i se dezvăluisese în întregime. Jedwin venise la ea, o femeie cu reputație scandaloasă, pentru a învăța totul despre dragoste, și ea îl atrăsese în mrejele ei. Iar el îl făcea curte, pretinzând că e îndrăgostit de ea.

Dragoste, se gândi ea cu amărăciune. Ultimul lucru pe care și-l dorea în viață era încă o lecție despre *cum iubesc bărbații*.

Parcă retrăia din nou coșmarul și simți un junghi în piept. Aproape că-i auzea vocea lui Luther.

- N-am ce face, Cory, îi spusese el. Am încercat să-i fac pe plac mamei și să-mi trăiesc viața cu tine. Dar eu sunt foarte mulțumit așa.

- Dar mi-ai spus că mă iubești! îl acuzase Cora, perplexă.

Luther clătinase din cap a scuză.

- Ei, Cory, știi și tu cum e. Un bărbat trebuie s-o spună, chiar dacă nu e adevărat.

Ei îi dăduseră lacrimile, și plânsese zile în șir. Însă acum nu mai plângea; privi bluza din mână și căută în săculețul cu materiale un petec care să poată trece neobservat.

Luther pretinsese c-o iubește, însă mințise. Jedwin îi spusese și el c-o iubește, și Cora era de părere că e sincer. Nu că o iubea cu adevărat, ci că el credea cu adevărat că o iubește.

Spre deosebire de Luther, Jedwin era prea necunoscător al celor lumești ca să știe că una e să fi îndrăgostit de o femeie, și alta să o vrei în patul tău.

Cora își pusese trusa de lucru deoparte și respiră adânc. Poate că venise momentul să-i arate în ce constă diferența. Să-l învețe acel adevăr necruțător, că bărbații își fac cheful, apoi nu mai vor să știe de cea care li s-a dăruit trup și suflet.

N-ar fi fost nici o corvoadă, nici un mare sacrificiu, recunoscua ea. Și ea îl dorea pe Jedwin, la fel de tare cum o dorea și el. Avea nevoie de căldura și de afecțiunea cuiva. În toți anii în care fusese „desfrânata doamnă Briggs” nu-și dăduse niciodată frâu liber emoțiilor și sentimentelor, nici măcar dorinței de a fi lângă cineva. Aderase fără șovăire la regulile societății și le respectase mai strict decât oricare. Însă azi va pune punct acestei stări de lucruri.

Se ridică în picioare și se duse la bucătărie. Jedwin tocmai strângea ultimul șurub și-i surâse mândru.

- Cred că-i gata. Acum trebuie să vedem dacă merge.

- O să facem asta mâine, zise Cora plat. Adu lampa, Jedwin, și vino sus.

Împietrit, Jedwin privi fix pompa câteva clipe, înainte de a îndrăzni să o privească pe Cora.

- Să vin sus? întrebă încet, cu glasul brusc înăsprit de emoție.

Ea încuviință.

- Vreau să rămâi peste noapte.

Zicând acestea, Cora se întoarse pe călcâie și porni spre dormitor. Jedwin rămase ținut locului, încercând să înțeleagă ce se întâmpla. Dădu drumul cheii și tresări când aceasta căzu zdrăngănind în chiuvetă. Ea era deja pe scări și nu se întoarse să se uite peste umăr.

Se ducea să se culce, și-l invita să vină și el. În acea clipă, Jedwin nu mai simțea nici o urmă de dorință. Frica, o frică înghețată, îl pătrunsese în vine, așa cum se scurge apa dintr-un burlan spart.

Se sprijini de chiuvetă și, cu capul în jos, respiră adânc, pentru a-și reveni. Asta visase, își spusese în gând. Asta visase atâta timp. Nu te fă de râs. Incule ușa, adu lampa, du-te sus și sule-te pe ea. Primele două acțiuni îl părură mult mai plăcute decât a treia.

Urcă încet scările, amintindu-și prima lui vizită. Ce mai dorise atunci să urce scările acelea. Atunci ar fi făcut bucuros pe armăsarul. Atunci n-ar fi însemnat decât un simplu act fizic. Acum însă era altceva. Erau doi oameni cu sentimentele, problemele și temerile lor. Doamna Briggs suferise mult. Acum știa că nu-și meritase deloc renumele de femeie ușoară. Era o femeie caldă și iubitoare care, cine știe cum, îl lăsase pe Luther Briggs să-i distrugă viața. Iar ea merita să fie iubită și să se bucure de viață, și un bărbat care să facă toate acestea posibile. Și el știa că nu poate fi el acela.

Ușa dormitorului ei era deschisă. În colțul opus al camerei strălucea o lumină slabă.

Jedwin intră și puse lampa pe scrinul cu picioare înalte de lângă ușă, de teamă să nu cumva să o scape, în starea în care era, și să dea foc casei.

Nu o văzuse pe doamna Briggs, până când o mișcare îi captă atenția. Îi văzu umbra în jurul unui paravan de stejar și auzi un foșnet de haine.

Se dezbrăca.

Începu să tremure și-și vârî mâinile în buzunare. Așteptă.

Cora aștepta și ea. Mișcându-și buzele, aștepta să-și ia inima în dinți și să iasă de după paravan. Jos, îi fusese mult mai ușor. Acolo, ea era doamna Briggs și el Jedwin. Acum, singuri în dormitor, erau chiar un bărbat și o femeie. Și Cora simți că o părăsește curajul.

Își privi nemulțumită cămașa de noapte, roasă pe la coate și lălăie pe ea, ca o foaie de cort. Își aminti de cearșafurile făcute din saci de făină - erau moi și rezistente, dar nu destul de fine pentru un musafir. Prima oară ar fi trebuit să aibă o cămașă de noapte nouă și cearșafuri de calitate, se gândi ea.

Dar n-avea ce face. Cu capul sus și cu un surâs de zile mari, Cora ieși de după paravan.

El stătea în ușă, cu mâinile în buzunare, la fel de stânjenit ca și ea.

- Jedwin, îi șopti ea.

- Da, doamnă, răspunsese el repede, de parcă ar fi fost la școală.

Cora veni spre el, simțind fiecare scândură de pin a dușumelei.

- Nu te dezbraci? în întrebă ea, ajungând

la capul patului și sprijinindu-se grațios de tăblia masivă de stejar.

Jedwin nu scoase o vorbă.

Ea îl privi cum înghite în sec, nervos.

O privi, învăluită în aura blândă a lămpilor. Cea din față îi lumina chipul frumos și părul lung, ondulat, lăsat liber. Cea din spate îi sublinia, prin cămașa subțire din bumbac, conturul șoldurilor și al coapselor. Imaginația i-o luă razna. Aproape că-i văzu picioarele desfăcându-se și-i simți străfundurile adânci și fierbinți. Se întări imediat, însă rezistă impulsului de a o trage spre el.

- Jedwin? ea îi spuse numele timidă, întrebatore.

Cu gesturi pripite, Jedwin ridică un picior, apucând de călcâiul și de vârful ghetelor cu elastic lateral. Sări de câteva ori pentru a-și menține echilibrul, înainte de a reuși să și-o scoată. O aruncă la întâmplare pe prima, și ea se lovi cu putere de perete.

Surprinsă, Cora se trase ușor înapoi și atinse cu picioarele patul.

Jedwin respiră adânc și trimise și cealaltă gheată lângă sora ei. Își dădu jos bretelele și și trase de cămașă. I se rupse un nasture. Grăbit, o scoase pe cap.

Își desfăcu pantalonii și-i lăsă să cadă pe jos. În costumul de flanelă și cu o transpirație nervoasă pe buze, Jedwin făcu un pas și fu în fața ei.

- Jedwin? zise ea iar.

El abia se putea stăpâni. Încet, încet, își spuse. *Fii blând; ai grijă.* Dar constrângerile

din ultimele săptămâni și lunga lui frustrare își spuseră cuvântul. Dorința îi copleși până și ultimul dram de rațiune.

O văzu pe Cora privindu-l insinuant. O privire scurtă, însă Jedwin luă foc.

Cora îi atinse cu degete tremurânde umerii puternici și îi mângâie brațele și pieptul. Încurajarea ei îi accelerează pulsul și-i provoacă valuri de patimă și nerăbdare. Pasiunea depășește teama, și Jedwin își înalță ușor capul și, cu un deget, îl ridică bărbia, până când buzele lui le întâlniră pe ale ei.

Un sărut blând și tandru, atât de asemănător cu atâtea altele pe care le împărtășiseră. Însă acum, el fu înspăimântat de tremurul necunoscut al trupului. Trebuia s-o aibă. Să facă dragoste cu ea, cât mai repede.

O luă în brațe și o puse pe patul acoperit cu cuvertura decolorată.

- Jedwin! strigă ea, ușor speriată.

- O, doamnă Briggs, doamnă Briggs, murmură el înfocat. O, doamnă Briggs, sunteți paradisul. Nu-mi vine să cred. Cred că visez.

Măinile lui îi explorară grăbite curbele generoase ale trupului. Îi era teamă să nu cumva ea să-l oprească, pentru că știa că nu se mai putea opri. Simți că ea i se abandonează total, și o mângâie tandru și familiar.

- Voi fi blând, murmură. Voi fi blând, doamnă Briggs. Spuse aceste cuvinte mai mult pentru el.

Cora îi deschise nasturii flanei și îl ajută să și-o dea jos; o clipă, mânele îi prinseră mâinile la spate și Cora profită de ocazie pentru

a-și lipi obrazul de pieptul lui și pentru a-l atinge cu buzele.

- Ah! exclamă Jedwin, în același timp de plăcere și de suferință.

Se eliberă din strânsoarea bluzei și îi ridică grăbit cămașa de noapte. Măinile lui îi pipăiră, vrăjite, pielea mătăsoasă a coapselor.

- O, doamnă Briggs, șopti, cu respirația tăiată.

Când degetele se afundară în locul fierbinte și interzis, tremură, parcă ar fi fost cuprins de febră. Nu trăise niciodată o astfel de senzație și niciodată corpul lui nu-și impusese propria-i lege, ca acum.

- Vă iubesc, doamnă Briggs! declară dându-și jos pantalonii. Vă iubesc atât de mult!

Îi desfăcu coapsele calde și o penetră.

Cora nu apucă nici măcar să scoată un țipăt de surpriză, că el, după câteva convulsii, se prăbuși deasupra ei.

Rămaseră așa, în tăcere.

Jedwin vorbi primul, aproape gemând.

- Vă mulțumesc, doamnă Briggs, murmură. Vă mulțumesc foarte mult, vai, a fost atât de bine. Doamne, vă mulțumesc, vă iubesc, o...

Cu un suspin adânc de satisfacție, Jedwin se cuibări în ea, cu capul pe pieptul ei generos. Mai murmură puțin, fericit, până când respirația lui regulată îi dădu ei de știre că a adormit.

Cora Briggs rămase câteva minute cu ochii în tavan, incapabilă să înțeleagă ce s-a întâmplat. Simți răsuflarea lui caldă pe piept și-l privi.

Îl găsi foarte chipeș. Dormea cu gura întredeschisă, și Cora văzu acum că era adevărat că un bărbat poate adormi surâzând. Cum stătea așa, cu ochii închiși, părea un băiețandru, însă țepii pe care-i simți pe sân nu erau de adolescent. Jedwin Sparrow era bărbat în toată firea și Cora nu putea decât să se bucure.

El era încă înăuntrul ei, și ea-i simți încordarea cedând. O cam brutalizase. Ea nu fusese tocmai pregătită. Dar nu o durea prea tare și apropierea și graba lui îi plăcuseră nespus de mult. De fiecare dată când făcea dragoste cu Luther, îl simțise planificându-și fiecare gest. Luther controla flece clipă a împerecherii, având grijă să-i placă și ei. Considera acest lucru drept a doua sa datorie, după datoria de a-i asigura un adăpost. Oricât de nesătul fusese în privința asta, Luther nu fusese nicio dată egoist.

Evident, Jedwin nu reușise s-o satisfacă, dar ea se simți inexplicabil de mulțumită. Luther era atât de mândru de rezistența lui sexuală. Jedwin, în schimb, se lăsase purtat de aripile dorinței.

Cora începu să-l mângâie pe păr. Brusc, îi veni să rădă, dar se abținu. Iată că era o femeie ușoară. Însă, după opt ani de așteptare, păcatul durase mai puțin de un minut. Zâmbind, se aplecă și depuse un sărut pe fruntea netedă a bărbatului din brațele ei.

Nu-i părea deloc rău. Poate mâine vor veni remușcările, însă azi se simțea în siguranță în brațele lui.

Cu un geamăt de bariton, Jedwin se trezi

și deschise ochii. O privi cu teamă, parcă n-ar fi fost convins că ea e adevărată.

- Bună, îl șopti ea, zâmbind.

- Bună, răspunse el, ușor răgușit. O privi lunguros. Vă mulțumesc, zise iar.

Dându-și seama că e deasupra ei, ca un sac de o sută de kilograme, dădu să se miște, însă Cora îl înconjură cu brațele, blocându-l retragerea.

- Cred că sunt cam greu.

- Ba nu, răspunse ea, mișcându-și pelvisul provocator. Îl simți imediat reacționând, înăuntrul ei. Nu mă părăsi, zise. Nu încă.

Jedwin făcu ochii mari și se împlinse și mai tare în ea.

- Vreți s-o mai facem o dată? o întrebă.

Cora râse.

- Nu, îl zise, amuzată. Sper să n-o mai facem niciodată așa. Hai să ne distrăm.

El oftă, foarte serios.

- Nu v-am satisfăcut.

Cora îi luă chipul în mâini și-l forță să se uite la ea.

- A fost prea pe fugă, Jedwin, îi spuse. Dar ai fost blând și... m-am simțit dorită. Șovăiala îi trăda sinceritatea. Cred că lucrurile astea se învață cu timpul.

- Îmi pare...

Cora îi puse mâna pe gură.

- N-ai de ce să te scuzi, Jedwin, zise, cu o strălucire șireată în ochi. Intenționez să te pun la treabă serios. Va trebui s-o facem până te prinzi cum vine treaba.

Zâmbetul ei impertinent fu molipsitor. Jedwin se foi ușor.

- Nu știu când voi putea începe.

Cora îl mângâie pe umăr.

- Cred că foarte curând. Parcă pentru a da greutate vorbelor, se mișcă senzual sub el.

Jedwin își înalță bărbia și chicoti.

- Nu m-aș mira. Adineaori eram ca piatra.

Cora rămase cu gura căscată, apoi râse.

Lui Jedwin îl dispăru surâsul.

- Doamnă Briggs, vă promit că data viitoare am să mă străduiesc să vă placă și dumneavoastră, zise încet.

Cora îi mângâie obrații și bărbia, cu dragoste, cu o expresie tandră, dar serioasă. Nu se amuza deloc.

- Jedwin, nu am vrut să fac dragoste cu tine pentru că te-am crezut un Romeo care știe toate mișcărilor și toate pozițiile. Sunt o groază de bărbați în orașul ăsta care s-ar oferi voluntari, zise. Te-am ales pe tine, pentru că pe tine te doream. Am vrut să facem dragoste fără constrângeri și pretenții. Atât.

Își ridică fața spre el și el îi sărută buza de jos. Se îmbrățișară strâns. Sărutul îl exersaseră din plin și, amintindu-și, el începu să se joace cu buzele ei, s-o ciupească și s-o muște, din când în când sărutând-o lung, și folosind limba.

- Îmi place, șopti ea.

Încurajat în acest fel, el își lăasă limba să-i mângâie fața și apoi, coborând, gâtul.

Cămașa de noapte pe care el o ridicase cu atâta grabă i se adunase incomod la mijloc. Încet, parcă așteptându-i împotrivirea, Jedwin i-o ridică mai sus, dezvelind-o.

- Ce frumoasă sunteți, zise, cu respirația tăiată, și o sărută între sâni.

Cora nu mai avea nevoie de vorbele lui; îl simțise întărindu-se în ea și începu să-și lege pelvisul în întâmpinare. Își scoase repede cămașa și rămase goală sub el.

El tremură când îl atinse sânii, cu o grijă de parcă ar fi fost de sticlă fină. Însă sfârcurile ei se contractaseră, drept răspuns.

- Hai, că nu mă sparg, îl încredință Cora.

El zâmbi, însă continuă să o mângâie ușor. Își lipi buzele de vârfurile roz, ușor crestate și Corei îl scăpă un mic oftat de plăcere.

- Cum e? o întrebă el.

Ea nu-și găsi cuvintele.

- Gura ți-e atât de delicată, și respirația atât de fierbinte, șopti. E atât de - îi scăpă un mic geamăt - atât de bine, de cald, atât de... o, Jedwin.

Măinile ei se jucară drăgăstoase cu părul și cu umerii lui, în vreme ce el îl savura atingerea. Ea se arcui spre spate, fixându-l și mai bine înăuntrul ei. Gemură amândoi de plăcere.

Degetele lui îl explorară fiecare centimetru al trupului. Ar fi vrut să o sărute toată... și fiece mângâiere a lui era mai sigură decât cea precedentă.

Cora fu încântată de desimea cârlionților.

Spatele îi era lung și mult mai musculos decât se așteptase. Îl coborî un deget de-a lungul șirei spinării, apoi îi pipăi fundul catifelat ca de copil. Oftă, încântată de efectul ei asupra lui, când observă că degetele ei îl făcuse pielea de găină, în vârful bărbăției.

Îl trase pripită spre ea și fu recompensată cu încordarea lui și cu geamătul de patimă pe care îl scoase el, cu capul înfundat în părul ei desfăcut pe pernă.

- Doamnă Briggs, sunteți minunată, - îi șopti în ureche, făcându-i de astă dată ei pielea de gălnă.

Suspînând de satisfacție, Cora începu să-și frece un picior de al lui și, spre uimirea ei, în loc de atingerea delicată și masculină a piciorului, dădu peste bumbacul aspru al lenjeriei lui de corp.

- Mai ai izmene pe tine! exclamă, nevenindu-i să creadă.

- M-am grăbit foarte tare, recunosc el, înălțându-și capul. Trebuie să mă dau jos din pat, îi spuse dezamăgit.

- Nu! Cora își încolăci picioarele în jurul lui și-l strânse tare.

Jedwin răs.

- Nu plec din cameră, doamnă Briggs.

Cora nu-i dădu drumul.

- M-ai ajutat să-mi scot cămașa, zise. Am să te ajut și eu să ți-i dai jos.

Tinându-l strâns, Cora începu să se lupte cu pantalonii lui, cu picioarele.

Zvârcolirea ei îi făcu să râdă.

Când izmenele îl ajunseră lui Jedwin la gleznă, Cora nu mai putu face nimic. El era mult mai lung decât ea și nu-i putea atinge în nici un fel gleznele.

Începură să râdă de-a binelea, văzând încercările disperate ale Corei de a-i atinge gleznele, fără a-i schimba poziția. Jedwin încercă atunci

să și-i dea jos singur, dar manșetele înguste îi opuseră rezistență.

- Așa nu merge, îi spuse, amuzat. Lăsați-mă un pic.

Cora îi masă spatele și se lipi și mai tare de el.

- Nu pleci nicăieri, dragă Jedwin Sparrow, până nu faci din mine o femeie fericită.

- Păi nu sunteți fericită?

- Ei, poate că sunt, recunosc eu râzând. Dar încă nu sunt satisfăcută.

Jedwin zâmbi.

- Va fi o adevărată plăcere să vă satisfac, doamnă Briggs, îi spuse. Acum însă mă simt ca un ocnaș cu lanțuri la picioare.

Cora își lipi pieptul de el și-l sărută pe gât și pe ureche, gâdilându-l cu limba.

- Adică ești la cheremul meu? îl întrebă.

Jedwin își uni buzele cu ale ei, într-un sărut lung și lasciv.

- Sunt la cheremul dumneavoastră din ziua în care ne-am cunoscut.

Uitând o clipă de izmene, cei doi se sărutară atât de înfocat, încât îi luă cu fiori.

- Îndoale-ți genunchii, îi zise Cora, trăgându-se un pic înapoi.

- Poftim?

- Îndoale-ți genunchii.

Când el o ascultă, Cora putu să-i tragă repede izmenele și să le arunce pe pat.

- A, așa e mult mai bine, îi spuse Jedwin și, cu picioarele sprijinite de tăblie, se avântă adânc înăuntrul ei.

Era plin de dorință și Cora simți că au devenit un singur trup.

- Doamne, ce bine e, șopti Jedwin. Nici nu vă pot spune cum e.

O sărută pasionat, nu numai cu buzele și cu limba, ci și cu mâinile, cu șoldurile și cu membrele. O sărută cu întreaga sa ființă.

- Îmi place să te simt în mine, îi spuse ea.

- Vă promit că aici rămân, răspunse el.

Începu să se miște încet, într-un ritm lent, învăluitoare.

- O, ce bine e, zise Cora, cu ochii închiși și capul pe spate.

Jedwin continuă, cu o senzație de desfrânare totală, și Cora i se alătură. El își potrivește ritmul după al ei.

Când ea se însuflește și începu să se zvârcolească, gemând ușor, Jedwin nu-și mai putu lua ochii de la ea. Îi privi chipul, acum senin, acum plin de dorință. Trăiește o clipă de extaz. Faptul că ea se bucura de trupul și de atingerea lui îl făcu să vrea și mai tare să o satisfacă.

Se împinse puternic aproape desprinzându-se în elanul său, apoi se avântă încă o dată, legănându-și foarte senzual șoldurile. O văzu pe Cora apucându-se de tăblia metalică a patului, gemând la fiecare mișcare a lui.

Îi privi chipul și-i ascultă suspinele, încercând să facă abstracție de presiunea fierbinte și umedă a adâncurilor ei. Își strecură o mână între ei și o plimbă pe pielea ei fierbinte. Dincolo de cărlionții ei umezi și fierbinți era lăcașul patimii lor, și Jedwin îl prinse între degete și începu să-l mângâie.

Ea deschise ochii, înnebunită de dorință. Se

încolăci și mai tare în jurul lui, încordându-se la maxim.

- O, Jedwin, scumpul meu Jedwin...

El începu să se miște mai repede.

Îi fu teamă să n-o rănească, dar ea păru insensibilă la orice durere. Își îngropă călcăiele în salteaua groasă, răspunzându-i la flece mișcare a lui cu una proprie. Tăblia patului se izbi violent de perete, într-un ritm trepidant. Simțindu-și pulsul accelerat în urechi, Jedwin putu, totuși, să o audă.

- Te rog, Jedwin, o, Jedwin, te rog... am nevoie de tine!

El se avântă cu putere înăuntrul ei, iar și iar, din ce în ce mai adânc. Din ce în ce mai repede, cu o mână între ei, mângâind-o și cu cealaltă pe spatele ei. Își încheștă dinții simțind că explodează.

- Cora, gemu. Haide acum, iubito, acum.

Ea se agăță de el disperată și Jedwin îi simți încordarea cedând, odată cu extazul final.

- Cora! țipă, când sosi clipa eliberării sale, și ea fu inundată de șuvoiul dorinței lui.

Capitolul 14

Era acea perioadă nesuferită a anului, când e prea frig să lași ferestrele deschise și prea cald ca să faci focul în sobă. În biserică era un aer sufocant, și Jedwin își aranjă, nemulțumit, gulerul. Mama lui, care se afla lângă el și arăta la fel de bine ca de obicei, primea foarte grațioasă complimentele celor din jur.

- Arăți mult mai bine azi, îi spuse Beulah Bowman. Când te-am văzut data trecută arătai cam rău.

- Erai foarte palidă, stăruia Grace Panek, din cauza dintelui. Ți-e mai bine acum?

- Mult mai bine, zise Amelia repede.

Jedwin răspunse politicos întrebărilor și saluturilor celor din jur, deși gândurile îi erau în altă parte.

În strana din fața lui stăteau Titus și Fanny Penny, iar Maybelle se întoarse spre el. Era îmbrăcată într-o rochie bleumarin cu șorțuleț bleu din bumbac, brodat îngrijit cu bleumarin. Zuluții foarte blonzi îi erau prinși cu o fundă

albastră imensă. Când Jedwin îi zâmbi își puse câte un deget în fiecare nară și sforăi precum un porc.

Cu colțul ochiului, Fanny observase scena și se îngrozi. O certă în șoaptă pe Maybelle, cerându-i lui Jedwin scuze din priviri. Jedwin își mușcă buza, pentru a nu izbucni în râs.

Biserica era nouă; avea aproape un an. Căramida roșie de afară contrasta însă destul de tare cu vitraliile multicolore. Ferestrele cumpărate cu reducere de la Sears & Roebuck nu se potriveau deloc; firma se chinase multă vreme să le vândă. Cumnatul lui Carlisle Bowman aranjase treaba, și bietul Carlisle habar n-avusese ce-l așteaptă. Fereastra de lângă strana lui Jedwin înfățișa o torță galben cu verde, deasupra căreia fusese pictat un soi de blazon. Fereastra următoare înfățișa un peisaj olandez cu lalele roșii și cu o moară de vânt maronie.

Când mulțimea din biserică se liniști, Opal Crenshaw începu să cânte la pianul de pe scenă. Țărcovnicul Willie Dix își ridică mâna și îndemnă adunarea să cânte odată cu el „Sunt eu soldat al crucii?” Reverendul Bruder trecu salutând prin mulțime și își luă locul în jilțul înalt, tapisat cu mătase, de lângă amvon.

Lui Jedwin îi plăcea să cânte și-și amestecă vocea de bariton cu glasurile celorlalți. Gândurile lui însă continuau să fie în altă parte.

Încă mai simțea mirosul și atingerea Corei Briggs. Adormiseră îmbrățișați până în zori, când mai făcuseră dragoste o dată. Chipul îi

fu străbătut de un surâs. Ultima dată o făcuseră mult mai încet, fără grabă, experimentând.

Îi șoptise iar că o iubește, și ea îl acopere buzele cu degetele. O iubea, era sigur. Și totuși n-ar fi trebuit să facă prostia de a i-o spune. O astfel de dragoste nu avea viitor. O știa și ea. Pe fața ei citise tristețea. Ea nu-i dorea iubirea, și el nu-i putea oferi nimic altceva.

Privi în jurul lui. În a doua strană din dreapta stătea familia Bruder. O recunoscui imediat pe Tulsa May după părul ei atât de roșu. Pălăria de pai nu se potrivea deloc cu anotimpul și panglica roșie și lungă ce-i atârna la spate ieșea în evidență, precum sângele pe un morcov.

Nimeni nu știe unde va găsi dragostea, dar el trebuia să-și aleagă cu grijă nevasta. Orice bărbat era dator familiei sale să-și aleagă o soție harnică și iubitoare, o femeie cu reputația nepătată și mai presus de bănuielele oricui. Asta aștepta și comunitatea de la el. Și asta ar fi așteptat și tatăl lui. Își privi mama și-i surâse, și ea îl întoarse surâsul. Dacă se gândea numai la el și la dorurile lui, îi putea distruge viața. Gândul îl apăsă.

Cântecul se termină și congregația se așeză. Începu o slujbă obișnuită de duminică. Reverendul își luă locul la amvon și Maybelle Penny începu să se folască.

Preotul era un bărbat înalt, pe care brațele și picioarele prea lungi îl făceau să pară stângaci. Avea părul la fel de roșu ca Tulsa May, însă, în loc să-l ascundă sub pălărie, îl scotea

în evidență, cu mustața lui groasă, cu vârfurile răsucite.

- Astăzi vă voi citi din cartea întâi a Corintienilor, declară el. Capitolul cinci, paragraful întâi.

Predicatorul șovăi, și-și drese glasul, ca toți să găsească pasajul.

Înălțându-și ochii asupra celor prezenți, îi privi cu o expresie teatrală tragică, înainte de a-și începe predica.

- „Din toate părțile se spune că între voi este curvie”.

Jedwin își ridică privirea din Biblie, roșu la față. Își privi mama, la fel de stânjenită ca și el.

- „Și încă o curvie de acelea, care nici chiar la păgâni nu se pomenesc; până acolo că unul din voi trăiește cu nevasta tatălui său”.

Jedwin îl fixă pe reverend. fără nici o expresie. Își aminti limpede acea zi frumoasă de toamnă când reverendul rămăsese în mijlocul curții doamnei Briggs, cu șorțul lui de mecanic în mână.

- Asemeni Corintienilor, rosti el, venind și mai aproape de congregație, avem și noi în rândul comunității noastre dintre aceia care s-au lăsat ispitiți de păcatul trupesc.

Malcă-sa se foi nervoasă, și Jedwin se întrebă dacă-l suspectează.

- Fraților și surorilor, păcatul trupesc a ispitit omul încă de la Adam și Eva. Cu chipuri de îngeri și ispititoare precum diavolul, femeile desfrânate asemenea Jezebelei, au condus mulți bărbați slabi pe drumul pierzaniei.

- Domnule reverend Bruder, îmi permiteți să vă întrerup puțin?

Întreaga adunare, inclusiv Jedwin și mama lui, se întoarseră șocați spre intrus.

- Frate Puser, zise reverendul, recunoscându-l pe Haywood în strana din fund. Ne onorați atât de rar cu prezența dumneavoastră, încât sunt sigur că ați avut un motiv cât se poate de întemeiat pentru a întrerupe slujba.

Jedwin fu mai sigur decât el. Încă măcinat de teama că reverendul îl vizează direct, se ridică imediat în picioare și se duse lângă Haywood.

- Conrad Ruggy mi-a adus-o pe maică-sa de dimineață, îl anunță Haywood. A murit azi-noapte de difterie.

Congregația se întristă. Deși negrii aveau locuințe și biserici separate, Conrad era foarte iubit de comunitate. Mama lui - jumătate neagră, jumătate indiană Chicksaw - pretindea că e o prințesă indiană și avea gesturi atât de rafinate și de pline de distincție, încât cei mai mulți o credeau pe cuvânt.

- Doamna Rugby era bătrână și slăbită, explică Haywood. Așa că nu-i de mirare că boala a doborât-o atât de repede. Problema e că întreaga familie a fost expusă pericolului, ca și alți membri ai comunității.

Ca mulți dintre cei de față, Jedwin își aminti imediat că luase ceașca de punch din mâinile soției lui Conrad, Mattie Rugby.

- Desigur, sunt niște vești deosebit de triste, zise reverendul Bruder. Dar nu găsesc că era cazul să întrerupeți slujba.

- Părinte, cred că fiecare lucru trebuie făcut la vremea lui, răspunse Haywood. Nici un tânăr nu se va ticăloși în preacurvie dacă are probleme cu respirația.

Haywood viză întreaga adunare.

- Ar fi bine să nu ne mai strângem atâtea la un loc vreme de o săptămână-două. Doamna Sparrow, doamna Bowman și ceilalți care-au avut deja boala ar trebui să fie singurii care să intre și să iasă din casele noastre nestingheriți. E singura cale prin care putem împiedica boala să ne pătrundă în locuințe și să ne atace copiii.

- Dar, domnule Puser - reverendul nu apucă să-și termine propoziția. Titus Penny sări în picioare ca ars și o luă în brațe pe Maybelle.

- Familia mea va sta acasă, zise. Las ușa magazinului deschisă. Cei care au nevoie de câte ceva, pot intra să-și ia ce le trebuie, lăsând banii pe tejghea.

- Titus! Când reverendul îl strigă, tânărul tată ieșise deja pe ușă, urmat la scurtă vreme de ceilalți.

În cele din urmă, în fața reverendului și a familiei sale nu mai rămaseră decât Haywood și Jedwin. Amelia stătea, șocată, în strana ei.

- Cum îndrăznești? Reverendul era mânios la culme. Asta e biserica mea și *nimeni* nu-mi încalcă autoritatea aici.

- Am făcut cum am crezut că-i mai bine, răspunse Haywood firesc. L-am pus pe Conrad să se ducă la slujba negrilor și să le spună

și am crezut că veți aprecia faptul că am venit să vă spun personal.

- Nu apreciez deloc.

Haywood ridică din umeri nepăsător.

- Veți aprecia și mai puțin, dacă credincioșii dumneavoastră se vor îmbolnăvi peste noapte.

- Căile Domnului sunt neștiute, afirmă Bruder rigid, venind către Puser.

Jedwin se puse în fața lui Haywood, de parcă ar fi vrut să-l apere de furia reverendului.

- S-ar putea să aveți dreptate, părinte, dar Haywood cunoaște foarte bine căile de transmitere a bolii. Dacă el zice că nu trebuie să ne întrunim până nu trece boala, eu îl cred.

- Și eu! izbucni Amelia. Poate nu știți, dar domnul Puser și-a pierdut întreaga familie într-o împrejurare similară. Și acum nu vrea decât să ne ajute să ne ferim.

- Vai, bietul de el, auzi Jedwin glasul stins și meditativ al Tulsei May, apropiindu-se de grup. Sigur, tată, că e îngrijorat pentru noi, îi spuse reverendului. Întinse o mână spre Haywood, cu o expresie de sinceritate totală. Vă mulțumim foarte mult, domnule Puser, zise. Apoi, întorcându-se spre Amelia, adăugă:

- Știți, eu n-am avut difterie, dar, dacă vă pot ajuta cu ceva...

Constance Bruder veni imediat lângă ei.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Tulsa May! Ce crezi că ai putea face tu? Doamna Bruder clătină din cap. Ce-i făcut e bun făcut, îi spuse soțului ei, cu un suspin expresiv, privind spre micul grup. Nu ne vom mai întruni până

nu ne spuneți dumneavoastră că suntem în siguranță. Sunt sigură că și domnișoara Foote va fi de acord să închidă pentru un timp școala.

Cei de față încuviințară.

- Oare Miss Maimie știe? întrebă ea.

- Vai de mine, zise Amelia. Cum am putut să uităm de ea? Întorcându-se spre Haywood, îl întrebă:

- Știe de mama lui Conrad?

- Nu prea cred, zise Haywood. Dar bănuiesc că-și va da seama că e ceva în neregulă când nu va mai veni nimeni la lucru în dimineața asta.

- Da; dar ar trebui să se ducă cineva să-i spună, declară Constance Bruder. Doamne, Dumnezeu, ce-o să ne facem fără servitori?

- Aici aș putea să vă ajut eu, interveni Tulsa May. Aș putea să mă duc eu la Miss Maimie.

- Și ce ai putea să faci tu? protestă măicăsa.

- Cred că, oricum, ar fi mai bine decât nimic, zise Amelia, zâmbindu-i Tulsei May. Du-te până acasă și ia-ți ce-ți trebuie și te ducem James Edwin și cu mine, cu mașina.

Ochii fetei străluciră veseli și o zbughi.

- Mai încet! strigă măicăsa după ea. Of, of, of, zise doamna Bruder dezaprobator. Când fugе ea, duduie casa.

Odată problemele stringente rezolvate, și mânia reverendului potolită, grupul se îndreptă spre ușă. Haywood îi spunea reverendului cum să se protejeze când va face vizite celor bolnavi,

sau la slujbele de înmormântare. Reverendul ascultă cu interes și-i mulțumi pentru grijă.

- Deși, spuse cu regret, în dimineața asta tocmai aveam de gând să pun pe jar un păcătos.

- Da? întrebă Jedwin, ștergându-și palmele transpirate pe pantaloni.

Tulsa May veni în fugă spre ei, cu un sac gri pe umăr, în care își pusese hainele.

- Gata! declară, cu entuziasm tineresc.

Doamna Bruder îi făcu semn să tacă, și reverendul continuă, ignorând noua apariție.

- După toată tevatura cu gardul cel nou al Corei Briggs, m-am dus acolo într-o după-amiază. Făcu o pauză teatrală. La ea se afla un bărbat.

Amelia și Constance se holbară, îngrozite.

- Cine? întrebă Amelia.

Reverendul scutură din cap.

- Nu l-am văzut. Erau ascunși în grădină, ca Adam și Eva.

- Atunci de unde știți că era un bărbat? întrebă Haywood.

- Cineva îl repara pompa de apă, zise el. Și am văzut un șorț de mecanic, care nu putea să-l aparțină decât unui bărbat.

Doamnele făcură ochii cât cepele.

- Poate a plătit pe cineva pentru asta, sugeră Puser.

- Și atunci de ce se ascundeau? întrebă reverendul.

Femeile încuviințară.

Reverendul clătină din cap cu un oftat.

- De atunci am mai căutat-o de două ori,

dar n-am găsit-o niciodată acasă. În dimineața asta speram să aflu cine este bărbatul și să-l pun să mărturisească.

- Nu vă faceți griji, îl consolă Amelia. Când scăpăm de difterie, aflăm noi cine e. Îl vom găsi negreșit pe cel care i-a căzut în mreje acestei desfrânate. Îl băt看 consolator pe umăr, apoi se întoarse spre fiul ei.

- James Edwin. Amelia îl întinse mâna ca el s-o conducă spre cabrioletă.

Jedwin era palid la față.

- Mamă, astăzi nu pot să merg cu dumneata, zise plat. Am treabă la fermă.

- La fermă?

- Băiete, îl întrerupse reverendul. Dacă n-am ținut slujba, nu înseamnă că nu e ziua Domnului. Nu îți îngădui să muncești duminica.

Jedwin îl fixă cu niște ochi reci ca gheața.

- Părinte, nu sunt băiatul dumneavoastră, zise încet. Și, dacă-mi permiteți, voi face așa cum îmi va dicta propria conștiință. Dacă eu voi avea chef să lucrez, voi lucra.

Reverendul fu șocat.

- Dar James Edwin, începu Amelia, îngrozită, cine mă va duce la Miss Maimie?

- Mamă, știi bine că poți merge și singură, răspunse el înțepat. Își puse pălăria pe cap și se înclină ușor în fața adunării. Nu-mi pot imagina un mod mai plicticos de a-ți petrece o duminică așa frumoasă decât în compania lui Miss Maimie.

Se întoarse pe călcâie și plecă, lăsându-și mama să-l privească îndepărtându-se.

Salonul reședinței Briggs era la fel de posomorât ca și atmosfera. Miss Maimie stătea foarte dreaptă în scaun, cu picioarele pe divan. Amelia stătea pe divan, iar Haywood Puser, care se afla lângă ea, nu era deloc în largul lui.

- Bănuiesc că e normal ca cineva să-și ia o zi liberă când are un deces în familie, zise Miss Maimie. Dar să-i spui lui Conrad că nu-i voi mai ține în slujbă dacă nu se întorc la lucru chiar de mâine.

Amelia o mângâie pe mână.

- Domnul Puser crede că s-ar putea să aibă și ei difterie, zise. Doar nu vreți să vă îmbolnăvească și pe dumneavoastră.

Miss Maimie îl privi pe Haywood cu superioritate, dar nu zise nimic.

Tulsa May intră în cameră cu o tavă pe care se afla un servici de ceai foarte prețios, și care zdrăngănea nepermis de mult. Cu limba între dinți de concentrare, reuși să-și pună povara scumpă pe marmura măsuței de ceai, înainte de a o scăpa din mâini.

- Vreți cu lapte și zahăr, Miss Maimie? o întrebă Tulsa May pe bătrână, cu entuziasm.

Miss Maimie ridică o sprânceană.

- O doamnă își bea ceaiul cu puțină frișcă, zise. Apoi, surâzând, adăugă. Dar desigur, n-aveai de unde să știi.

- Așa e, n-aveam de unde, răspunse Tulsa

May, izbucnind în râs, lăsând-o pe Amelia să pregătească ceaiul. E cam întuneric aici. Cred că nici nu știți dacă afară e zi sau noapte.

Înainte ca Miss Maimie să poată reacționa, Tulsa May se duse la ferestrele largi și începu să ridice transperantele.

- Te rog încetează imediat! strigă Miss Maimie, oprind-o pe Tulsa May, în plină mișcare, dar soarele apucase deja să invadeze camera. Dragă domnișoară, această cameră este tapisată cu cel mai fin pluș, căruia soarele îi este foarte dăunător. Îl îmbătrânește și-l decolorează rapid.

Tulsa May ridică din umeri.

- Păi, același efect îl are și asupra noastră. Mă duc să caut niște cearșafuri ca să vă acopăr mobilele. În felul acesta, vor fi ca niște tinere cu umbrele de soare.

Când fulgerul portocaliu ieși ca o zvârlugă din cameră, Maimie o privi întrebătoare pe femeia de lângă ea.

- Dragă Amelia, sper că nu-ți închipui că îi voi permite acestei fete să stea în casa mea.

- Haideți, Miss Maimie, o linguși Amelia. Doar ați afirmat chiar dumneavoastră că vă trebuie un ajutor, și ea s-a oferit.

- Dacă va rămâne cineva cu mine, aceea vei fi tu.

Amelia se îmbujoră de plăcere. Dacă stătea mai mult cu ea, avea mai multe șanse de a o impresiona.

- Nu pot, zise, dezamăgită. Sunt atât de puțini cei care au avut deja boala, încât trebuie neapărat să-i ajut pe cei bolnavi.

- Și dacă mă îmbolnăvesc și eu?

- Atunci voi fi aici într-o clipită, o asigură Amelia. Tulsa May e o fată harnică și prietenoasă; sunt sigură că nu veți avea nici un fel de probleme cu ea.

- Harnică? Prietenoasă? Maimie refuză toate aceste argumente. E o fată ciudată.

Amelia îi aruncă o privire lui Haywood, care era de-a dreptul scârbit, și îi făcu semn bătrânei să tacă, în clipa în care Tulsa May năvăli în cameră cu un braț de cearșafuri.

- Nu poți pune cearșafuri pe mobilele mele, se răsti Miss Maimie. O să arate de parcă n-ar locui nimeni aici.

Tulsa May zâmbi nepăsătoare.

- Miss Maimie, hotărâți-vă odată: ori le pun, ori vi se nenoroceste tapiseria. Cred că, totuși, ați prefera prima variantă.

Miss Maimie se făcu roșie ca racul și obrații i se umflară ca ai unei broaște țestoase.

- Ar fi mult mai comod să lași dumneata transperantele!

- Da, dar atunci n-am mai avea soare, răspunse Tulsa May, fără s-o ia în seamă. Tulsa May privi o clipă pervazurile goale, gânditoare. V-ar trebui niște ghivece cu flori. Asta v-ar înveseli precis.

- Dar nu vreau flori!

- Ba sigur că vreți! o încredință Tulsa May.

- Dragă domnișoară, începu Miss Maimie pe un ton condescendent, ghivecele cu flori sunt pentru cei care nu-și pot permite să aibă grădini. Ori eu am una dintre cele mai frumoase grădini din oraș.

- Da, așa e, Miss Maimie. Dar nu ieșiți niciodată să le admirați. Așa că e ca și când nu le-ați avea.

Haywood încercă să-și ascundă amuzamentul, tușind discret.

- Ce vi se pare...

Haywood nu o lăsă să termine.

- Doamnă Sparrow, sunt sigură că, dacă l-ați ruga pe Jedwin, ar pregăti niște ghivece minunate pentru Miss Maimie. Oricum ar fi, mai bine să nu prea dea pe la salonul funerar zilele astea, să nu cumva să ia boala.

- Chiar așa! exclamă Tulsa May. Ar putea să vină chiar acum să ne facă niște cutii pe care eu le folosesc apoi drept ghivece.

Maimie rămăsese împietrită, la un pas de apoplexie.

- Dar e iarnă afară!

Amelia schimbă repede subiectul.

- Toată lumea vorbește despre ideea de a schimba numele orașului.

Miss Maimie continua să o săgeteze cu privirea pe Tulsa May, însă văzând că fata nu pare deloc afectată de situație, se lăsă atrasă în conversație. Dispoziția îi rămase la fel de proastă.

- Nu ajunge, zise ea. Dacă vreți să-i schimbați numele cu adevărat, atunci trebuie să începeți să faceți memorii și petiții peste tot.

- Asta și am de gând, o încredință Amelia. Sigur, acum cu epidemia, nu voi avea prea mult timp...

Miss Maimie îi ignoră argumentele și-i zâmbi deosebit de prietenos.

- Înțeleg, dragă Amelia, zise. Ți stă în caracter să nu-ți duci ideile până la capăt; semeni cu taică-tu, nici o îndoială. Ferma aia a lui i-ar fi putut aduce mari beneficii, dacă ar fi catadicsit să facă și el ceva. Crede-mă scumpă Amelia, cu așa un tată, nu te condamn deloc că nu ești în stare să-ți pui în aplicare planurile.

Amelia se inroși, dar reuși să-și controleze glasul.

- Dar am de gând să-mi pun proiectul în aplicare, Miss Maimie. Însă trebuie să aștept până va trece această stare de lucruri defavorabilă din oraș.

- V-aș putea ajuta cu petițiile, se oferi Tulsa May, așezându-se lângă Haywood. Însă, treptat, expresia i se schimbă. A, ba nu, nu cred că pot, zise. Nu vreau ca orașul nostru să se numească Briggston. Aș minți dacă aș scrie petiții pentru a fi aprobat.

- Cum? Ambele femei fură șocate.

- Nu găsesc că ar fi un nume foarte potrivit, recunosc eu deschis.

Miss Maimie ridică dezaprobat din sprâncenă și spuse, pe un ton plăcut, însă rece ca oțelul:

- Și ce nume ai propune, draga mea Tulsa? Vai, cred că există deja.

- Dar nu se cade să dai unui loc numele unei persoane în viață, răspunse Tulsa May. Cred că aduce ghinion. Căută în ochii lui Haywood un sprijin, însă el ridică din umeri indiferent. Parcă am citit asta undeva, zise ea.

- Tulsa May, răspunse Amelia încet. Noi nu

vrem să dăm oraşului numele unei persoane în viaţă. După câte ştiu eu, Trapper Briggs a murit de mult.

Fata scutură din cap.

- Sunt sigură că nu la el v-aţi gândit, zise, râzând din suflet. Nu văd de ce n-am spune lucrurilor pe nume. Doamnă Sparrow, dumneavoastră vreţi să botezaţi oraşul după Miss Maimie.

Haywood Puser ţinea hăţurile dezgustat.

- Nu ştiu ce l-o fi apucat pe James Edwin, spuse Amelia, care se afla lângă el. A venit cu mine la Miss Maimie în fiecare duminică, de la moartea soţului meu. Oare ce planuri o fi avut astăzi?

- E un băiat deştept, ce mai, zise Haywood. Aş fi vrut să-mi fi făcut şi eu alte planuri.

Amelia se zbârli.

- Nu te-a rugat nimeni să mă însoţeşti.

- Mi-a făcut mare plăcere să vin cu dumneavoastră, dar, ca să fiu sincer, dac-aş fi ştiut în ce mă bag, n-aş mai fi venit.

- Nu te prosti, spuse Amelia. În ce te-ai băgat?

- A zis bine Jedwin - a fost cea mai anostă duminică din viaţa mea.

- Amelia Sparrow nu era mai bine dispusă decât însoţitorul ei.

- Mie mi s-a părut o după-amiază extrem de agreabilă, zise. Rar am avut ocazia să fiu singură cu Miss Maimie. Şi sunt sigură că mi-a apreciat compania. Zilele sunt foarte lungi când eşti singur.

Haywood se strâmbă.

- Zilele sunt foarte lungi când ți le petreci discutând despre schimbarea numelui orașului. Amelia surâse.

- Pare foarte încântată de idee, zise mândră. Și este un moment cât se poate de potrivit pentru a atrage atenția asupra comunității noastre.

El clătină din cap.

- Comunitatea noastră ar cam avea nevoie de un doctor, de un siloz de cereale și de o cârciumă ca lumea, și nu de atenția cuiva.

- O cârciumă? Vai, domnule Puser, zău.

- Doamnă Mellie, spuse el. Nu-mi pasă ce nume îi veți da. De acord, Dead Dog e un nume tâmpit. Dar cred că fiecare dintre noi se gândește pur și simplu la Orașul nostru.

Amelia încuviință.

- Dar, continuă Haywood. Dacă tot vreți să-l schimbați, cred că fata popii are dreptate; măcar găsiți un nume ca lumea.

- Briggston e un nume cât se poate de bun, zise Amelia.

- A, da, fu el de acord. Dacă vreți să-i cântați în strună baborniței, e la fix.

- Miss Maimie nu e o baborniță, stăruie ea. Haywood o privi dezaprobator.

- E la fel de acra ca punch-ul ei, zise aspru. Mi-a fost milă de Tulsa May; chiar mi-au dat lacrimile.

Amelia suspină.

- Da, așa e, Miss Maimie a fost cam rea cu ea. Dar sunt sigură că o înțelegi. Copila aia e de-a dreptul ciudată și cam bătută de soartă. Miss Maimie încearcă doar s-o învețe

să-și pună în valoare bruma de calități pe care le are.

- În grădina Domnului e loc pentru fiecare. Haywood clătină din cap, nemulțumit. Mie mi s-a părut că e o fetișcană drăguță și isteată - și asta o va ajuta mult în viață.

Amelia încuviință.

- E o scumpă, nu? Dar e atât de visătoare. Uneori am impresia că nici nu ascultă ce se vorbește în jurul ei.

Haywood ridică din umeri.

- Sper din suflet să n-o fi auzit pe babă vorbind-o de rău.

- Te rog să nu vorbești despre Miss Maimie în felul ăsta. E cea mai distinsă persoană din oraș.

- E o hârcă ciufută și cu nasul pe sus, care nu se simte bine decât când îi face pe ceilalți să se simtă prost, zise. Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă Mellie, doar și cu dumneata se poartă la fel.

- Asta-i felul ei de a-i ajuta pe cei din jur. Haywood n-o luă în seamă.

- Studiază oamenii și le caută punctele sensibile, apoi îi atacă violent.

Amelia scutură din cap, îngrozită.

- Pentru dumneata, Miss Maimie e ca un pirat spaniol.

- Ba cred că aş prefera să-mi petrec duminicile cu un pirat adevărat, replică el.

Amelia se hlizi ca o școlăriță și Haywood nu-și putu reține zâmbetul.

- Nu-mi place felul în care vorbește, zise.

- Ce vrei să spui? îl întrebă Amelia.

- Se ia de orice: de părul dumneavoastră, de haine, de tot ce spuneți și faceți.

Amelia se înroși.

- Nu-i sunt rudă apropiată, și n-am crescut în lux. Își împreună mâinile nervoasă, stânjenită de cele mărturisite. Miss Maimie mă ajută să-mi acopăr deficiențele și să-mi uit originile nefericite.

Haywood o privi cu neîncredere.

- La naiba, doamnă Mellie, doar toată lumea din Dead Dog știe că sunteți cea mai frumoasă și mai deșteaptă femeie din tot orașul.

Complimentul fu atât de neașteptat, că Amelia rămase cu gura deschisă.

- Îți... îți... îți mulțumesc, domnule Puser.

- Majoritatea bărbaților din oraș, fle căsătoriți, fle holtei, nu-și pot lua ochii de la dumneavoastră, zise. De mine ce să mai zic.

Amelia îl privi, mută. Haywood Puser îi făcea complimente? Se simți, brusc, stânjenită. Cotind pe Bulevardul central, observă cât de pustiu era orașul. Își dădu seama că e singură cu Haywood. Încercă să reinnoade discuția, simțindu-se mai în siguranță dacă-l avea de adversar, decât dacă-l avea ca admirator.

- Miss Maimie e la vârsta când spui lucrurile verde în față. Cu privirea înainte, îi aștepta riposta, însă când tăcerea continuă, se întoarse spre el. El zâmbea cu gura până la urechi.

- De ce zâmbești? îl întrebă tăioasă.

El se distra și mai tare. Își trecu hăturile celor doi cai în mâna stângă și firesc, de parcă asta făcea de când lumea, o luă de mijloc pe Amelia Sparrow.

Cu gura căscată de uimire, Amelia se trase imediat într-o parte.

- Unde te crezi, domnule Puser? îl întrebă rece.

Haywood ridică din sprâncene, cu subînțeles.

- A, la o plimbare cât se poate de plăcută cu trăsură, împreună cu o doamnă cât se poate de atrăgătoare.

Capitolul 15

- Ce ipocriți înguști la minte, ce nenorociți! zise Jedwin furios, plimbându-se nervos în lungul și-n latul odăii principale a fermei Pratt.

Cora îl privea așezată pe o cuvertură uzată pe care o adusese de la ea de acasă. Își petrecuseră cea mai mare parte a după-amiezii alegând fânul și trifoiul, grămezi. Conștienți de faptul că ar fi fost prea riscant să se întâlnească acasă la Cora, consideraseră ferma Pratt drept locul ideal pentru întâlnirea lor secretă.

În după-amiaza aceasta, Jedwin n-avea chef de nimic.

Cora stătea sprijinită în cot, cu nasul în cartea doamnei Millenbutter; nu-i dădea nici o atenție lui Jedwin, care continua să se agite prin cameră.

- Reverendul Bruder te-a numit *Jezebel*. Își dădu un pumn în mână, furios. A zis că ademenеști bărbații pe calea păcatului. Clătină din cap amenințător. Ce l-aș mai ademeni eu într-o alee întunecată și i-aș trage vreo câteva.

- Hai, nu te mai gândi la asta, zise Cora, înălțându-și privirea din carte. Nu-mi pasă ce se spune despre mine.

- Ei, uite, mie-mi pasă, afirmă el răspicat. Te-a jignit.

Cora îl privi curioasă, ridicând o sprânceană. Se gândi să-i spună că, în calitatea ei de femeie divorțată, nu mai avea de mult nimic de pierdut.

- Reverendul și nevastă-sa aia proastă sunt niște imbecili și niște invidioși, zise el. Ar trebui să-l asculți cum vorbește despre oameni.

- Ei, dar toată lumea bârfește, îl spuse Cora. Până și sfinții din ceruri se mai vorbesc de rău între ei.

- Da, dar ăștia nu sunt deloc niște sfinți, zise el. Nu se poartă frumos nici cu propria lor fiică. Doamne, ce pot spune despre Tulsa May!

Cora încuviință.

- Uneori suntem foarte cruzi cu cei pe care-i iubim.

Jedwin o privi exasperat.

- De ce léiei partea?

- Pentru că nu-mi pasă de ei, și n-am nici un chef să ne stricăm ziua vorbind despre ei.

- Nimic, afirmă Jedwin trufaș, nu-mi poate strica o zi petrecută cu tine!

Cora se liniști când îl auzi, dar se mohori pe loc, când el își reluă mersul nervos prin cameră.

Se ridică oftând și-și puse cartea deoparte. Ar fi vrut ca idila lor să dureze mai mult, însă știuse că nu se vor putea desprinde cu totul de realitate; sperase doar ca aventura lor să

se prelungească, ca amintirile acestor clipe să-i ajungă pentru toată viața.

- Dar cum îndrăznesc să te judece, continuă Jedwin. Să ne judece... să judece această fericire din care abia dac-am gustat.

Cora închise ochii. Nu-l putea lăsa să continue pe acest ton. Trebuia să înfrunte adevărul. Îi păru rău că acest lucru trebuia să aibă loc chiar azi.

- Păi, e foarte normal, zise calmă.

Jedwin se întoarse spre ea și-o privi cu neîncredere.

- Cum?

- Asta-i rostul comunităților, Jedwin, îi spuse. Să-i judece pe cei care încalcă regulile societății. Și noi le-am încălcat.

- Regulile? Jedwin veni mai lângă ea. Nu te înțeleg.

- Ba mă înțelegi foarte bine, zise ea.

Când el nu mai spuse nimic, ea se îndreptă de spate și-și aranjă părul. Înălțându-și bărbia, vorbi pe un ton cât se poate de firesc.

- Eu m-am legat să fiu pe veci a lui Luther Briggs, cât vom trăi. Și tu ai făcut dragoste cu mine, fără a fi căsătorit. Astea sunt cele două reguli pe care le-am încălcat.

Jedwin își ridică brațele spre ea și-i surâse nervos.

- Doamne, Cora, dar a trecut atâta timp, zise. Și de clipele petrecute împreună - spuse, așezându-se lângă ea, cu o mână posesivă pe genunchiul ei - nu mă rușinez deloc.

- Poate c-ar trebui să te rușinezi, zise, luându-și piciorul de sub mâna lui.

- N-am de ce. Înghiți în sec, apoi o privi cu atenție și în colțul buzelor îi apărură un surâs. Cora, draga mea, ce-am simțit alături de tine... începu. Cred că unii ar spune c-a fost un păcat, dar mie nu mi se pare deloc că-i așa.

Sinceritatea declarației lui aproape că o dezarmă pe Cora. Jedwin era atât de deschis. I-ar fi fost ușor să-l înșele, să profite de el. Dar nu voia să-l rănească. Trebuia să-l învețe cum să se ferească de ea.

- Normal că tu nu consideri asta un păcat. Ce, hoțul zice că e rău să fure? îl întreabă. Nu-și spune, oare, că victimele sale au prea mult, și că n-or să simtă lipsa lucrului furat?

- Dar eu nu sunt hoț, Cora, zise el imediat. Nu i te-am furat lui Luther.

- Văd că dinadins te faci că nu înțelegi. Ți-ai băgat în cap că ce facem noi e bine, când știm amândoi că nu este.

Jedwin șovăi. Mergea la biserică de mic copil și, după părerea lui, n-avea ce să-și reproșeze. Preferă să nu-și facă un examen de conștiință azi.

- Când te ating, când te mângâi, zise, când îți simt mâinile pe trupul meu, Cora, nu simt decât plăcere și bucurie, și nici un gram de remușcare.

- Dar nu e bine.

Jedwin îi luă o mână într-ale lui și și-o duse la buze. Nu mai glumea; în ochi i se citea frica.

- Vrei să nu ne mai întâlnim? o întreabă.

Cora îl privi lung. Știa că așa ar fi trebuit să facă. Și așa, fusese o adevărată nebună să

lase lucrurile să ajungă aici. Dar era deja foarte marcată de situație.

Își înghiți emoția care o sugruma.

- Nu, îi șopti. Nu, Jedwin, nu ți-am cerut să pleci. Ar trebui, dar nu cred c-o pot face.

Jedwin îi simți nesiguranța în tremurul mâinii și în răceala de gheață a degetelor.

- Dar atunci ce? o întrebă.

Cora păru abătută, și el îi strânse mâna pentru a o liniști.

- Jedwin, tot ce vreau e ca tu să știi foarte bine ce faci, îi zise.

El rămase tăcut o clipă, însă, imediat, percepând în tonul ei o insultă, îi dădu drumul la mână și-și ridică bărbia cu încăpățănare.

- Cora, tu încă mă consideri un ignorant? o întrebă încet. Poate că nu mă pricep eu așa bine la făcut curte, dar știu foarte bine cum stau lucrurile în lumea asta.

- M-ai înțeles greșit, spuse ea repede, luându-i mâna și privindu-i degetele care o făcuseră să se simtă atât de protejată.

- Nu la lucrurile din lumea asta mă refer eu, Jedwin, ci la faptul că, în ochii Domnului, noi nu suntem iubiți, ci simpli păcătoși.

El se trase înapoi, de parcă ea l-ar fi pălmuit.

- Cora dragă, oi fi eu păcătos, răspunse ferm. Dar asta nu înseamnă că nu te iubesc.

Ea își acoperi chipul cu mâna, de parcă ar fi durut-o capul.

- Nu trebuie să mă iubești. De asta te-am și invitat în patul meu: ca să-ți dai seama că e vorba doar de o patimă trupească, și nu de dragoste.

El o luă de bărbie și-i ridică fața spre el.

Cora îl fixă cu ochi strălucitori, însă calmă.

- Nu-mi pasă de motivul pentru care m-ai invitat în patul tău, zis el. Dar îmi pare bine că sunt aici. Și, Cora, se opri el, surâzând vag, poți să-mi spui tot ce crezi, ce gândești, ce știi, îmi poți povesti orice vis, oricât de nebunesc. Se aplecă pentru a o săruta. Însă nu-mi poți controla simțămintele.

Cora se trase în lături. Se ridică în picioare și se duse la fereastră. Când deschise oblonul, fu scăldată de razele soarelui. Conturul trupului său fu înconjurat de o aură cerească. Doar umerii ei îi trădă rădăcina pământească. Jedwin întinse o mână și-o prinse de tivul rochiei. Se întoarse spre el.

- Spune-mi doar, ca să fiu sigură, că știi că ce facem noi e rău.

El îi privi expresia tulburată.

- De ce continui cu chestia asta?

- Pentru că e important! se răsti ea, furioasă. Nu pot accepta un bărbat care nu cunoaște regulile.

Dându-i drumul rochiei, Jedwin se așeză la picioarele ei. Privirea lui intensă încercă să-i pătrundă secretele.

- Reguli? zise. Iar vorbești de reguli? Ale cui reguli? Ale reverendului?

- *Ale noastre!* zise ea, infuriată la culme. Jedwin, civilizația se bazează pe reguli. Când ele sunt încălcate, oamenii suferă. Aș vrea să înțelegi asta. Am încălcat regulile, și, în consecință, anumiți oameni vor suferi.

Jedwin o scrută, cu sufletul întreg în priviri.

- Cora, zise, te-am ascultat cu atenție și, în

mare parte, sunt de acord cu tine. Dar - zise, luându-i mâna într-ale lui - noi nu facem rău civilizației. Ce se întâmplă între noi e minunat. Cine va suferi din cauza asta?

- Tu, răspunse ea încet. Poate și eu.

El se ridică în genunchi și se lipi de ea, ca și cum puterea brațelor sale era suficientă pentru a-l proteja de toate pericolele din univers.

- O, Cora, îi șopti. N-aș putea niciodată să te rănesc.

- Știu, răspunse ea.

Luându-i mâna, îi făcu semn să se ridice. Veniră împreună spre cuvertură. Cora se așeză cu grație și întinse mâinile spre el.

- Stai lângă mine, Jedwin, îl rugă. Stai lângă mine, acum cât credem sincer că nu ne vom face rău unul altuia.

Jedwin veni lângă ea. Atingerea lui fu delicată ca o reverență.

Sărutându-se, se dispensară de surplusul de haine, încet, fără grabă.

Încet, se savură reciproc, ca și când zăbava lor ar fi putut opri timpul în loc.

Când Jedwin îi desfăcu, în fine, picioarele, ea era pregătită de mult. Se uniră, într-o clipă nesfârșită ca eternitatea. Tremurul extazului fu pentru amândoi aproape o dezamăgire.

Cora prinse cearșaful peticit cu cârligul de rufe, cu degetele înțepenite de frig. Erau aproape zero grade, dar ea spera ca slaba adiere a după-amiezei să-i usuce rufe.

- Bună ziua, doamnă Briggs.

Gândul ei era atât de departe, că sări ca arsă. Reverendul Philemon Bruder, în antierul lui sever, stătea la colțul casei.

Cora îl privi în față.

- Bună ziua, părinte. Ce v-duce prin părțile astea?

Bruder zâmbi amabil și veni spre ea, cu mâinile împreunate la spate. Chipul lui avea acea nuanță roz ciudată, pe care o provoacă statul în soare celor cu pielea foarte albă. Și părul roșu încărunțit și mustața portocalie contrastau puternic cu tenul lui.

- Credincioșii mei sunt cu toții oile Domnului, zise.

Cora puse ultimul cârlig, apoi se întoarse cu mâinile în șolduri.

- Să-nțeleg că mă număr printre oile Domnului?

Reverendul ridică din umeri.

- Odată erai. Am putea spune că dumneata ești mielul rătăcit.

Cu brațele încrucișate pe piept, Cora clătină din cap.

- Mielul de față nu s-a rătăcit singur, ci a fost alungat, răsă Cora. Cum știți foarte bine, dac-aș apărea la slujba de duminică, jumătate din femeile din oraș ar face apoplexie.

- Ești sigură?

- Dumneavoastră nu sunteți?

- Cătuși de puțin. Dumneata te-ai ținut intenționat departe de biserică. Lăcașul Domnului este locul unde se vine la necaz.

Cora îl fixă mândră.

- Părinte, eu nu m-am despărțit de Dumnezeu, ci de locuitorii din Dead Dog.

Expresia reverendului sugera că are de gând să riposteze, dar Cora fu mulțumită când el n-o făcu.

- Am venit să vorbim despre niște zvonuri ce s-au răspândit în oraș, zise el.

- Alte zvonuri, sau tot alea vechi?

- Noi-nouțe, zise el. Și vreau să-ți spun că, dacă există un gram de adevăr în ele... nu voi tolera situația.

Cora oftă adânc. Venise momentul să plătească.

- De ce nu luați loc, părinte? Îi arată banca luminată de soare. Mă duc să fac un ceai.

Reverendul zâmbi amabil și se așeză, și Cora fugi spre bucătărie.

În timp ce făcea focul, încercă să ia o hotărâre. Dacă reverendul știa despre Jedwin, trebuia să nu-l mai vadă de azi încolo. Dar, dacă știa numai că e un bărbat, poate își puteau continua legătura secretă încă un timp.

Pregătind serviciul de ceai, încercă să se elibereze de aceste gânduri. Dacă ar fi avut puțină minte, ar fi rupt-o imediat cu Jedwin; nu s-ar fi gândit cum să înșele vigilența orășenilor, continuându-și idila.

Privi prin ușa deschisă, spre reverend. Își lăsase cartea doamnei Millenbutter pe bancă și acesta începuse s-o răsfoiască. O gazdă adevărată

ar fi pus ceainicul pe foc și s-ar fi întors la musafirul ei. Cora, însă, rămase în bucătărie.

Își amână ieșirea până în ultima clipă; în brațe avea o tavă simplă din lemn de cireș, pe care se afla ceainicul albastru de la Amelia Sparrow, împreună cu două cești de porțelan fin, însă din servicii diferite.

- Am venit, zise Cora, exagerat de voioasă.

Reverendul nu-și ridică privirea. Abia când ea fu lângă el își ridică privirea din carte.

- A, Cora. Se ridică în picioare ca și cum ar fi fost surprins s-o vadă.

- Părinte, ce-ar fi să-ntoarceți cădița? zise, arătând spre cada veche metalică pusă la uscat lângă bancă.

Reverendul lăsa imediat cartea pe bancă și întoarse cada, care semăna acum cu amvonul lui. Cora puse tava pe măsuta improvizată și se așeză lângă el.

- Cu zahăr?

- Nu, doar lapte. răspunse el, privind spre carte.

- Îmi pare rău, nu am.

- Poftim? zise el, privind-o, dar preocupat. A, nu-i nimic, adăugă, înainte ca ea să aibă timp să repete. E o carte foarte interesantă. N-am auzit niciodată de Daisy Millenbutter.

Pe moment, Cora fu surprinsă.

- A, doamna Millenbutter dă niște sfaturi minunate. Eu i le urmez pas cu pas.

Reverendul încuviință.

- Când am văzut-o, m-am gândit că e o imitație a doamnei Eddy, dar e cu totul altfel.

- Ați citit-o pe doamna Eddy? îl întrebă Cora.

- Da, sigur; și dumneata?

Ea încuviință.

- Principiile ei mi s-au părut foarte înălțătoare, dar partea cu mistica orientală nu m-a atras deloc.

Reverendul o privi de parcă n-ar mai fi văzut-o la față.

- N-am știut că studiezi religia sau filozofia.

- Ei, e prea mult spus, îl asigură ea, zâmbind. La Căminul Metodist învățai ori filozofia, ori cum să te speli pe mâini.

Reverendul râse.

- Deci doamna Millenbutter ți se pare mai serioasă ca doamna Eddy.

- A, nu mai serioasă; simt doar că e mai pe gustul meu. Eu țin mult la exercițiile în aer liber. Nu mi-a fost prea greu să-mi împac preferințele și filozofia de viață.

El încuviință.

- Și în dimineața aceasta care aspect al filozofiei ei te-a interesat?

- Am căutat vreo metodă de a vindeca difteria.

- Da?

- Am auzit că e epidemie la mahala și speram să găsesc un sprijin la doamna Millenbutter.

- Și?

Cora oftă.

- Recomandă frecționarea zonei afectate cu lămâie.

Reverendul scutură din cap.

- În orașele mari se administrează pacientului antitoxine. Dar tare mi-e că în orașul

nostru e la fel de greu să faci rost de medicamentul ăsta, ca și de lămâi.

Cora încuviință.

- Am stat și m-am gândit dacă n-am putea înlocui lămâile cu ceva de pe la noi.

- O idee foarte bună. Și?

- Încă n-am găsit nimic, recunosc eu.

- Poate găsim împreună o soluție.

Cora fu de acord.

- Părinte, ce știi despre lămâi?

- Că sunt foarte aromate, zise el, și au un miros aparte și puternic.

- Și sunt foarte acre, adăugă Cora. Cred că e groaznic s-o simți în gât.

- Și eu cred la fel, fu de acord reverendul.

- Sucul de lămâie ustură foarte tare dacă nimereste cumva pe o tăietură, zise ea.

Rămaseră tăcuți o clipă.

- Cam atâta știu despre lămâi, zise Cora în cele din urmă.

Reverendul încuviință.

- Bine. Deci acum trebuie să ne gândim la ceva care există în regiunea noastră, miroase dumnezeiește, e foarte acru și ustură pe tăieturi.

Coar începu să facă în gând inventarul bufetului ei, în căutarea unui leac potențial. Era aproape gata să se dea bătută, când îl văzu pe reverend cu ochii holbați.

- Ce e? întrebă.

- Whisky.

- Whisky!

Reverendul se coloră la față și privi în altă parte.

- Doamnă Briggs, n-am fost dintotdeauna reverend, zise. Șovăi, parcă i-ar fi fost greu să vorbească. Respiră adânc și se întoarse spre ea.

- Odată, am fost cel mai păcătos dintre păcătoși. Îmi cam plăcea să beau.

- Părinte?

- În tinerețe am fost un bețiv notoriu, zise el solemn, și aș mai fi și acum, dacă scumpa mea Constance nu m-ar fi cules din adâncimile Satanei și nu m-ar fi ajutat să mă pun pe picioare și să-mi caut mântuirea.

Cora rămase blocată. Tușind nervos, își recâștigă vocea.

- N-am știut.

El clătină din cap.

- Nimeni nu știe, zise. Din clipa în care am luat drumul religiei, n-am mai pomenit nimă-nui despre viața mea anterioară. Venind aici, am lăsat păcatele trecutului în urma noastră.

Cora simți nevoia de a-l liniști pe bărbatul formidabil, însă atât de vulnerabil, de lângă ea.

- Trecutul e mort și îngropat, zise, mângâindu-i mâna. Faptul că v-ați lăsat greșelile în urmă spune mai multe despre caracterul dumneavoastră, decât dacă ați fi fost un sfânt toată viața.

Reverendul o privi ușor admirativ, simțind că ea spusese aceste cuvinte și pentru ea. Se ridică în picioare și o salută de bun-rămas.

- Mi-ai putea împrumuta cartea? o întrebă.

- Sigur, zise ea. Dar nu v-ați terminat ceaiul. Unde vă duceți?

- La Mort Humley.

- La Humley? De ce?

Mustața aprinsă a reverendului se agită veselă, când el surâse larg.

- Ce păstor aş fi, dacă n-aş şti care dintre mişoarele mele are whisky în casă?

Cora râse, surprinsă. Când el ieşi în stradă, se întrebă oare când îşi va aminti motivul pentru care venise s-o vadă.

Cora mergea în fiecare zi să-l vadă pe Jedwin la ferma Pratt. Lucra cot la cot cu el la strânsul ovăzului în hambar. Urcau împreună snopii în căruță, apoi îi duceau la păstrare, în aşteptarea treierătorilor. Lucrau încordați și transpirați, până îi dureau spatele și brațele. Însă le plăcea la nebunie ce făceau. Se fugăreau prin lanuri, se hârjoneau în fân și mâncau liniștiți în fața vechiului cămin.

În acele zile, Jedwin făcea pe fermierul mulțumit. Soarele îi colorase pielea și hainele de lucru păliseră de tot - erau într-un binevenit contrast cu îmbrăcămintea sobră de cioclu. Și, în plus, zâmbea de dimineață până seara, și râsul îi răsuna peste câmpuri.

- Îmi pare atât de bine că ești cu mine, îi spuse Jedwin, ajutând-o să întindă pledul pentru masa de prânz.

Cora surâse.

- A fost o idee foarte bună să ne întâlnim la fermă.

Zâmbetul lui de răspuns fu cât se poate de senzual.

- Noptile sunt prea scurte, îi spuse.

Coră ridică din sprâncene, înroșindu-se provocator, și făcându-se că nu înțelege.

- Dar sunt atât de romantice, îi spuse. Ai uitat că trebuie să fii romantic?

Jedwin o luă de încheietura mâinii și se aplecă deasupra ei, pregătindu-se de un sărut foarte elaborat.

- Doamnă Briggs, spuse pe un ton de sinceritate exagerată și comică, nu trăiesc decât pentru a vă face curte dumneavoastră.

- Serios? Păi, atunci ai uitat de poezii? îl întreabă, dându-i o farfurie plină-ochi cu mâncare. De săptămâni de zile n-am mai auzit un vers din gura ta.

Jedwin ridică din umeri, apoi își contemplă câteva clipe farfuria.

O puse jos, apoi își netezi teatral mustața inexistentă și-și dresе glasul.

*Draga mea cea mândră-n lume
Mă ține numai pe legume.*

Cora se prefăcu supărată.

- Dacă nu-ți vezi de treabă, n-o să măi pupi decât turtă și apă.

Jedwin întinse mâinile spre ea, prefăcându-se îngrozit.

Mâncară bine dispuși, ca niște îndrăgostiți ce erau. Jedwin lua când din farfuria lui, când dintr-a ei. Cora îl urmă exemplul. În cele din urmă, schimbă farfuriile, dar descoperiră curând

că nu conținutul farfuriei îi atrăgea, ci persoana care o ținea.

Odată sătul, îi cuprinse lenea și deveniră mai serioși.

- Ai renunțat total la antrepriza de pompe funebre? îl întreabă Cora, dându-i o prăjitură cu nucă.

- Nu mă lasă nimeni să mă apropii, explică el. N-am avut niciodată difterie, așa că mama nu mă lasă lângă cei vii și Haywood nu mă lasă lângă cei morți.

Cora fu tulburată.

- E atât de rău?

Jedwin clătină din cap.

- Nu cred c-a mai murit nimeni în ultimele zile. Asta-i bine. Știi că reverendul le-a pus pe mama și pe celelalte femei să le toarne bolnavilor pe gât whisky.

- Știu, recunosc Cora, râzând. Totul i se datorează doamnei Millenbutter.

Râseră și începură să discute despre filozofie, despre prieteni și despre reverend și, în cele din urmă, atinseră subiectul Căminului Metodist.

- N-a fost chiar atât de rău, îi mărturisi Cora. Doar că niciodată nu mi s-a părut că acolo e casa mea. Stăteam într-o cameră, cu încă nouă fete. Nouă fete pe care le consideram prietene, dar eram tot singură. Uram locul ăla.

Jedwin se întristă.

- Te-ai simțit foarte singură în Dead Dog, nu?

Cora ridică din umeri.

- De când a murit mama, am fost întotdeauna singură. Însă, de când te-am cunoscut pe tine, nu m-am mai simțit singură deloc.

Jedwin surâse.

- Ce bine.

Dându-și abia acum seama de importanța afirmației sale, Cora vru să retracteze, să-l facă să creadă că a înțeles-o greșit.

- Am avut noroc amândoi, zise Cora.

- Că ne-am întâlnit.

- Că n-am luat diferențe, zise ea. O boală ca asta distruge câte un oraș întreg. Poate șterge familii întregi de pe fața pământului. Am citit în ziarul din Guthrie, că boala se împrăștie cu repeziciunea fulgerului.

Jedwin o examinează pe femeia din fața lui, care se străduia din răspuțuri să pună o anumită distanță între ei. El n-ar fi făcut asta niciodată. Viața era atât de plăcută, de nouă și de prețioasă pentru el acum. Boala și moartea îl speriau mai puțin decât perspectiva despărțirii de ea. Îi întinse o mână și ea veni în brațele lui.

- În fiecare zi aflu tot mai multe despre tine, zise.

- Și ce-ai aflat?

- Că ești plină de taine ascunse.

Capitolul 16

Haywood intră în bucătărie, atras de zgomotul cratițelor.

- Bună seara, doamnă Mellie, zise.

Amelia Sparrow îl salută din cap.

- V-am auzit venind, spuse el. Ce se mai întâmplă în oraș? S-au mai liniștit lucrurile?

- Astăzi n-a mai fost nici un caz nou, răspunse ea. Și, oricât de prostească mi s-a părut la început ideea, whisky-ul reverendului pare să-și fi făcut efectul.

Haywood încuvîntă.

- Whisky-ul e un bun antiseptic.

- Cred că ce-a fost mai greu a trecut, zise ea. Într-o zi, două, viața noastră va reveni la normal.

- Da, fu el de acord. Așa cred și eu. Șovăi o clipă, privind-o cum se mișcă obosită prin bucătărie. Doamnă Mellie, tot ce vreau să știți este că, în ultimele săptămâni, cât am lucrat mai aproape de dumneata, mi-am schimbat total impresia despre Amelia Sparrow.

- Da? zise ea, indiferentă.

Haywood chicoti ușor, ca pentru sine, și scutură din cap.

- Până acum vă consideram cea mai egoistă femeie din lume.

- Ce? Vorbele lui îi captară atenția Ameliei și îl privi intrigată.

- Însă mi-ați dovedit cu prisosință că nu-i așa, zise el.

- N-am nevoie să *dovedesc* nimic nimănui, răspunse Amelia cu mânie reținută. Am lucrat alături de dumneata pentru a-mi feri fiul de boală. Orice mamă ar fi făcut-o.

- Poate că da, recunosc Haywood. Însă nu cred că mi-ar fi plăcut să lucrez cu altcineva.

O privea zâmbind, însă Amelia nu-i răspunse la surâs.

În schimb, ea încercă să reia vechile relații patron-angajat.

- Domnule Puser, cum am mai spus, momentul de criză a trecut. Te încredințez că pe viitor nu v-a mai exista nici un motiv de fraternizare între mine și dumneata.

În loc să accepte să fie pus la punct, Haywood îl râse în nas.

Ea dădu să răspundă, dar Haywood fu salvat de un ciocănit la ușa de la intrare. Săgetându-l cu privirea, Amelia trecu pe lângă el și ieși în hol.

- Bună seara, părinte, zise, văzându-l. Ce surpriză plăcută.

Vântul de afară îi înfoie Ameliei fustele, înainte ca ea să apuce să închidă ușa. Scoțându-și

paltonul gros de lână și pălăria, el o salută dând din cap, în vreme ce ea le pune în cuier.

- Doamnă Amelia, domnule Puser.

- Ce vă aduce la noi? îl întreabă Haywood, strângându-i mâna.

Reverendul își netezi părul și răspunse răsucindu-și mustața.

- Am venit să mă interesez de soarta comunității noastre.

Amelia îl conduse în salon, urmată de Haywood. Camera era întunecată și decorată de înmormântare. Preotul fusese aici în multe ocazii mai puțin plăcute.

- Se pare că tratamentul cu whisky e foarte bun, îl asigură ea. Am folosit niște tampoane de vată îmbibate cu whisky și înfășurate pe o sârmă, ca să le putem menține mai mult timp în gâtul pacientului.

- O idee excelentă, o felicită reverendul. Sunt sigur că și pacienților le convine mai mult decât dac-am fi folosit lămâi.

- Lămâi? întrebare Amelia și Haywood la unison.

- Asta era tratamentul cel mai bun. Însă neputându-l aplica, am improvisat.

- Dar de unde ați auzit de tratamentul cu lămâi? întreabă Haywood.

Reverendul zâmbi.

- Păi, de la doamna Briggs.

- De la Miss Maimie? Amelia era evident uimită.

Reverendul se așază fără a fi fost invitat.

- Nu, de la Cora Briggs.

Amelia rămase ca trăznită. Se așeză repede, ca să nu cadă.

- Cora Briggs?

Reverendul tâțai.

- Nu-mi place cum sună această întrebare. Doamna Briggs face și ea parte din turma mea, și am nu numai dreptul, ci și obligația de a o vizita.

- N-a mai pus piciorul în biserică de opt ani, protestă Amelia.

El încuviință.

- Ea e de părere că doamnele din oraș nu-l doresc prezența.

- Sigur că nu!

- Atunci are dreptate.

Tonul reverendului fu dezaprobat, și Amelia își dădu seama că cea vizată era ea. Se grăbi să-și demonstreze superioritatea morală.

- V-a mărturisit cu cine păcătuiește?

Reverendul se îmbujoră, stânjenit că, o clipă, își uitase de datorie.

- Până acum n-am discutat despre asta. Vorbim mai mult despre sănătate și filozofie.

Când cei doi se benoclară la el, reverendul își dresă glasul cu emfază. Până acum, n-am cunoscut-o pe doamna Briggs cu adevărat. N-am bănuț niciodată cât e de inteligentă. Și mi-e teamă că am judecat-o greșit. Însă, în clipa în care îi voi câștiga încrederea, în mod sigur îi voi vorbi despre păcat.

- Poate că ea vi-l poate explica mai bine, sugeră Amelia cu răutate. Deja cred că-l cunoaște la perfecție.

- Doamnă Mellie! strigă Haywood la ea.
Amelia îl privi exasperată, însă recunoscând că a cam sărit calul.

Reverendul se uită la Haywood.

- Ce poate să știe o femeie ca ea despre îngrijirea bolnavilor? continuă Amelia.

- Destul de multe. Reverendul deschise cartea și i-o dădu. Amelia crezu la început că e Biblia.

- Doamna Briggs a avut amabilitatea de a-mi împrumuta cartea doamnei Millenbutter despre sănătate și ținută fizică și morală. Doamnă Sparrow, mă văd nevoit să recunosc că am găsit-o de-a dreptul fascinantă.

- E-o lucrare biblică, părinte? îl întrebă Amelia.

- Nu, nu e biblică în sensul strict al cuvântului. Se bazează în primul rând pe logică și bun simț. Și cred că, urmând instrucțiunile din această carte, ne putem proteja mai bine sănătatea.

Haywood luă cartea de la Amelia, care nici n-o deschisese. Era sigură că nimic din ce putea oferi Cora Briggs nu putea să-i merite atenția.

- Părinte, eu am crezut că, în calitatea dumneavoastră de predicator al celor sfinte, vă preocupă mai mult sufletele noastre, mai ales cele păcătoase, și nu trupurile.

- Doamnă Sparrow, mă preocupă amândouă. Domnul ne dă sănătatea și viața, ca și ființa spirituală.

- Atunci lăsați-le în grija lui, zise ea.

Reverendul se rezemă de spătar și-și încrucișă încăpățânat brațele pe piept.

- Domnul "îl ajută pe cei ce se ajută singuri".

Haywood încuviință, răsfoind cartea.

- Părinte, sfaturile de aici nu fac rău nimă-nui, zise. Aer liber, respirație adâncă, ținută dreaptă - nimic nu e mortal.

- Așa am considerat și eu, spuse reverendul, apoi adăugă, râzând. De fapt, *am simțit-o* pe pielea mea. Am mers pe jos în fiecare dimineață și am făcut exerciții pentru coloană, când nu mă vedea nimeni. Vă recomand cu căldură să faceți la fel.

Se ridică în picioare și respiră adânc, ridicându-și mâinile deasupra capului.

Haywood și Amelia îl priviră ca pe un om nebun.

- Ahhh... zise el, aducându-și brațele înapoi. Cred că niciodată nu m-am simțit atât de bine. Eu cred că a venit momentul să plec.

- V-ați uitat cartea. Haywood i-o întinse și reverendul îl bătu prietenește pe umăr. V-o pot lăsa o zi, zise. Doamna Briggs mi-a împrumut s-o citească. O las fiecăruia câte o zi. Dar nu vă faceți griji. La cererea mea. Titus Penny a contactat editura și a cerut să-i trimită vreo sută de exemplare. Trebuie să vină în câteva săptămâni.

Jedwin opri caii lângă hambarul din spatele reședinței Briggs. Vechiul dric era încărcat cu cherestea, vopsea, pământ de flori și câteva coșuri cu bulbi de flori. Sări jos și desfăcu caii, apoi îi legă lejer de un stâlp, ca să poată ajunge ușor și la jgheabul de apă, și la iarba înaltă de lângă hambar.

- Bună dimineața, auzi în spatele lui și se întoarse spre Tulsa May, care se îndrepta grăbită spre el, îmbrăcată într-o rochie ieftină de stambă maro, care îi stătea totuși mai bine decât rochiile pretențioase.

- Bine te-am găsit, domnișoară, răspunse el. Cum de ești aici?

Tulsa May îl privi nedumerită.

.. - Păi nu știi că stau cu Miss Maimie?

El încuviință.

- Credeam că ești la plimbarea de dimineață, ca toți ceilalți.

Ea râse veselă și strungăreața o făcea aproape atrăgătoare.

- Ce privești, nu? zise. Am văzut-o cu ochii mei pe Lily Auslander, așa, mare cât casa, câtă e, mergând cu pași mici, de copil, pe Boulevardul Central, cu o pungă de fasole neagră pe cap!

Jedwin râse, închipuindu-și-o.

- Stai să-l vezi pe Carlisle Bowman aruncând cu bastonul!

Râzând cu gura până la urechi, cei doi își împărtășiră cele mai amuzante lucruri pe care le aflaseră despre valul de nebunie abătut asupra orașului.

- Tata vrea ca mama să organizeze în fiecare

sâmbătă o întrunire a tinerelor fete, îi zise ea. și să se numească „Ținută și rugăciune”.

Jedwin ridică o sprânceană.

- Bănuiesc că trebuie să participi și tu.

Tulsa May surâse.

- Doar dacă soarele va continua să răsară la răsărit și să apună la apus.

Jedwin clătină din cap.

- Ei, o să ai ce face după ce plantezi florile astea.

- Ce bine-mi pare că ai putut să vii să mi le aduci.

- Înțeleg că Miss Maimie nu e la fel de încântată de idee.

Tulsa May îi îndepărtă temerile, cu un gest.

- O să-i facă bine. Iritarea e un medicament excelent, zise. Îi ține mintea activă.

- A, deci asta e rețeta ta?

Ea încuviință, suspinând încântată.

- Le-am spus lui Conrad și lui Mattie să nu-și facă griji, că-i înlocuiesc eu până se însănătoșesc și pot veni la lucru. Îmi place să mă înfrunt cu bătrâna.

- Sunt sigur că și ei îi place.

- Cum am mai spus, o enervez cât pot.

Cu ajutorul Tulsey May, Jedwin începu să descarce cheresteaua din căruță.

- Haywood zice că vrei ghivece la fiecare fereastră de la parter.

Ea încuviință.

- Optsprezece, zise. Dar ferestrele din față sunt câte trei. Cred că ajunge o ladă mai mare.

Jedwin fu de acord. Își puse șorțul, legându-l

la spate în cruciș. O văzu pe Tulsa May privind-l ciudat.

- Ce e?

Ea tresări, parcă ar fi fost prinsă cu ceva, și scutură din cap.

- A, nu, nimic, stăruie.

Jedwin simți că e ceva în neregulă, dar nu insistă.

- Am să încep aici, în spate, zise. Până ajung în față, îmi voi fi reparat deja toate greșelile, astfel încât produsul muncii mele să fie la înălțime.

Tulsa May încuviință absentă, apoi, brusc se smulse din această stare de reverie.

- E foarte bine, zise cu o veselie exagerată.

- Sper că ciocănitul meu n-o va deranja pe Miss Maimie.

De astă dată, Tulsa May râse de-adevăratelea.

- O, garantez că va muri de nervi. Sinceră să fiu, abia aștept. O să-i dau posibilitatea de a te bârfi toată ziua.

Jedwin chicoti, și Tulsa May cercetă conținutul căruței.

- A, văd că mi-ai adus și niște noroi din curtea ta, zise.

Jedwin făcu pe rănitul, cu mâna pe inimă.

- Duduie dragă, zise, acela nu e noroi. Este cel mai bun pământ de flori posibil, pe care l-am preparat personal.

- Scuzați-mă, domnule, spuse Tulsa May făcând o reverență în fața mormanului de pământ. Ce mi-ai adus să plantez? îl întreabă.

- Ce-am găsit, răspunse el. Tulsa May, pe cuvântul meu că ești singura persoană din lumea asta, căreia i-a putut da prin cap să planteze flori în ghivece la începutul iernii.

Ea încuviință.

- Primăvara plantează toți. Eu prefer să mă lupt cu condițiile vitrege.

- Dacă vrei să știi, era cât p-aci să-ți aduc niște imortele, zise Jedwin. Noroc că m-am răzgândit.

Tulsa May se căznea să deschidă capacul unei cutii, cu unghiile. Jedwin luă o șurubelniță din șorț, și-l desfăcu cât ai clipi.

- Cele mai multe sunt narcise, îi spuse. Sunt florile cele mai rezistente pe care le cunosc, și înfloresc tot timpul anului. Am auzit că răsar până și în zăpadă, dar nu am văzut-o cu ochii mei.

Tulsa May încuviință.

- Dar astea ce-s? îl întreabă, ridicând un bulb rotund ca o minge.

- Lalele. Dar mie nu mi-au prea reușit.

- Așa că mi le-ai adus să încerc eu.

El râse.

- Ei, eu n-am avut noroc din cauza cârțițelor și a popândăilor. Eu îi pun în pământ și ei cred că le-am pus ca să se joace ei. Când vine primăvara, nu mai am nici o lalea în răzor, dar mă pomenesc cu câte una în curte, în grajd ori chiar în mijlocul străzii!

Jedwin clătină din cap, și Tulsa May râse.

- Cred că în ghivecele tale vor fi în siguranță. Dar, zise teatral, prima dată când vin

și văd scărițe improvizate de popândăi din crenguțe și flori atârând peste ghivece, renunț cu desăvârșire la lalele!

Jedwin meșteri toată dimineața și Tulsa May îl ajută după puteri. Miss Maimie se plângea întruna de zgomot și fata se învătea între hambar și casă, străduindu-se s-o calmeze.

Îi plăcea să lucreze cu Jedwin și descoperi curând că-i place și să vopsească. Cu tâmplăritul însă stătea mai prost. Pe la amiază, Jedwin o auzi urlând și se grăbi spre ea. Își prinsese degetul mare între ciocan și nicovală și își făcuse o bășică urâtă.

Când el sosi lângă ea, Tulsa May tocmai își zvânta degetul, încercând să-și aline durerea. El îi prinse mâna și începu să sufle cu putere asupra degetului rănit. Când ea se liniști, începu s-o mângâie pe degete și pe palmă, pentru a accelera circulația sângelui. Abia peste un timp își dădu seama că gestul lui e deosebit de tandru. O privi cu chipul încordat de durere, dar nestânjenită defel de apropierea lui. Nici el nu era stânjenit. Mângâierea lui n-avea nimic erotic - era o mângâiere de frate. Îi dădu drumul mâinii.

- Gata, ți-a trecut?

Tulsa May încuviință și-și ținu încă puțin degetul în gură, după care îl scutură iar.

- Da, stăruie ea. Doamne, sunt atât de neîndemânatică, încât mă mir că nu sunt plină de lovituri la ora asta.

Jedwin o privi lung, examinându-i ochii câprui și strungăreața, atât de familiare.

Rădea singură de stângăcia ei. Jedwin îi

mângâie zulufuli portocalii. Era doar o fată. Oare chiar se gândise să o ia de nevastă?

- Îmi plac foarte mult, Tulsa May. Întotdeauna am fost de părere că vei fi o soție nemaipomenită. Acum sunt sigur că nu va trece mult și vei suci capul unui bărbat.

Ea îl privi curioasă o clipă, apoi râse.

- Sper ca persoana de care vorbești să nu rămână cu gâtul înțepenit. Ajunge că sunt eu atât de neîndemânatică.

Restul după-amiezei trecu în liniște. Tulsa May plantă florile, iar Jedwin termină de unul singur cutiile pe post de ghivece.

Fata răsturnă pământul în roaba lui Miss Maimie și începu să umple repede cutiile de sub fereastră.

- Ce-i asta? întrebă, ridicând un săculeț de pânză.

- Sunt săruri Epsom, îi spuse Jedwin. Dacă pui câte puțin lângă fiecare bulb, frunzele vor fi mai verzi și florile mai colorate.

Tulsa May îl privi cu scepticism și ridică din umeri.

- Tu ești expertul.

Jedwin șovăi o clipă, apoi încuvîntă.

- Da, așa e.

Continuă, vesel, să meșterească, în vreme ce Tulsa May netezea pământul, planta bulbii, turuind despre lumina pe care aveau s-o aducă florile în reședința Briggs, și oprindu-se din când în când pentru a-i răspunde lui Miss Maimie.

În fine, terminară.

- Arată foarte bine la fereastră, zise ea.

- Sper că nu te aștepti ca Miss Maimie să fie de acord cu tine.

Tulsa May chicoti.

- Chiar dac-ar fi, n-ar spune-o în veci. Tot ce vreau eu e să-i înveselesc puțin viața. Uneori, am impresia că privește lumea prin niște lentile întunecate.

Jedwin încuviință.

- De ce te porți așa frumos cu ea? Ea îi tratează pe toți ca pe niște slugi.

Tulsa May ridică din umeri.

- Cred că eu sunt mai norocoasă.

Expresia de neîncredere de pe fața lui Jedwin era atât de comică, încât ea izbucni în râs.

- Zău, insistă. Am un avantaj asupra altora.

- Nu pot să-mi închipui care ar fi.

Ea se încruntă, concentrată, vrând să-i explice.

- Multor oameni nu le convine deloc criticile ei, pentru că nu sunt obișnuiți să li se vorbească așa. Trec prin viață fără probleme. Când Miss Maimie îi ia de sus, sunt atât de surprinși și de răniți, încât nu le trece niciodată prin cap să-i conteste dreptul de a emite judecăți. De mine, însă, continuă Tulsa May, au fost nemulțumiți cu toții, încă de când m-am născut. Părinții mei își doriseră un băiat. Ceea ce nu eram. Dacă eram fată, trebuia măcar să flu frumoasă. Dar n-am fost. Dacă nu frumoasă, măcar grațioasă. N-am fost. Dacă nu eram grațioasă, măcar să am talent. N-am avut. Dacă nu aveam talent, măcar să flu o fată cu

scaun la cap. Ceea ce ei considerau că nu sunt.

- Tulsa May, dar știi bine că ai o groază de calități, protestă Jedwin.

- Știu, recunosc eu ea. Dar asta nu s-ar fi întâmplat, dacă n-aș fi pus de timpuriu în discuție standardul după care eram judecată. Câteodată, mă uit la domnișoara învățătoare Foote și văd cum aș fi putut ajunge. Păi, dac-aș fi crezut ce spuneau ceilalți despre mine, acum aș avea cea mai proastă părere din lume în privința mea. Aș fi doar o umbră care n-ar îndrăzni niciodată să viseze la fericire.

Tulsa May îl privi pe Jedwin, cu ochii strălucind de inteligentă.

- Însă eu le-am pus părerile *sub semnul întrebării*, îl zise încet. Le-am *ignorat* judecățile defavorabile și am hotărât că *Dumnezeu* este cel care m-a făcut așa cum sunt. N-a fost Miss Maimie cea care a hotărât. Ridică veselă din umeri. Oricum, ea n-ar putea fi niciodată luată drept un om mulțumit de sine.

Jedwin râse.

- Deci tu crezi că fiecare ar trebui să fie el însuși?

- Cred că fiecare ar trebui să-și aleagă propriile standarde și principii. Mama ta a ales să trăiască după regulile impuse de Miss Maimie. Însă oricine își poate alege propria linie de conduită.

Jedwin îl ridică bărbia, cu mâna murdară de pământ.

- Cum ai ieșit tu așa deșteaptă?

Tulsa May ridică din umeri și-l privi cu o lucire ironică în ochi.

- Cred că asta se datorează faptului că, în loc să-nvăț unde se pun tacâmurile, mi-am pierdut timpul citind filozofie.

Izbucniră în râs amândoi, apoi Tulsa May vorbi din nou, de astă dată pe un ton mai serios.

- Și ce ai de gând să faci cu doamna Briggs?

Mâna lui Jedwin se opri.

- Nu înțeleg ce vrei să spui.

Tulsa May îl mângâie pe braț.

- Nu știe nimeni, îl asigură ea repede. Cel puțin, așa cred eu. Mi-am dat seama singură.

Jedwin o privi cu niște ochi de gheață.

- Cred că nu știi despre ce vorbești.

- Domnul Panek mi-a spus despre supapele de piele pe care le-ai cumpărat, îl întrerupse Tulsa May. Și șortul tău... ei bine, e exact ca cel pe care l-am auzit pe tata spunând că l-a văzut în curtea doamnei Briggs.

Jedwin șovăi.

- Doamna Briggs și cu mine suntem prieteni.

Tulsa May surâse, dezvăluindu-și strungăreața.

- Așa am crezut și eu.

Reacția ei amuzată îl mânie pe Jedwin.

- Nu-mi pasă ce crezi tu. Nu-ți dau voie să spui nimic rău despre ea.

Tulsa May îl privi incredulă.

- S-o vorbesc de rău? Râzând, adăugă: cum

aș putea s-o vorbesc de rău pe singura persoană din orașul ăsta, în afară de mine, care nu dă doi bani pe ce spune Miss Maimie?

Lui Jedwin nu-i veni să-și creadă urechilor. Rămase holbându-se la ea, până când ea nu mai rezistă și aruncă pământul de flori de cea mai bună calitate spre el.

Jedwin se trase repede înapoi și, sprijinindu-se pe călcâie, se scutură pe șorț.

- Întotdeauna am admirat-o pe doamna Briggs, îl spuse Tulsa May. Deși, sinceră să fiu, nu cred c-am schimbat nici măcar o vorbă cu ea. Însă întotdeauna am admirat-o pentru faptul că nu și-a plecat niciodată capul în fața mamei tale și a lui Miss Maimie.

- A încercat și ea să iasă cu fruntea sus din situația respectivă, zise el.

- Știu. Până și tata o admiră pentru asta. Chiar ieri l-am auzit spunându-i mamei că o căsătorie nu se desface fără acordul ambilor soți.

- Și are dreptate, deși i-a trebuit cam mult timp pentru a ajunge la concluzia asta.

Tulsa May surăse.

- Am impresia că asta s-a datorat recentei lui pasiuni pentru exercițiile fizice.

Jedwin încuviință mâhnit.

- Deci o iubești? îl întrebă.

- Poftim?

- Am zis, o iubești?

Jedwin privi spre cutia de lemn din fața lui și începu să sape și să planteze, cu maxilarele încordate.

- Tulsa May, oi fi tu o fată deosebit de is-

teață, dar în lumea asta există anumite lucruri pe care tu nu le poți înțelege.

- Crezi că sunt prea tânără pentru a înțelege dragostea?

- Nu, nu dragostea în sine, recunoșcu Jedwin, ci problemele pe care le poate pricinui ea.

Tulsa May încuviință înțelegt.

- Sunt convinsă că ai dreptate. Sunt și lucruri pe care nu le înțeleg. Știu însă că în ultimele săptămâni te-am văzut mai fericit ca niciodată. Ridică din umeri cu nevinovăție. M-am gândit că s-ar putea să fie din cauză că ești îndrăgostit.

Chipul chinuit al lui Jedwin se întunecă de tot. Clătină din cap.

- Dragă domnișoară Bruder, ochii dumitale ca ciocolata văd mult prea multe.

Tulsa May zâmbi larg.

- Atunci înseamnă c-o iubești?

Oftând adânc, Jedwin încuviință.

- Da, o iubesc.

Tulsa May suspină gânditoare.

- Ce bine-mi pare pentru tine. Dintre toți adulții din oraș, tu-mi plac cel mai mult.

- Mulțumesc. Jedwin o examinează atent. Dar sper c-ai înțeles că povestea asta nu se poate termina ca-n basme, ca cei care trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți.

Tulsa May făcu ochii mari, nedumerită.

- De ce?

Jedwin își șterse fruntea cu mâneca și privi în depărtare.

- În viață lucrurile nu se întâmplă chiar așa.

Ritualul dragostei

- Dar ea nu te iubește?
  - Ba da, recunosc Jedwin. Cred că da.
  - Atunci, care-i problema?
- Jedwin o privi, cu gura strânsă.
- Doamna Briggs e o femeie divorțată, zise.
- Tulsa May nu-l luă în seamă.
- Păi asta se aranjează foarte simplu.
  - Cum? o întrebă el.
  - Te însori cu ea.

Capitolul 17

Fredonând încetișor, Cora mestecă în sosul de pe foc, încântată că-l are pe Jedwin drept musafir la cină. Ridicându-și privirea, îl zâmbi absentă, însă, remarcându-i expresia, se opri din mestecat.

- Ce e? îl întrebă.

- M-am gândit mult în ultimul timp, începu el.

- A, te-ai hotărât în legătură cu ferma. Îl privi admirativă.

Jedwin încuviință.

- Mă mut acolo. Cred că, dacă iarna asta îngrijesc ca lumea pământul, la primăvară voi putea însămânța tot ce vreau.

Cora se șterse pe șorț, gânditoare.

- Deci renunți de tot la pompele funebre?

Jedwin încuviință. Îi luă mâna și-i făcu semn să se așeze lângă el.

- Nu renunț, pentru că n-am la ce renunța. Eu n-am vrut niciodată să fac asta. Întotdeauna am urât îmbălsămările, zise încet. Cred că o știi și tu foarte bine.

Ea surâse, aprobându-l.

- Ani de zile am încercat să-i fac pe plac tatei, urmându-i exemplul. Clătină din cap. Dar n-am putut. Și mama nu mi-a fost de nici un ajutor. M-a mânat de la spate și mai tare ca el.

- Dar de ce? îl întrebă Cora.

- Cred că i-a fost teamă, răspunse el. Știi, mamei i-a fost tot timpul frică, până în ziua morții lui, că el nu ne va putea ține singur.

- Să vă țină?

Jedwin încuviință.

- Mama n-a fost o partidă prea strălucită. Deși era foarte frumoasă, taică-su era sărac lipit. Cred că nimeni nu se aștepta ca ea să-și găsească un soț înstărit. Însă mama a fost isteată și ambițioasă, și și-a pus în cap să-și găsească un bărbat cu bani. Și tata avea bani.

- Și a pus mâna pe el, zise Cora.

Jedwin încuviință.

- Cred că nici ea singură nu știe cum a făcut. Știu doar că toată viața ei s-a temut să nu-și piardă toate avantajele materiale, la fel de ușor cum le câștigase.

- Ea ți-a spus asta?

Jedwin râse forțat.

- Nu chiar, zise. Mă indoiesc c-ar recunoaște-o, măcar în sinea ei. Dar sunt convins că așa s-a gândit.

Îi luă mâna și-i mângâie degetele, mai mult pentru a se liniști, decât pentru a-i face plăcere ei.

- Între ea și tata n-a existat dragoste adevărată. Asta o știu de la mama, dar nici nu

era nevoie să mi-o spună. Se vedea de la o poștă.

- Se certau?

- Niciodată, răspunse Jedwin. Nu și-au spus niciodată vreun cuvânt rău. Se strâmbă, și chipul i se însufleși. De fapt, nici nu prea vorbeau. Singurele lor subiecte de discuție erau firma tatei și eu. Erau singurele lucruri pe care le aveau în comun.

Cora încuvîlînță.

- Singurele lucruri la care țineau amândoi?

- Cred că da, zise el. Dar nu știu precis dacă mama a înțeles asta. Cred că întotdeauna s-a temut că, dacă nu-i fac pe plac tatei, el o să ne dea pe amândoi afară.

- Ei cum?

- Normal că n-ar fi făcut-o, fu de acord Jedwin. Și că n-a făcut-o, deși eu l-am dezamăgit cumplit.

- Nu ești făcut pentru asta, stăruie Cora.

- Stomacul meu nu e făcut pentru asta, zise Jedwin, sincer. Nu suport cadavrele. Sunt deșeurile celor pe care i-am cunoscut. Cât despre îmbălsămare, zise Jedwin scuturând din cap, ameteșc numai când mă tai la deget. Mă vezi deschizând un cadavru și examinându-l organ cu organ, pentru a depista cauza morții?

- O, Jedwin. Cora întinse o mână spre el și-l mângâie pe obrazul fin, proaspăt bărbierit.

- Îmi aduc aminte de dimineața când a murit tata, îi spuse el încet.

N-a avut cine să-l îmbălsămeze, așa că am fost nevoit s-o fac eu.

Ochi lui căprui se pierdură în amintire.

Văzându-i suferința din privire, Cora îi strânse mâna.

- Am căzut în genunchi în fața mesei pe care era întins. O fixă cu sinceritate, cu sufletul deschis. Niciodată înainte sau după aceea zi nu m-am mai rugat în camera aia, însă atunci am făcut-o. Știam că v-a trebui să-mi îmbălsămez propriul tată. M-am rugat lui Dumnezeu să-mi dea puterea s-o fac.

Cora îi aduse mâna la buze și i-o sărută.

El o privi cu o intensitate ce-o magnetiză, atrăgând-o și mai tare spre el.

- Cu ajutorul cerului, am reușit să mă descurc, zise. Chiar mai mult decât atât, recunosc cu el. Când l-am pus în sicriu și l-am dus în salon, hotărârea mea era deja luată.

Jedwin își coborî ochii, apoi și-i înălță iar, spre ai ei.

- Totul a fost perfect. Exact așa cum ar fi făcut el, zise. În clipa aceea, i-am spus că-l iubesc și am jurat că nu voi mai pregăti nici un cadavru cât voi trăi.

- O, Jedwin, șopti Cora, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe față. Jedwin încercă să i le șteargă, tandru, cu degetele.

- Mi-am ținut promisiunea, zise. Și acum voi face o alta. Îi las firma mamei și eu mă-n-torc la fermă. Acolo am dorit întotdeauna să fiu, și n-am de gând să mai zăbovesc.

Cora era în brațele lui și-l ținea strâns, și el începu să-i presare sărutări pe păr, nu cu pasiune, ci cu o tandrețe nesfârșită. Bietul și curajosul de Jedwin, îl iubea atât de mult. În brațele lui se simțea atât de bine; simțea că

e în siguranță. Ar fi vrut să-l aibă toată viața alături de ea.

- Ce miroase? întrebă el brusc.

Cora se smulse din îmbrățișare, confuză, și mirosi în jurul ei.

- Iii, sosul! țipă și sări imediat în picioare și fugi la plită.

Sosul alb se solidificase în mijlocul cratiței și devenise o pastă maronie, aproape neagră.

- O, nu! exclamă Cora, distrusă.

Jedwin râse tare.

- Liniștește-te, Cora. Nu pentru mâncare am venit eu la tine.

Cora se trezi cu greutate și se chiorî la lampa aprinsă de lângă pat. Jedwin era treaz. Renunțaseră la sos. Îi zâmbi și văzu că era dezbrăcat. Scria foarte preocupat, pe o masă improvizată dintr-un carton pe care-l ținea pe genunchi.

- Ce faci aici? îl întrebă, adormită.

El surâse și, aplecându-se, îi sărută vârful nasului.

- Îți scriu o poezie, doamnă Briggs, zise. Nu asta fac iubiții?

Cora îi zâmbi și căscă, ridicându-și brațele deasupra capului și lăsând cearșaful să-i dezvelească sânii. Își puse capul pe pieptul lui gol și-i surâse.

- Ei, am cam trecut de faza galantă, zise ea.

- Ba nu! se prefăcu el indignat. Nu vom trece niciodată de ea.

Cora zâmbi, cu capul pe pieptul lui voinic și tânăr și începu să se joace cu părul blond din fața ei.

- Zău, Jedwin, zise cu sinceritate. Prefer să fac dragoste cu tine decât să-ți ascult poeziile. El se strâmbă.

- Cora dragă, în anumite clipe parcă aș prefera să mă minți.

Ea râse.

- Ei bine, atunci, prefer de o mie de ori versurile tale sprintare perversiunilor tale.

El zâmbi cu toată gura.

- Perversiuni? o întrebă. Păi, doamnă Briggs, tot ce știu, de la mata am învățat.

Ea îl înghionti în joacă și ar fi fost total de acord să se hărjonească puțin, însă el o opri.

- Vreau să-mi asculți ultima creație, stăruie. Stai cuminte și-ascultă, poate vei auzi ceva important.

- Bine, bine, zise Cora. Se așeză în vârful patului cu picioarele încrucișate și, aruncându-și cearșaful de pe ea, rămase goală în fața lui.

Jedwin o examinează în treacăt.

- Văd că vrei să-mi distragi atenția, doamnă Briggs, o acuză el.

- Da, recunosc eu ea.

El scutură din cap ferm și o acoperi bine cu cearșaful.

- Ascultă-mi opera, mai întâi, zise. Dup-ai-a vom sărbători.

Cora îl privi încăpățânată, dar încuvîntă.

Jedwin mai citi o dată ce scrisese, mușcându-și buza nervos și o privi iar pe Cora, care își dădu imediat seama, că acum nu mai era vorba doar de o biată rimă șchioapă. Cuprinsă brusc de teamă, ar fi vrut să-l oprească, să nu-l lase să citească.

Jedwin își drese glasul și începu.

*Te iubesc, Cora,
Mai mult decât ar îndrăzni oricine.
Mi-ai dat un sens în viață;
De trecutul tău, nu-mi pasă,
Când m-ai primit la tine
Ne-am călcat legământul.
Acum, însă, e timpul
Să ne unim pe veci.*

Când termină, o privi în ochi, întrebător. Era o cerere în căsătorie.

Corei, de tristețe, i se puse un nod în gât și se înveli și mai tare în cearșaf. Doamne, ce-l mai iubea. Dar trebuia să fie crudă.

- Nu te prosti, Jedwin. N-o să mă mărit niciodată cu tine, se răsti ea.

Jedwin păli ușor, dar își ascunse dezamăgirea. Nu se așteptase să fie ușor. Știa că abordase problema greșit. Ar fi trebuit să o facă direct.

- N-am nevoie de o poezie ca să-ți spun că te iubesc, Cora, îi zise. Știi bine cât te iubesc. Ți-am spus-o de atâtea ori.

Cora clătină din cap.

- E doar dorință trupească, zise. Îmi iubești corpul, Jedwin.

El o apucă strâns.

- Te rog nu-mi denatura cuvintele, Cora, spuse. Te iubesc cu adevărat. Pe tine, în totalitatea ta.

Ea se trase într-o parte.

- Nu mă iubi, Jedwin, zise. Altfel, vei suferi groaznic.

Învelindu-se și mai bine în cearșaf, se ridică din pat și se duse la paravan.

- Ce faci? o întrebă el.

- Mă îmbrac, răspunse ea. Ar trebui s-o faci și tu.

- Dar e miezul nopții.

- A, zise ea ușor ironică. Probabil că te așteptai la o mică zbenguială mâine dimineață. Dar vezi tu, mi-a pierit total cheful. Pune-ți pantalonii și pleacă.

Jedwin se ridică într-o clipă și, ridicând paravanul, îl aruncă în perete.

- Nu te ascunde, Cora. Trebuie să vorbim serios despre asta.

Cora, care abia apucase să-și pună chiloții de muselină și combinezonul, pe care încă nu-l încheiase, fu de-a dreptul furioasă.

- Nu și dacă eu nu vreau să vorbim! țipă la el. Nu ești nici tatăl, nici soțul meu. Faptul că faci dragoste cu mine nu-ți dă nici un drept asupra mea.

- Nici măcar dreptul de a te iubi?

Se priviră în tăcere. Amândoi respirau greu și aveau chipurile congestionate de emoție. Amândoi sufereau cumplit.

Jedwin își reveni primul. O ajută cu blândețe să-și încheie combinezonul și-i netezi materialul pe corp.

Tandrețea lui o făcu să plângă, însă se strădui să-și înăbușe lacrimile.

- Nu trebuie să mă iubești Jedwin, îi șopti.

- De ce nu? o întrebă el. Să nu-mi spui că din cauză că tu nu mă iubești, fiindcă știu bine că mă iubești.

Ea își acoperi fața cu mâinile, și dădu frâu liber lacrimilor.

- Am încercat, Jedwin, îi spuse. Am încercat să nu te iubesc, apoi să nu te las să vezi că te iubesc.

El o încercui cu brațele, tandru, și se așeză pe pat, cu ea în brațe asemeni unui copil, și-i șopti la ureche cuvinte de alint.

- Știu că tu te simți păcătoasă, zise. I-ai auzit pe cei din oraș descriindu-te ca pe cea mai-mare ticăloasă și ai ajuns să-i crezi și tu.

- Ba nu, insistă ea.

- Atunci ce e? o întrebă el. Doamne, Cora, cine te-aude vorbind despre păcat și principii crede că ești o criminală, și nu o divorțată.

- Nu înțelegi.

- Ai dreptate, recunosc Jedwin. Nu înțeleg. Sunt de acord, am încălcat niște reguli. Dar vreau să mă însor cu tine.

Cora își vârî mâinile în păr și clătină din cap.

- Nu te poți însura cu mine și n-ar trebui să mă iubești.

- De ce spui asta?

- Pentru că știu că e adevărat. Eu am mai trecut odată prin chestia asta.

- Prin ce?

- Prin asta!... asta... când un bărbat se îndrăgostește de cine nu trebuie.

Jedwin o prinse de bărbie și o privi în ochi. Părul ei era complet răvășit.

- Spune-mi, îi șopti, însă tonul lui era poruncitor. Vorbește-mi despre Luther.

- Credeam că nu-ți pasă de el, îl provocă ea.

- Nu-mi pasă de el, ci de tine. De flece răsuflare ori lacrimă a ta, de fiecare clipă petrecută fără mine. De timpul petrecut cu Luther Briggs. Hai, Cora, povestește-mi.

Ea îl privi tulburată.

- Nu-mi place să vorbesc despre asta; nici măcar să-mi amintesc.

- Atunci zi repede, ca să scăpăm de coșmar, îl spuse el.

Ea oftă adânc, mușcându-și buzele și-și ridică spre el chipul plin de lacrimi.

- Luther Briggs nu m-a iubit niciodată, zise plat. S-a însurat cu mine, iubind o altă femeie.

Jedwin se încruntă. Nu-și putea închipui cum era posibil ca un bărbat să n-o iubească pe Cora.

- Ești sigură?

Ea râse nervos.

- O, da, cât se poate de sigură. Mi-a spus-o cu gura lui.

- Și, te-ai măritat cu el, în condițiile astea?

- Eram deja măritată cu el. Nu mi-a spus-o decât în clipa în care devenise limpede că

această căsnicie a noastră era un eșec pe toate planurile.

- Atunci, de ce s-a mai însurat cu tine?

- Ca să-i facă pe plac lui Miss Maimie. To-nul ei era deja furios. Nu pentru asta trăiesc toți cei din orașul nostru? Ca să-i facă ei plăcere?

Jedwin scutură din cap neîncrezător.

- Nimeni nu se însoară ca să-i facă pe plac mamei sale.

Cora ridică sceptică din sprânceană.

- Parcă tu voiai să te însori cu Tulsa May Bruder, nu?

El se îmbujoră ușor.

- Dar acum nu mai vreau. Vreau să mă însor cu tine.

- Jedwin, Tulsa May Bruder e fata pe care ar trebui s-o iei de nevastă.

- Nu și dacă n-o iubesc.

- Atunci *ar trebui* s-o iubești. De-asta am și acceptat să-ți flu amantă, ca să vezi singur că nu sunt potrivită pentru a-ți fi iubită. Însă Tulsa May e.

- Tulsa May este o partidă care le-ar conveni foarte bine mamei și comunității. Însă nu mi-ar conveni mie. O țin strâns. Mi-ai zis că Luther o iubea pe alta. Ai vrea să-i urmezi exemplul?

- În nici un caz; asta am și vrut să împiedic!

- Ai putea să împiedici lucrul ăsta, dacă te-ai mărită cu mine!

Cora se dădu bătută și se întinse lângă el.

- Nu mă pot mărită cu tine, Jedwin, îi spuse.

- De ce?
  - Pentru că te iubesc și vreau să fii fericit. Cu mine, n-ai putea niciodată să fii.
  - Ba da. Uite, acum sunt.
  - Da, acum. Acum că nu știe nimeni de legătura noastră. Însă, dacă vor afla, nimeni nu o va accepta.
  - Nu-mi pasă.
  - Ba da, Jedwin, îți pasă. Ai nevoie de prieteni și de aprobarea lor. Întotdeauna ai avut. Altfel de ce te-ai fi străduit atâta să le faci pe plac mamei și tatălui tău? Dacă te însori cu mine, toți se vor revolta. Vei fi un proscris.
  - Dar te voi avea pe tine, șopti el.
  - Nu va fi de ajuns.
  - Ba mie îmi va fi de ajuns, zise el.
- Însă ea știa bine că lucrurile nu stăteau chiar așa.

Soarele de dimineată lumina ferestrele micului birou de la etaj, unde Amelia își făcea socotelile, fredonând încetișor.

Rochia bleu de organdi de pe ea n-o mai purtase de peste zece ani. Avusese ceva probleme cu corsajul, dar efectul meritase efortul. Se simțea cu zece ani mai tânără. Și, deși se străduia din răspuțeri să-și vadă de treabă, gândul îi zbura întruna la Haywood Puser. Trecuse

atâta timp de când îi făcuse curte cineva. Și niciodată nu fusese curtată de un bărbat asemeni lui Haywood Puser.

- Haywood, zise cu voce tare, vrând să audă cum sună. Îi plăcu, chiar foarte mult.

Chicotind, se întrebă dacă i-ar fi plăcut mai mult să-și scoată dintele la dentist. Se îndoi.

Se așază la birou și începu să aranjeze stivele de hârtii din fața ei în creanțe, frachturi și chitanțe. Îngăduindu-și câteva clipe de neatenție, privi pe fereastră, spre ziua mohorâtă de afară. Iarna se instalase deja, dar ei nu-i fusese niciodată atât de cald și de bine.

Cu un suspin, deschise registrul contabil și se apucă de corvoadă, însă, în timp ce trecea cifrele în căsuțele corespunzătoare, își amintea involuntar de evenimentele serii trecute.

Îl invitase la cină și el o înghiontise cu piciorul, pe sub masă. Discutaseră despre afaceri, despre vreme și despre viitor. Drept deservit, el o sărutase înfocat, tăindu-i respirația.

- Lasă-mă să rămân cu dumneata în noaptea asta, doamnă Mellie, îi șoptise el fierbinte.

- În nici un caz! zisese ea, făcând pe indignată. Domnule Puser, ai cam întrecut măsura! El zâmbise.

- Scumpă doamnă Mellie, mi se pare foarte normal să întrec măsura, în fața dumitale!

Amelia se îmbujoră toată, amintindu-și.

Deodată, rămase cu creionul în aer, și se holbă la o mică chitanță.

Păli violent și fu cuprinsă, brusc, de un val de amărăciune și de mânie.

- O, Doamne, nu! șopti, disperată.

Se ridică încet în picioare. Iarna de afară i se păru mohorâtă precum moartea însăși. Se simți bătrână; bătrână și proastă.

Luă hârtia în mână și ieși din cameră. Coborî scările încet, cu capul sus, însă cu chipul lipsit de orice expresie. Își ascultă pași îndoliați pe scări.

Îl auzi înainte să-l vadă. Fluiera. *Fluiera*. Era un bărbat fericit, care fluiera vesel după ultima lui cucerire. ♦

Amelia intră cu maxilarele încleștate în camera de îmbălsămare și-l găsi ghemuit, aranjând un dulap și fluierându-și melodia fără griji.

Îl privi preț de o clipă, solemn și în tăcere, în vreme ce fiecare respirație i se părea cea din urmă. Cu coada ochiului zări mătura și, luând-o în mână ca pe un obiect străin, o examină absentă, și privirea i se fixă iar asupra celui care o înșelase.

Furia îl dădu putere. Ridică mătura, într-un semicerc periculos, și-l izbi violent pe Haywood Puser, drept în moalele capului.

- Ce n-ai... țipă el surprins.

Forța loviturii îl culcă la pământ și rămase ținut de durere, privind-o pe Amelia perplex. Când ea vru să-l mai lovească o dată, el își veni imediat în fire.

- Ce naiba-i cu dumneata, doamnă Mellie, ce-ți veni? țipă, rostogolindu-se spre stânga și ridicându-se în genunchi.

- Mincinosule! zbieră ea. Afemeiat netrebnic ce ești! zise ea, punctându-și vorbele cu lovituri sălbatice în capul și umerii lui.

Haywood reuși să-și ridice brațele pentru a se feri de violența loviturilor, însă, chiar și așa, tot îi simți mânia necontrolată.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă, complet derutat și enervat. Ești nebună?

- Probabil că sunt! țipă Amelia la el. Dacă am permis unui ticălos ca dumneata să mă sărute!

- Ticălos! Haywood clătină din cap. Doamne Dumnezeule, doamnă Mellie, ce te-ai infuriat în halul ăsta pentru un biet sărut? Doar și dumitale ți-a plăcut la fel de mult ca și mie.

Cu un strigăt disperat, Amelia ridică iar mătura pentru a-l lovi, dar, de data asta, Haywood o prinse. Îi fu destul de ușor să i-o smulgă din mână și să o arunce într-un colț, și mătura căzu zgomotos pe podea.

- Ce ai, ți-ai ieșit din minți?

- Ba cred că tocmai mi le-am recăpătat, îl incredință ea. În clipa în care am dat cu ochii de asta! zise ea, vârându-i bucașica de hârtie mototolită în mână. Ia să te văd dacă ești în stare să negi ce scrie clar, negru pe alb!

Haywood o privi buimac și, curios la culme, examinează atent chitanța.

- Ce e asta? o întrebă.

- Știi bine ce e! zise Amelia pe un ton strident, aproape țipăt.

- Știu ce e, zise el, la capătul răbdării. Citi grăbit cuvintele scrise de mână și o privi în ochi. E o chitanță pentru o pompă de apă, spuse, o valvă de pedală.

- Dar eu n-am nici o pompă stricată! se răsti ea.

Haywood clătină din cap.

- O fi vreo greșeală.

- Da, e o greșeală, zise ea. Greșeala *dumitale*. Până după-masă vreau să dispari din casa asta, definitiv.

Ea se întoarse cu spatele la el, intenționând să-și facă o ieșire măreață. Însă Haywood o prinse imediat de mână.

- Te rog să-ți iei imediat mâna de pe mine... desfrânatule!

Haywood îi dădu imediat drumul la mână, surprins.

- Desfrânat? Pentru ce, pentru că te-am sărutat o dată? Nu ai o părere prea bună despre dumneata.

Amelia se întoarse spre el, cu pumnul ridicat, asemeni unui cowboy beat într-o încăierare de saloon. Haywood îl prinse cu ușurință și o ținu de ambele mâini.

- Nu știu ce se întâmplă cu dumneata, doamnă Mellie, zise, dar am de gând să aflu.

- De ce nu vrei să recunoști? spuse ea, tăioasă, la câțiva centimetri de el. Aseară te-ai dat la mine și ai încercat să mă amăgești. Însă dumneata îți petreci cea mai mare parte a timpului cu divorțata aia cu sânii mari!

Haywood fu atât de uimit de cuvintele ei, încât îi dădu imediat drumul.

Amelia profită din plin și urcă repede scările. Când ajunsese lângă dormitorul ei, ochii îi erau scăldați în lacrimi. Nu le luă în seamă, așa cum nu luă în seamă nici durerea cui-bărită în inimă.

Se aruncă pe pat și începu să plângă în hohote, ca o fetiță.

Ce-l mai ura! Îi ura pe toți. Pe tatăl ei, pe Big Jim și pe Haywood. Pe Miss Maimie. Nimeni n-o iubea și nimeni n-o iubise vreodată. Lacrimile ei scăldară din plin așternutul. James Edwin era singurul care-o iubea, și asta doar pentru că era de datoria lui.

Intenția ei de a se lăsa pradă disperării nu se putu împlini, fiindcă ușa de la camera ei se deschise violent, izbindu-se de perete.

Amelia tresări și se ridică imediat.

- Cum îndrăznești! îl acuză furioasă. Părăsește imediat odaia asta!

- Plec, doamnă Mellie, nu-ți fie teamă, imediat ce spun ce am de spus. Văzându-l că intră, Amelia sări în picioare. Nu avea de gând să rămână întinsă pe pat, cu un bărbat în dormitorul ei. Și nu avea de gând să-l lase pe acest desfrânat să profite de ea.

Ar fi vrut să-l țină la distanță, însă Haywood își strecură un braț în jurul mijlocului ei și o trase spre el.

- Dă-mi drumul, îi porunci ea. Mirosul, atingerea și căldura lui îi erau deja mult prea familiare.

- Mellie Sparrow, ești cea mai ciufută femeie pe care am întâlnit-o în viața mea, zise el încet. Și, dac-aș avea puțină minte, te-aș lăsa să fierbi în suc propriu, pentru tot restul zilelor!

Buzele lui, atât de aproape de ale ei, i se părură, brusc, deosebit de tentante. Își aminti în amănunt felul în care barba lui îi gădilase

obraji și gâtul. Propriile gânduri o înspăimântară, și se lipi și mai tare de perete, pentru a scăpa de el.

- Chiar crezi că, după toate chinurile la care mă supui, m-aș mai ține după fundul dumitale, dacă aș avea altă femeie? Scutură din cap, neîncrezător. Uite ce e, fetiço, dacă vrei să știi, nu ești chiar atât de fermecătoare, pe cât crezi!

- O!

- Acuma nu mai face pe insultata, zise el, prinzând-o de mâna cu care ea tocmai voia să-l pălmuiască. Eu sunt genul de bărbat care nu umblă cu mai multe femei odată. Recunosc, de la moartea nevestii-mii, n-am fost chiar un sfânt. Dar niciodată n-am mințit pe nimeni. La vârsta mea, nu mai am nici timp, nici putere pentru așa ceva.

- I-ai reparat pompa, insistă Amelia răgușită de atâta plâns.

- Ce pompă?

- A Corei Briggs, se răsti ea. Reverendul Bruder a zis că un bărbat i-a reparat pompa. Și eu am în mâini o chitanță pentru piesele înlocuite.

Haywood ridică din sprânceană, curios.

- Dacă nu-ți ajunge, adăugă Amelia, cu glasul tremurând de gravitatea vorbelor rostite, reverendul a mai zis ceva despre un șorț de mecanic. Eu i-am făcut lui James Edwin un astfel de șorț acum trei ani. E atârnat de ușa pivniței. Adică, dacă l-ai pus înapoi, de unde l-ai luat.

Îl împinse ușor, dar Haywood îl simți mânia.

- I-ai luat șorțul fiului meu, îl acuză. Și-ai cumpărat în numele lui plese ca să-i repara pompa amantei tale... divorțatei tale!

Haywood făcu un pas înapoi și îl privi gânditor chipul brăzdat de lacrimi.

- Să fiu al naibii, răsese el, ușor amuzat.

- De ce râzi? Amelia era roșie de furie.

Haywood o fixă, ridicând circumspect din sprânceană.

- Ei, Mellie, zise. Ți-aș putea spune, dar mă îndoiesc că ai putea găsi ceva amuzant în asta.

Se aplecă spre ea și o sărută (fără s-o atingă decât pe buze), încet, senzual, și fără să acorde nici o atenție împotrivrării ei.

- Scumpă Mellie, zise, apoi. Nu am fost niciodată la mai puțin de trei metri de Cora Briggs. Nici măcar nu ne-am salutat. Sper din tot sufletul să mă crezi, pentru că altfel...

Se întoarse pe călcâie și Amelia îl urmări îndepărtându-se, cu inima grea. Părase atât de sincer. Oare trebuia să-l creadă? Voia să-l creadă. Dar ce era cu chitanța, atunci? Fugi după el.

- Dacă nu ai fost dumneata, atunci cine a fost? îl întrebă din capul scărilor.

El o privi gânditor.

- Îți stă foarte bine cu rochia asta, zise.

Distrasă de replica lui, Amelia își examină încântată rochia pe care și-o pusese pentru Haywood Puser, noul bărbat din viața ei. Bărbatul în care avea încredere.

În clipa când Haywood se întoarse cu spatele, păienjenişul din mintea ei dispăru și ea văzu totul limpede.

- James Edwin, șopti ea neîncrezătoare.

Acum că venise iarna, Cora se hotărî să golească lada cu cenușă. De multe ori se gândise să-l roage pe Jedwin, dar, când el era prin preajmă, uita de fiecare dată. Acum era mulțumită. Era mai bine să nu fie atât de dependentă de el.

Puse o ladă de lemn sub sobă și acoperi mobila din jur cu un cearșaf vechi. Dacă scăpa căldarea, cearșaful nu-i folosea la nimic. Însă, dacă scăpa doar puțină cenușă era salvată.

În cameră nu era răcoare, era de-a dreptul ger. Stinsese focul noaptea trecută și azi nu-l mai făcuse, vrând să nu se ardă cu cărbunii. Nu putea risca un incendiu. Desfăcu atentă mânerurile căldării, însă nu reuși deloc să-și țină gândurile în loc.

Jedwin Sparrow o ceruse de nevastă. Voia să trăiască la ferma bunicului său, să planteze grâu, ovăz și flori, și s-o aibă pe ea drept tovarășă de viață și mână de ajutor. Ochii i se umplură de lacrimi. Era tot ce-și dorea pe lumea asta.

Viața pe care și-o visase, pe vremea când trăia la căminul metodist. Dacă ar fi fost liberă să aleagă, el ar fi fost bărbatul cu care ar fi vrut să împartă această viață. Dar așa ceva nu era posibil.

Puse încet căldarea plină-ochi în ladă.

Era ciudat faptul că niciodată nu îl învinuia pe Luther pentru necazurile ei. În mod evident, avea și el o parte de vină. Era un om slab, necredincios și mincinos. Ar fi trebuit să-l urască, însă știa că nu-l poate urî. Cu bună știință și intenționat, el încălcase regulile societății. Și, ca orice inculpat, crezuse că el va fi singurul care va suferi de pe urma faptelor sale.

Și Jedwin credea la fel. Se străduise din răputeri să-l facă să înțeleagă. Să vadă adevărul. Dar el nu vruse; poate că *nu putuse*. Poate că o persoană trebuie să sufere, pentru a înțelege cu adevărat.

Cora Briggs trecuse deja prin asta. Fusesse soția cea mai devotată. În fiecare dimineață se trezea surâzând, cu o singură ambiție: să-și facă soțul fericit. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a-i asigura un cămin liniștit și pentru a fi nevasta pe care și-o dorea el. În acele zile cumplite petrecute alături de tatăl ei și, mai târziu, încorporată de rigiditatea și obtuzitatea metodiștilor, nu-și dorise decât un singur lucru - un cămin.

Muncise din greu pentru asta și, dacă viața ar fi fost dreaptă cu ea, ar fi trebuit să trăiască fericită, până la adânci bătrâneți. Dar viața nu e niciodată dreaptă. Experiența o învățase că, adeseori, tocmai cel cinstit e mai greu încercat. Când regulile erau încălcate, erau pedepsiți și cei nevinovați, odată cu vinovații.

Îl văzu iar, în amintire, înalt și chipeș, cu părul negru dat cu briantină scumpă. Cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse în viața ei.

- N-am vrut niciodată să-ți fac rău, îi spusese Luther, în acea ultimă zi împreună. Tot timpul am crezut că lucrurile au să meargă așa. Clătinase din cap, cu tristețe. Tu nu știai de ea, și ea nu știa de tine. Însă mama era fericită și totul era bine.

- E foarte bine, îi răspunsese Cora, cu o voce rece ca gheața. De zile întregi nu mai dormise, și ochii îi erau roșii și umflați de la atâtea ceasuri de plâns. Mi-e mai bine decât aș fi vrut. Sper din tot sufletul să nu-i mai fie nimănui atât de bine, cum mi-e mie acum.

- Cory. Ochii lui îi cerșeau iertarea, dar în acele zile ea uitase complet sensul acestui cuvânt.

- Pleacă, Luther, zise. Pleacă, te rog, chiar azi. Pleacă și du-te la ea.

- Îmi pare rău, Cory, îi șopti el.

- Sper și eu, zise ea, necruțătoare. Acum du-te la femeia de care n-ar fi trebuit să te desparți niciodată și încearcă să te împaci cu ea. Cora privi în altă parte și-și înălță curajoasă bărbia, pentru a-și înfrunta viitorul solitar. E singura șansă de fericire a copiilor voștri, zise încet. N-am de gând să le-o refuz.

Atunci el plecase, lăsând-o cu o casă proprie, o bicicletă nou-nouță și o reputație nemeritată, dar cu care n-avea cum să se lupte.

Suspină, acoperind lada cu cenușă cu un prosop umed, ca să n-o împrăstie vântul. Inima-i era la fel de grea ca și lada.

Oare Luther era fericit? Era o întrebare pe care doar rareori și-o punea. În adâncul sufle-

tului, spera că da. El renunțase la avere, la cămin, la moștenire, chiar și la mama lui, pentru femeia iubită. Era demn de admirație.

Și îl admira, ca și pe Jedwin, care voia să-i urmeze exemplul. Dar sacrificiul era prea mare și ea n-avea de gând să-l lase să-și distrugă viața, cu o căsnicie dezastruoasă. Îl iubea prea mult.

Cora târî lada grea până la ușă, apoi se opri să-și pună haina și fularul. Se încălzise de la efort, dar ar fi fost crimă curată să iasă afară dezbrăcată. Deși difteria nu mai reprezenta o amenințare, nu-și putea permite să răcească. Era o femeie singură, își reaminti ea. N-avea cui să-i pese de ea nici acum, nici mai târziu.

Aerul înțepa și, când ieși afară, un vânt ca gheața îi suflă prin haine. Ea simți umezeala din aer și se gândi că, până dimineață, avea să ningă. Amiaza mirosea a fum, de la coșurile caselor.

Cora se duse în șopron și luă lopata și roaba, veche de o sută de ani și găurită, dar destul de rezistentă ca să ducă o ladă de cenușă.

Nu reușise să-l convingă pe Jedwin că ar fi o prostie să se însoare cu ea, așa că începuse să se gândească cum să-l facă să nu mai vrea să se însoare cu ea.

Era cam târziu, recunoscui în sinea ei. El știa deja că ea nu ascunde cine știe ce defecte cumplite, sub haine, și nu-i păsa dacă nu era cea mai bună bucătăreasă din oraș. Îl iubea părul, deși adesea era murdar. Spa-

tele i-l descrisese mai degrabă drept generos, decât lat.

Clătină din cap, gânditoare. Dacă femeile pierdeau atâta vreme chinuindu-se să atragă bărbații, în mod sigur trebuiau să existe și mijloace, la fel de eficace, pentru îndepărtarea lor.

Puse lada în roabă și mai adună niște cenușă căzută lângă ușă. Dacă ninge în seara asta, avea să i se împrășteie pe trepte.

Cu gândurile departe, Cora duse roaba lângă nuc și așează un strat subțire de cenușă la rădăcina lui, un leac indian contra insectelor dăunătoare. Existau soluții mai la modă pentru această problemă, dar cenușa era și mai ieftină, și mai bună.

Ce putea să-i facă lui Jedwin? se întrebă. Să-i spună că nu-l iubește. Încercase deja. Putea să fie nesuferită. Dar probabil că, trăind lângă scorpia de maică-sa, se gândi Cora cu amărăciune, nimic nu-l mai putea atinge.

Odată nucul încercuit cu cenușă, Cora puse lopata în roabă și traversă curtea.

Restul lăzii avea să-l împrășteie prin grădină. Aici însă, trebuia să aibă grijă. Să țină o linie dreaptă, contra vântului. Puțină cenușă îngrășa pământul și-l proteja de insecte. Prea multă, îl seca, de nu mai puteai crește nici buruieni. Zâmbi. Doamna Millenbutter ar fi amintit despre echilibru.

Dar trebuie să existe o cale mult mai simplă de a scăpa de cineva, se gândi ea. De obicei, bărbații erau cei care părăseau femeile. Cel puțin, așa spuneau cântecele. Ce făceau, oare,

femeile din cântece? Brusc, parcă ar fi găsit răspunsul mult așteptat, începu să fredoneze o melodie.

*Jaimie îi jurase iubire.
Pân' află că ea-l înșela.
Acu-i însurat cu o alta,
Și nici că-i mai păsa de ea.*

Cora se opri din presăratul cenușii prin grădină și repetă al doilea vers. „Pân' ce află că ea-l înșela”. Asta era. Asta era secretul. Nici un bărbat nu ar mai sta cu o femeie care l-a trădat. Dar oare îl putea face să creadă asta? Nu avea să fie ușor. Trebuia să-și întocmească un plan atent. O cuprinse un sentiment ciudat. Înghiți nervos și vârî lopata în pământ, nemaiavând puterea de a o ține în brațe. Dacă voia să-l îndepărteze pe Jedwin, nu era destul să-l facă să creadă că l-a înșelat.

Trebuia să-l înșele cu adevărat.

Imediat îi veni în minte chipul lui Titus Penny, la birou, și zâmbetul lui insinuant. Uneori, noaptea, mi-e frig singur în patul meu mare, îi spusese el. Cora își trecu mâna înmănușată prin păr, însă tremurul care o apucase mai mult strică.

– Nu pot să fac asta, șopti.

Era singura cale de a scăpa de Jedwin. Cuvințele cântecului o obsedară. „Acu-i însurat cu o alta, /Și nici că-i mai pasă de ea.”

Asta dorea Cora. Ca el să se însoare cu Tulsa May Bruder și să nu se mai gândească

niciodată la ea. Să nu tânjească după ea, fiind cu nevasta. Să nu mai viseze la ce-ar fi putut fi sau la ce-ar putea fi.

Avea, oare, s-o facă? Să-l înșele cu Titus Penny? Simți că o ia cu greață. Știa bine că poate face orice își pune în cap.

Ridică hotărâtă bărbia și rosti provocator:

- Ai avut deja doi bărbați. Ce mai contează încă unul?

Capitolul 18

- Vrei să vii puțin în salon, te rog?

Jedwin ridică ochii de la ligheanul în care se spăla pe față și își privi mama în oglinda din spatele lui. Întrebarea ei sunase mai degrabă a poruncă, și nu a rugămintă.

E bine și acum, hotărî Jedwin, ștergându-se cu prosopul și luându-și cămașa de pe scaun. Și el voia să-i vorbească.

O urmă pe scări, simțind tensiunea din aer. Maică-sa era furioasă. Îi părea rău. Sperase să-i poată explica ce intenționează să facă în viitor, în liniște, fără nervi. Însă era gata să facă față atacului ei.

Intrară în salon. Amelia nu se întoarse spre el decât în clipa când ajunse în mijlocul camerei.

- Stai jos, mamă, zise Jedwin politico.

Ea îl privi cu ochi de cremene.

- Nu, mersi, James Edwin. Prefer să stau în picioare.

- Foarte bine, răspunse el și se rezemă de

polița căminului. Ar fi fost culmea impoliteții să se așeze, când ea rămânea în picioare, și Jedwin nu avea de gând să-i ofere maică-sii acest avantaj.

- Și eu am vrut să-ți vorbesc.

- Da? Amelia își împreună mâinile și-și înălță trufașă bărbia. De mult timp am vrut să vorbesc cu tine, dar ești așa de scump la vedere, că mi-a fost imposibil.

- Și dumneata ai fost ocupată, sublinie Jedwin. Cu epidemia și cu drumurile zilnice la mahala, te-am găsit mereu pe picior de plecare.

- Îmi făceam datoria creștinească, spuse ea, rece. Îmi cunosc obligațiile și mi le împlinesc fără să mă plâng.

Oare? se întrebă Jedwin în sinea lui.

- Și, în timp ce eu îngrijeam bolnavii, zise maică-sa, tu ce făceai?

- Lucram la fermă. Am reușit să strâng tot ovăzul în hambar și am mai făcut niște îmbunătățiri.

Luându-i afirmația drept alibi, Amelia o ignoră.

- Sunt sigură că asta ți-a făcut mare plăcere, spuse ea firesc. Te-ai îndeletnicit cu ceva util.

Jedwin făcu ochii mari, jignit, dar făcu pe nepăsătorul.

- Îmi dau seama că, în felul ăsta, munca ta și a lui Haywood a fost ceva mai grea. Dar, îți amintesc, mamă, că dumneata mi-ai refuzat ajutorul.

Amelia avea chef de ceartă.

- Și ce mare ajutor ne-ai fi putut da? îl întrebă.

Jedwin se simți lezat în orgoliul său, dar tăcu. Ea avea dreptate. Nu i-ar fi ajutat la îmbălsămări, nici dacă l-ar fi rugat. Erau câteva lucruri pe care nu le putea și nu voia să le facă. Însă, își spuse în gând, erau și altele pe care le putea face. Venise vremea să se apuce și el de ceva în viață.

- Am luat câteva hotărâri importante, zise. Intenționez să fac niște schimbări care te vor afecta și pe dumneata.

Începu să se plimbe nervos prin cameră, căutându-și cu grijă cuvintele. Maică-sa nu avea să fie deloc încântată de hotărârea lui de a se muta la fermă, dar era sigur că o poate convinge să o accepte, ca pe ceva inevitabil.

Dacă ar fi privit-o, i-ar fi văzut expresia severă. Cu sprâncenele ridicate, ea comentă întepată:

- Sper că printre hotărârile tale se află și aceea de a te îndrepta pe drumul cel bun.

Jedwin se întoarse și o fixă.

- Ce vrei să spui?

Amelia își ridică bărbia și spuse severă:

- Cred că știi prea bine la ce mă refer, James Edwin.

El îi cercetă trăsăturile aspre și fu cuprins de un val de neliniște.

- Trebuie să fii mai clară, zise blând, nu-ți pot citi gândurile.

- Sigur că nu, fu de acord ea. Dar nici nu e nevole; știi foarte bine! Amelia Sparrow își privi fiul cu brațele încrucișate pe piept și cu

ochii ca două pumnale. Nu m-aş fi gândit nicodată, zise ea, cu o voce stridentă, că, după toate principiile creştine şi răspunderile sociale despre care ți-am vorbit atâta, voi fi forţată să discut cu tine un subiect atât de respingător.

Jedwin îşi privi în tăcere mama înconjurându-se cu mantaua mâinii ei sfinte.

- Nu pot să cred că fiul meu, un gentleman cu o situaţie respectabilă şi o ținută morală ireproşabilă, se poate coborî la nivelul unei femei de cea mai joasă speţă.

Jedwin simţi că i se pune un nod de furie în gât. Deci ştia. Se întrebă cine-i spusese, dar oricum asta nu mai conta. Vrusese să aştepte până se însoară cu ea, dar iată că destinul îi jucase o festă.

- Cora Briggs nu e o „femeie de cea mai joasă speţă”, zise placid.

Amelia îl privi furioasă.

- Doamne Sfinte! zise, ironică. Atunci ce fel de femeie e, James Edwin?

Jedwin se controlă, dar nu reuşi să se tempereze total.

- E genul meu, mamă.

- Aha, deci mai şi recunoşti? tipă Amelia ultragiată, şi îşi duse o mână la piept, de parcă ar fi fost înjunghiată. Dar tu n-ai nici un pic de ruşine?

Ochii lui Jedwin erau întunecaţi ca noaptea şi mai reci decât gerul iernii.

- N-are de ce să-mi fie ruşine. Dumneata nu ştii nimic despre Cora, zise. E o femeie divorţată, mamă, şi nu o criminală.

- După felul în care o aperi, răspunse

Amelia, e absolut limpede că e mai mult decât o femeie divorțată. E amanta ta!

Jedwin dădu să răspundă, dar se opri și-și fixă mama, impietrit. Tăcerea lui fu edificatoare.

- Deci nu negi, îl acuză Amelia.

- Nu e treaba dumitale, răspunse Jedwin calm.

- Sunt mama ta!

- Chiar dacă n-aș fi știut-o singur, mă bați atâta la cap cu chestia asta, că tot mi-aș fi dat seama.

- Mi-am sacrificat viața pentru tine.

El ridică nepăsător din umeri.

- Mi-ai mai spus-o. Dar, de fapt, ce vrei dumneata să spui este că vrei ca eu să mă sacrific pentru dumneata.

Amelia rămase cu gura căscată, jignită la maxim. Fără să se gândească, îl trase o palmă peste față. Sângele din buza spartă îi murdări cămașa. Amelia privi mica pată, îngrozită.

Jedwin își duse mâna la buza sângerândă și maxilarul îi tremură de mânie. Îi întoarse spatele și traversă camera, pentru a se calma.

Amelia rămase blocată de propriul ei gest. În minte îi veni ră tot felul de scuze, însă le reținu, ca și lacrimile. Își mușcă buza și-l privi îndepărtându-se. Era fiul ei și întotdeauna îi făcuse pe plac. Acum, însă, era altceva.

Respiră de câteva ori adânc și abia apoi îndrăzni să vorbească.

- Înțeleg, zise ea, că mulți tineri vor la un moment dat să-și facă de cap.

La auzul vorbelor ei, atât de asemănătoare

cu vorbele lui de mai demult, Jedwin se întoarse spre ea.

- Nu e vorba de asta, mamă, declară bătos. O iubesc pe Cora Briggs și vreau să mă-nsoresc cu ea.

Amelia își duse mâna la gât și păli.

- Doar nu vorbești serios?

Jedwin o fixă.

- Ba da, mamă. Așa că-ți sugerez să îți pentru dumneata orice remarcă sfichiuitoare la adresa viitoare mele soții.

- Soția ta. Amelia rosti aceste două cuvinte neîncrăzătoare. Ai cerut-o de nevastă?

- Da.

Amelia își scrută incredulă fiul.

- Nu-ți dai seama ce faci.

Jedwin se înțepă.

- Știu precis ce fac, mamă. Sunt bărbat în toată firea și nu e nevoie să mă duci dumneata de leasă, ca pe un animal dresat.

- Cum îndrăznești?

- Cum îndrăznesc? Mamă, sunt James Edwin, fiul tău. N-ai nevoie să te prefaci. Știm amândoi că ăsta-i adevărul. De ce nu vrei să recunoști?

- Ți-am fost o mamă bună - începu Amelia, apărându-se.

- N-am contestat asta, o întrerupse Jedwin. Dar întotdeauna ai vrut să fac numai ce-ai vrut tu.

- Am încercat să ți-arăt ce e bine și ce e rău.

- Poate că eu sunt mai în măsură să știu ce e bine pentru mine.

- Dar ești un copil.

- Sunt bărbat.

- A, da, zise Amelia, acum că te-ai bălăcit în păcat, te și crezi bărbat.

- Am știut că sunt, din ziua în care a murit tata, spuse Jedwin plat. Îți amintești de ziua ala?

- Sigur că-mi amintesc!

- Uneori mi se pare că ai uitat. Ai uitat cum te sprijineam și câtă nevoie aveai de mine. Ai uitat cât de speriată și de slăbită te simțeai. Ai uitat lacrimile pe care mi le-ai vărsat pe cămașă. Tonul lui era calm, reținut. Eu, însă, n-am uitat. Și, când ai devenit din nou puternică, am fost bucuros. Te iubesc, mamă. Mi-a părut bine când te-ai repus pe picioare, așa că te-am lăsat să-ți vezi de treburile. Ți-am ascultat cicălele. Am încercat să-ți fac pe plac. Asta e tot, zise. O iubesc pe Cora Briggs și am să mă însor cu ea. Îmi pare rău dacă nu-ți convine, dar n-am de gând să mă răzgândesc.

Cu obraji scâldați în lacrimi, Amelia clătină din cap.

- Te va distruge, îi spuse. Nimeni nu vă va accepta. Și cum vei mai avea grijă de firmă, dacă orașul nu va fi de acord cu căsătoria ta?

- Dar n-am de gând să am vreo firmă, îi răspunse Jedwin firesc. Întreprinderea de pompe funebre îți aparține. La urma urmei, dumeata ai moștenit-o. Eu mă mut la fermă. Ca biet fermier, nu-mi va păsa de opinia celorlalți.

- Te implor, James Edwin. Nu-ți irosi viața. Cora Briggs nu te merită. Ar trebui să-ți lei o

nevastă adevărată, nu resturile de la cina altui bărbat. Meriți mai mult.

Jedwin își privi mama în tăcere și în colțul buzelor îi apăru un surâs.

- Ce ironie, zise, râzând nervos.

Amelia își cercetă ulmită fiul.

- Ce găsești de râs aici? îl întrebă, nedumerită.

- Partea cea mai amuzantă a lucrurilor, spuse, zâmbind cu tristețe, e că dumneata și Cora sunteți de aceeași părere.

Zăpada cădea în fulgi uriași, cât o monedă de aur de douăzeci de dolari.

Din fericire, pământul era destul de cald și se topeau imediat. Motiv pentru care Cora merse agale, fără griji, spre băcănia lui Titus Penny.

De obicei nu mergea în oraș pe jos, preferând bicicleta. Astăzi, însă, n-avusese chef să-și ia costumul de biciclistă, găsind că arată mai bine în fusta amplă maro și în bluza de culoarea piersicii. Trebuia să arate cât se poate de bine.

Îi fusese greu să se hotărească, deși știa că aceasta era cea mai bună soluție. Sufletul ei însă era chinut. Se hotărâse să judece cu mintea, nu cu inima, pentru că urmându-și pornirea inimii ajunsese aici.

Urcă cele două trepte ale magazinului și privi circumspectă pe geam, să vadă cine era înăuntru. N-avea chef să dea ochii cu nimeni în dimineața asta. Mai ales cu Jedwin sau cu mama lui.

Avusese noroc. În prăvălie nu era nimeni, decât Titus, care se încălzea la soba din colț.

Îndreptându-și cu gesturi pripite gulerul și fusta, Cora intră în magazin.

La sunetul clopoțelului, Titus ridică ochii. Când o văzu, se uită repede, vinovat, în jur.

- E cam frig în dimineața asta, comentă.

Încuviințând absentă, Cora își scoase haina și și-o puse în cuier. Propria reflexie în mica oglinjoară de deasupra o sperie. Era roșie ca racul și în ochi i se citea frica. E din cauza frigului, își spuse.

Titus îi făcu semn să-l urmeze în spate și ea îl urmă fără să comenteze. Odăița i se păru și mai aglomerată în dimineața asta și se strădui să păstreze o oarecare distanță între ea și Titus, printre lăzi și cutii. În același timp însă, ar fi vrut să se apropie de el și s-o facă mai repede, ca să scape.

Își planificase totul în amănunt, dar nu-și închipuise că va fi atât de greu.

- Văd că ai scăpat de difterie, zise Titus, pentru a face conversație.

Cora încuviință.

- Da, și dumneata, după cât văd, zise.

Tăcerea se lăsă grea între ei. Cora încercă să ia inițiativa, dar nu reuși.

Titus se așază la birou și se lăsă pe spate, cu picioarele pe birou.

Cora îi simți privirea ațintită asupra ei și se foi, stânjenită. Dacă nu-i putea suporta privirea, cum avea să-i suporte atingerea? Hotărâtă se întoarse spre el.

Titus își împreună mâinile sub cap și-i zâmbi.

- Am vești bune pentru tine, Cora dragă, zise.

- Vești? întrebă ea.

- Da, răspunse el, familiar. Cu magazinul închis atâta timp, mi-era teamă că nucile tale vor putrezi în rafturi.

Cora îl privi o clipă, fără să înțeleagă. Uitase complet de banii pe nuci.

- A, nucile, zise prosteste.

- Da, scumpa mea, spuse Titus repede. Nu-ți fă griji. Cele care-au mai rămas se păstrează foarte bine. Și - chicoti ca pentru sine - ca să-ți spun adevărul, ai avut dreptate. S-au vândut foarte bine.

- Mă bucur, zise ea, absentă.

- Da, da, spuse el și-i făcu semn să se apropie. Anul ăsta mă voi putea revanșa față de tine.

- Foarte bine, răspunse ea fără interes.

Uimit, Titus se aplecă spre ea și-o examinează cu atenție.

- Cora dragă, te simți bine?

Cora nu se simțea bine. Îi era greață și teamă.

- Mi-e bine, îi spuse lui Titus, încercând să zâmbească.

Titus continuă s-o privească mirat, apoi ridică din umeri.

- Pot să te asigur că în iarna asta vei avea destul bani pentru provizii.

- E bine, răspunse ea plat. Înăbușindu-se în apropierea lui, Cora începu să se plimbe prin magazin, privind rafturile fără să le vadă.

Titus se foi simțindu-i încordarea.

- Am auzit că popa a-nceput să facă sport, zise el.

Cora se întoarse spre el și încuviință absentă.

Titus zâmbi.

- Deja a convins-o și pe Fanny să meargă mult pe jos și să respire adânc. Nevastă-mea zice că poate se-apucă și ea de sport, după ce naște.

- Sunt sigură că îi va prinde bine, răspunse Cora.

Titus râse.

- Și ție ți-a prins bine faptul că l-ai atras pe reverend de partea ta.

- Cum?

- Știu că părintele se lua mereu de faptul că cineva ți-a reparat gardul și pompa de apă.

Cora se îmbujoră.

- E dreptul meu să-mi repar gardul și pompa, se ridică ea.

Titus ridică mâinile, a apărare.

- Eu nu zic că nu, scumpo, zise, surâzând. Cred că o femeie atât de frumoasă ca tine are dreptul de a avea tot ce-și dorește.

Cora pări și se luptă cu greața. Se întoarse spre el, cu bărbia sus.

- Ai dreptate, Titus, zise.

Penny tresări auzind-o că-i spune pe nume, dar își reveni imediat.

- Cora dragă, ai venit aici cu un scop anume? Dacă ai vreun necaz, voi face tot posibilul pentru a te ajuta.

Expresia Corei se împlânzi. N-o mințea. Știa că el putea fi un bărbat deosebit de amabil și de cumsecade. Dar, la fel de bine, putea să fie un afemeiat încrezut și slab de înger. De acest al doilea Titus Penny avea ea nevoie astăzi.

- Soția dumitale n-a născut încă, spuse ea cu nonșalanță, venind în fața lui și proptindu-se cu coatele de biroul lui.

El o privi ciudat, uimit atât de afirmația, cât și de comportamentul ei.

- Nu, zise, perplex.

Cora simți cum o lasă curajul și începură să-i tremure buzele. Din mândrie, se întoarse cu spatele la el; gestul ei păru că vine din timiditate, însă era de fapt, unul de auto-apărare. Ar fi vrut să fugă rupând pământul, însă nu putea. Dacă ajunsese până aici, trebuia s-o facă, de dragul lui Jedwin.

Se întoarse iar spre Titus. Ea era într-un colț al camerei, iar el într-altul. Ea, într-un capăt al lumii, el în celălalt.

- Încă-ți mai e frig noaptea în pat, singur? îl întreabă încet, încercând să-și controleze tremurul glasului.

Titus făcu ochii cât cepele și, vrând să răspundă, se înecă. O privi sceptic, parcă nu-i venea să-și creadă urechile.

- Ce ai de gând, Cora Briggs?

Cora veni spre el, cu bărbia sus și spatele drept.

- Te întreb dacă n-ai nevoie de o femeie la pat.

Îi zări broboanele de transpirație pe buza superioară și-l văzu cum se ridică instantaneu în picioare și se înfoale precum un cocoș.

- S-ar putea să am, îi răspunse.

Cora înghiți în sec și-i oferî, speră ea, un surâs încântător.

- Ce-ar fi să vii la mine diseară și să vedem dacă nu cumva ne putem încălzi împreună, ca să punem capăt singurătăților noastre.

Titus făcu un pas în față și se împiedică fără motiv. Se îndreptă nervos, prefăcându-se că nu s-a întîmplat nimic.

Cora îl privea, așteptându-i răspunsul. Însă nu era pregătită nici pentru da, nici pentru nu. Simțea că nu va supraviețui acestei umilințe.

Titus continuă să o privească, circumspect.

- Cât? o întrebă, în fine.

- Cât ce? Cora fu nedumerită de întrebare.

El făcu pe omul de lume, dar nu reuși să fie suficient de convingător.

- Și cât mă va costa, dragă Cora, „încălzitul”?

Cora păli. Nu se așteptase la o asemenea întrebare și insulta o duru.

Cu toate acestea, arboră un surâs de zile mari.

- Să zicem că am același preț ca murăturile din piață, îl spuse. Prima bucată, de încercare, e gratis.

Se întoarse cu spatele, cu inima bătându-i ca o tobă. Reușise. În sfârșit, era o târfă ieftină, așa cum spusese despre ea Maimie Briggs.

Când ajunsese la ușă, îl privi iar pe Titus, care tot nu-și revenise din uimire. Încă o clipă, se gândi Cora, și-i iese limba de un cot.

- Să nu vii până nu se face întuneric complet. îl sfătui ea. Și vino pe la ușa din spate.

Titus încuviință, mut. Cora ieși din prăvălie cu pași grei, abia târându-se. Era bine ce făcea, își spuse. Jedwin avea să afle de trădarea ei curând și s-o părăsească, pentru a putea avea viața pe care o merita.

Ochii i se umplură de lacrimi și se îndreptă spre casă cu borurile pălăriei trase peste față. Făcuse bine pentru că îl iubea și nu voia ca el să-și distrugă viața, ca alții.

Se aruncă pe pat și începu să plângă în hohote, ca o fetiță.

Ce-l mai ura! Îi ura pe toți. Pe tatăl ei, pe Big Jim și pe Haywood. Pe Miss Maimie. Nimeni n-o iubea și nimeni n-o iubitese vreodată. Lacrimile ei scăldară din plin așternutul. James Edwin era singurul care-o iubea, și asta doar pentru că era de datoria lui.

Intenția ei de a se lăsa pradă disperării nu se putu împlini, fiindcă ușa de la camera ei se deschise violent, izbindu-se de perete.

Amelia tresări și se ridică imediat.

- Cum îndrăznești! îl acuză furioasă. Părăsește imediat odaia asta!

- Plec, doamnă Mellie, nu-ți fie teamă, imediat ce spun ce am de spus. Văzându-l că intră, Amelia sări în picioare. Nu avea de gând să rămână întinsă pe pat, cu un bărbat în dormitorul ei. Și nu avea de gând să-l lase pe acest desfrânat să profite de ea.

Ar fi vrut să-l țină la distanță, însă Haywood își strecură un braț în jurul mijlocului ei și o trase spre el.

- Dă-mi drumul, îi porunci ea. Mirosul, atingerea și căldura lui îi erau deja mult prea familiare.

- Mellie Sparrow, ești cea mai ciufută femeie pe care am întâlnit-o în viața mea, zise el încet. Și, dac-aș avea puțină minte, te-aș lăsa să fierbi în suc propriu, pentru tot restul zilelor!

Buzele lui, atât de aproape de ale ei, i se părură, brusc, deosebit de tentante. Își aminti în amănunt felul în care barba lui îi gâdilase

obraji și gâtul. Propriile gânduri o înspăimântară, și se lipi și mai tare de perete, pentru a scăpa de el.

- Chiar crezi că, după toate chinurile la care mă supui, m-aș mai ține după fundul dumitale, dacă aș avea altă femeie? Scutură din cap, neîncrezător. Uite ce e, fetișo, dacă vrei să știi, nu ești chiar atât de fermecătoare, pe cât crezi!

- O!

- Acuma nu mai face pe insultata, zise el, prinzând-o de mâna cu care ea tocmai voia să-l palmuiască. Eu sunt genul de bărbat care nu umblă cu mai multe femei odată. Recunosc, de la moartea nevesti-mii, n-am fost chiar un sfânt. Dar niciodată n-am mințit pe nimeni. La vârsta mea, nu mai am nici timp, nici putere pentru așa ceva.

- I-ai reparat pompa, insistă Amelia răgușită de atâta plâns.

- Ce pompă?

- A Corei Briggs, se răsti ea. Reverendul Bruder a zis că un bărbat i-a reparat pompa. Și eu am în mâini o chitanță pentru piesele înlocuite.

Haywood ridică din sprânceană, curios.

- Dacă nu-ți ajunge, adăugă Amelia, cu glasul tremurând de gravitatea vorbelor rostite, reverendul a mai zis ceva despre un șorț de mecanic. Eu i-am făcut lui James Edwin un astfel de șorț acum trei ani. E atârnat de ușa pivniței. Adică, dacă l-ai pus înapoi, de unde l-ai luat.

Îl împinse ușor, dar Haywood îi simți mânia.

- I-ai luat șorțul fiului meu, îl acuză. Și-ai cumpărat în numele lui piese ca să-i repara pompa amantei tale... divorțatei tale!

Haywood făcu un pas înapoi și îl privi gânditor chipul brăzdat de lacrimi.

- Să fiu al naibii, râse el, ușor amuzat.

- De ce râzi? Amelia era roșie de furie.

Haywood o fixă, ridicând circumspect din sprânceană.

- Ei, Mellie, zise. Ți-aș putea spune, dar mă îndoiesc că ai putea găsi ceva amuzant în asta.

Se aplecă spre ea și o sărută (fără s-o atingă decât pe buze), încet, senzual, și fără să acorde nici o atenție împotrivrării ei.

- Scumpă Mellie, zise, apoi. Nu am fost niciodată la mai puțin de trei metri de Cora Briggs. Nici măcar nu ne-am salutat. Sper din tot sufletul să mă crezi, pentru că altfel...

Se întoarse pe călcâie și Amelia îl urmări îndepărtându-se, cu inima grea. Păruse atât de sincer. Oare trebuia să-l creadă? Voia să-l creadă. Dar ce era cu chitanța, atunci? Fugi după el.

- Dacă nu ai fost dumneata, atunci cine a fost? îl întrebă din capul scărilor.

El o privi gânditor.

- Îți stă foarte bine cu rochia asta, zise.

Distrasă de replica lui, Amelia își examină încântată rochia pe care și-o pusese pentru Haywood Puser, noul bărbat din viața ei. Bărbatul în care avea încredere.

În clipa când Haywood se întoarse cu spatele, păienjenișul din mintea ei dispăru și ea văzu totul limpede.

- James Edwin, șopti ea neîncrezătoare.

Acum că venise iarna, Cora se hotărî să golească lada cu cenușă. De multe ori se gândise să-l roage pe Jedwin, dar, când el era prin preajmă, uita de fiecare dată. Acum era mulțumită. Era mai bine să nu fie atât de dependentă de el.

Puse o ladă de lemn sub sobă și acoperi mobila din jur cu un cearșaf vechi. Dacă scăpa căldarea, cearșaful nu-i folosea la nimic. Însă, dacă scăpa doar puțină cenușă era salvată.

În cameră nu era răcoare, era de-a dreptul ger. Stinsese focul noaptea trecută și azi nu-l mai făcuse, vrând să nu se ardă cu cărbunii. Nu putea risca un incendiu. Desfăcu atentă mânerurile căldării, însă nu reuși deloc să-și țină gândurile în loc.

Jedwin Sparrow o ceruse de nevastă. Voia să trăiască la ferma bunicului său, să planteze grâu, ovăz și flori, și s-o aibă pe ea drept tovarășă de viață și mână de ajutor. Ochii i se umplură de lacrimi. Era tot ce-și dorea pe lumea asta.

Viața pe care și-o visase, pe vremea când trăia la căminul metodist. Dacă ar fi fost liberă să aleagă, el ar fi fost bărbatul cu care ar fi vrut să împartă această viață. Dar așa ceva nu era posibil.

Puse încet căldarea plină-ochi în ladă.

Era ciudat faptul că niciodată nu îl învinuia pe Luther pentru necazurile ei. În mod evident, avea și el o parte de vină. Era un om slab, necredincios și mincinos. Ar fi trebuit să-l urască, însă știa că nu-l poate urî. Cu bună știință și intenționat, el încălcase regulile societății. Și, ca orice inculpat, crezuse că el va fi singurul care va suferi de pe urma faptelor sale.

Și Jedwin credea la fel. Se străduise din răputeri să-l facă să înțeleagă. Să vadă adevărul. Dar el nu vruse; poate că *nu putuse*. Poate că o persoană trebuie să sufere, pentru a înțelege cu adevărat.

Cora Briggs trecuse deja prin asta. Fusese soția cea mai devotată. În fiecare dimineață se trezea surâzând, cu o singură ambiție: să-și facă soțul fericit. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a-i asigura un cămin liniștit și pentru a fi nevasta pe care și-o dorea el. În acele zile cumplite petrecute alături de tatăl ei și, mai târziu, incorporată de rigiditatea și obtuzitatea metodiștilor, nu-și dorise decât un singur lucru – un cămin.

Muncise din greu pentru asta și, dacă viața ar fi fost dreaptă cu ea, ar fi trebuit să trăiască fericită, până la adânci bătrâneți. Dar viața nu e niciodată dreaptă. Experiența o învățase că, adeseori, tocmai cel cinstit e mai greu încercat. Când regulile erau încălcate, erau pedepsiți și cei nevinovați, odată cu vinovații.

Îl văzu iar, în amintire, înalt și chipeș, cu părul negru dat cu briantină scumpă. Cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse în viața ei.

- N-am vrut niciodată să-ți fac rău, îi spusese Luther, în acea ultimă zi împreună. Tot timpul am crezut că lucrurile au să meargă așa. Clătinase din cap, cu tristețe. Tu nu știai de ea, și ea nu știa de tine. Însă mama era fericită și totul era bine.

- E foarte bine, îi răspunsese Cora, cu o voce rece ca gheața. De zile întregi nu mai dormise, și ochii îi erau roșii și umflați de la atâtea ceasuri de plâns. Mi-e mai bine decât aș fi vrut. Sper din tot sufletul să nu-i mai fie nimănui atât de bine, cum mi-e mie acum.

- Cory. Ochii lui îi cerșeau iertarea, dar în acele zile ea uitase complet sensul acestui cuvânt.

- Pleacă, Luther, zise. Pleacă, te rog, chiar azi. Pleacă și du-te la ea.

- Îmi pare rău, Cory, îi șopti el.

- Sper și eu, zise ea, necruțătoare. Acum du-te la femeia de care n-ar fi trebuit să te desparti niciodată și încearcă să te împaci cu ea. Cora privi în altă parte și-și înălță curajoasă bărbia, pentru a-și înfrunta viitorul solitar. E singura șansă de fericire a copiilor voștri, zise încet. N-am de gând să le-o refuz.

Atunci el plecase, lăsând-o cu o casă proprie, o bicicletă nou-nouță și o reputație nemeritată, dar cu care n-avea cum să se lupte.

Suspină, acoperind lada cu cenușă cu un prosop umed, ca să n-o împrăștie vântul. Inima-i era la fel de grea ca și lada.

Oare Luther era fericit? Era o întrebare pe care doar rareori și-o punea. În adâncul sufle-

tului, spera că da. El renunțase la avere, la cămin, la moștenire, chiar și la mama lui, pentru femeia iubită. Era demn de admirație.

Și îl admira, ca și pe Jedwin, care voia să-i urmeze exemplul. Dar sacrificiul era prea mare și ea n-avea de gând să-l lase să-și distrugă viața, cu o căsnicie dezastruoasă. Îl iubea prea mult.

Cora târî lada grea până la ușă, apoi se opri să-și pună haina și fularul. Se încălzise de la efort, dar ar fi fost crimă curată să iasă afară dezbrăcată. Deși difteria nu mai reprezenta o amenințare, nu-și putea permite să răcească. Era o femeie singură, își reaminti ea. N-avea cui să-i pese de ea nici acum, nici mai târziu.

Aerul înțepa și, când ieși afară, un vânt ca gheața îi suflă prin haine. Ea simți umezeala din aer și se gândi că, până dimineată, avea să nîngă. Amiaza mirosea a fum, de la coșurile caselor.

Cora se duse în șopron și luă lopata și roaba, veche de o sută de ani și găurită, dar destul de rezistentă ca să ducă o ladă de cenușă.

Nu reușise să-l convingă pe Jedwin că ar fi o prostie să se însoare cu ea, așa că începuse să se gândească cum să-l facă să nu mai vrea să se însoare cu ea.

Era cam târziu, recunoscui în sinea ei. El știa deja că ea nu ascunde cine știe ce defecte cumplite, sub haine, și nu-i păsa dacă nu era cea mai bună bucătăreasă din oraș. Îi iubea părul, deși adesea era murdar. Spa-

tele i-l descrisese mai degrabă drept generos, decât lat.

Clătină din cap, gânditoare. Dacă femeile pierdeau atâta vreme chinuindu-se să atragă bărbații, în mod sigur trebuiau să existe și mijloace, la fel de eficace, pentru îndepărtarea lor.

Puse lada în roabă și mai adună niște cenușă căzută lângă ușă. Dacă ninge în seara asta, avea să i se împrăștie pe trepte.

Cu gândurile departe, Cora duse roaba lângă nuc și așază un strat subțire de cenușă la rădăcina lui, un leac indian contra insectelor dăunătoare. Existau soluții mai la modă pentru această problemă, dar cenușa era și mai ieftină, și mai bună.

Ce putea să-i facă lui Jedwin? se întrebă. Să-i spună că nu-l iubește. Încercase deja. Putea să fie nesuferită. Dar probabil că, trăind lângă scorpia de maică-sa, se gândi Cora cu amărăciune, nimic nu-l mai putea atinge.

Odată nucul încercuit cu cenușă, Cora puse lopata în roabă și traversă curtea.

Restul lăzii avea să-l împrăștie prin grădină. Aici însă, trebuia să aibă grijă. Să țină o linie dreaptă, contra vântului. Puțină cenușă îngrășa pământul și-l proteja de insecte. Prea multă, îl seca, de nu mai puteai crește nici buruieni. Zâmbi. Doamna Millenbutter ar fi amintit despre echilibru.

Dar trebuie să existe o cale mult mai simplă de a scăpa de cineva, se gândi ea. De obicei, bărbații erau cei care părăseau femeile. Cel puțin, așa spuneau cântecele. Ce făceau, oare,

femeile din cântece? Brusc, parcă ar fi găsit răspunsul mult așteptat, începu să fredoneze o melodie.

*Jaimie îi jurase iubire.
Pân' află că ea-l înșela.
Acu-i înșurat cu o alta,
Și nici că-i mai păsa de ea.*

Cora se opri din presăratul cenușii prin grădină și repetă al doilea vers. „Pân' ce află că ea-l înșela”. Asta era. Asta era secretul. Nici un bărbat nu ar mai sta cu o femeie care l-a trădat. Dar oare îl putea face să creadă asta? Nu avea să fie ușor. Trebuia să-și întocmească un plan atent. O cuprinse un sentiment ciudat. Înghiți nervos și vâri lopata în pământ, nemaiavând puterea de a o ține în brațe. Dacă voia să-l îndepărteze pe Jedwin, nu era destul să-l facă să creadă că l-a înșelat.

Trebuia să-l înșele cu adevărat.

Imediat îi veni în minte chipul lui Titus Penny, la birou, și zâmbetul lui insinuant. Uneori, noaptea, mi-e frig singur în patul meu mare, îi spusese el. Cora își trecu mâna în-mănușată prin păr, însă tremurul care o apucase mai mult strică.

- Nu pot să fac asta, șopti.

Era singura cale de a scăpa de Jedwin. Cuvințele cântecului o obsedară. „Acu-i înșurat cu o alta, /Și nici că-i mai pasă de ea.”

Asta dorea Cora. Ca el să se însoare cu Tulsa May Bruder și să nu se mai gândească

niciodată la ea. Să nu tânjească după ea, fiind cu nevasta. Să nu mai viseze la ce-ar fi putut fi sau la ce-ar putea fi.

Avea, oare, s-o facă? Să-l înșele cu Titus Penny? Simți că o la cu greață. Știa bine că poate face orice își pune în cap.

Ridică hotărâtă bărbia și rosti provocator:

- Ai avut deja doi bărbați. Ce mai contează încă unul?

Capitolul 18

- Vrei să vii puțin în salon, te rog?

Jedwin ridică ochii de la ligheanul în care se spăla pe față și își privi mama în oglinda din spatele lui. Întrebarea ei sunase mai degrabă a poruncă, și nu a rugămintă.

E bine și acum, hotărî Jedwin, ștergându-se cu prosopul și luându-și cămașa de pe scaun. Și el voia să-i vorbească.

O urmă pe scări, simțind tensiunea din aer. Maică-sa era furioasă. Îi părea rău. Sperase să-i poată explica ce intenționează să facă în viitor, în liniște, fără nervi. Însă era gata să facă față atacului ei.

Intrară în salon. Amelia nu se întoarse spre el decât în clipa când ajunsese în mijlocul camerei.

- Stai jos, mamă, zise Jedwin politicos.

Ea îl privi cu ochi de cremene.

- Nu, mersi, James Edwin. Prefer să stau în picioare.

- Foarte bine, răspunse el și se rezemă de

polița căminului. Ar fi fost culmea impoliteții să se așeze, când ea rămânea în picioare, și Jedwin nu avea de gând să-i ofere maică-sii acest avantaj.

- Și eu am vrut să-ți vorbesc.

- Da? Amelia își împreună mâinile și-și înălță trufașă bărbia. De mult timp am vrut să vorbesc cu tine, dar ești așa de scump la vedere, că mi-a fost imposibil.

- Și dumneata ai fost ocupată, sublinie Jedwin. Cu epidemia și cu drumurile zilnice la mahala, te-am găsit mereu pe picior de plecare.

- Îmi făceam datoria creștinească, spuse ea, rece. *Îmi cunosc obligațiile și mi le împlinesc fără să mă plâng.*

Oare? se întrebă Jedwin în sinea lui.

- Și, în timp ce eu îngrijeam bolnavii, zise maică-sa, tu ce făceai?

- Lucram la fermă. Am reușit să strâng tot ovăzul în hambar și am mai făcut niște îmbunătățiri.

Luându-i afirmația drept alibi, Amelia o ignoră.

- Sunt sigură că asta ți-a făcut mare plăcere, spuse ea firesc. Te-ai îndeletnicit cu ceva util.

Jedwin făcu ochii mari, jignit, dar făcu pe nepăsătorul.

- Îmi dau seama că, în felul ăsta, munca ta și a lui Haywood a fost ceva mai grea. Dar, îți amintesc, mamă, că dumneata mi-ai refuzat ajutorul.

Amelia avea chef de ceartă.

- Și ce mare ajutor ne-al fi putut da? îl întreabă.

Jedwin se simți lezat în orgoliul său, dar tăcu. Ea avea dreptate. Nu i-ar fi ajutat la îmbălsămări, nici dacă l-ar fi rugat. Erau câteva lucruri pe care nu le putea și nu voia să le facă. Însă, își spuse în gând, erau și altele pe care le putea face. Venise vremea să se apuce și el de ceva în viață.

- Am luat câteva hotărâri importante, zise. Intenționez să fac niște schimbări care te vor afecta și pe dumneata.

Începu să se plimbe nervos prin cameră, căutându-și cu grijă cuvintele. Maică-sa nu avea să fie deloc încântată de hotărârea lui de a se muta la fermă, dar era sigur că o poate convinge să o accepte, ca pe ceva inevitabil.

Dacă ar fi privit-o, i-ar fi văzut expresia severă. Cu sprâncenele ridicate, ea comentă înțepată:

- Sper că printre hotărârile tale se află și aceea de a te îndrepta pe drumul cel bun.

Jedwin se întoarse și o fixă.

- Ce vrei să spui?

Amelia își ridică bărbia și spuse severă:

- Cred că știi prea bine la ce mă refer, James Edwin.

El îi cercetă trăsăturile aspre și fu cuprins de un val de neliniște.

- Trebuie să fii mai clară, zise blând, nu-ți pot citi gândurile.

- Sigur că nu, fu de acord ea. Dar nici nu e nevoie; știi foarte bine! Amelia Sparrow își privi fiul cu brațele încrucișate pe piept și cu

ochii ca două pumnale. Nu m-aș fi gândit niciodată, zise ea, cu o voce stridentă, că, după toate principiile creștine și răspunderile sociale despre care ți-am vorbit atâta, voi fi forțată să discut cu tine un subiect atât de respingător.

Jedwin își privi în tăcere mama înconjurându-se cu mantaua mâinii ei sfinte.

- Nu pot să cred că fiul meu, un gentleman cu o situație respectabilă și o ținută morală ireproșabilă, se poate coborî la nivelul unei femei de cea mai joasă speță.

Jedwin simți că i se pune un nod de furie în gât. Deci știa. Se întrebă cine-i spusese, dar oricum asta nu mai conta. Vrusese să aștepte până se însoară cu ea, dar iată că destinul îl jucase o festă.

- Cora Briggs nu e o „femeie de cea mai joasă speță”, zise placid.

Amelia îl privi furioasă.

- Doamne Sfinte! zise, ironică. Atunci ce fel de femeie e, James Edwin?

Jedwin se controlă, dar nu reuși să se tempereze total.

- E genul meu, mamă.

- Aha, deci mai și recunoști? țipă Amelia ultragiată, și își duse o mână la piept, de parcă ar fi fost înjunghiată. Dar tu n-ai nici un pic de rușine?

Ochii lui Jedwin erau întunecați ca noaptea și mai reci decât gerul iernii.

- N-are de ce să-mi fie rușine. Dumneata nu știi nimic despre Cora, zise. E o femeie divorțată, inamă, și nu o criminală.

- După felul în care o aperi, răspunse

Amelia, e absolut limpede că e mai mult decât o femeie divorțată. E amanta ta!

Jedwin dădu să răspundă, dar se opri și-și fixă mama, împletit. Tăcerea lui fu edificatoare.

- Deci nu negi, îl acuză Amelia.

- Nu e treaba dumitale, răspunse Jedwin calm.

- Sunt mama ta!

- Chiar dacă n-aș fi știut-o singur, mă bați atâta la cap cu chestia asta, că tot mi-aș fi dat seama.

- Mi-am sacrificat viața pentru tine.

El ridică nepăsător din umeri.

- Mi-ai mai spus-o. Dar, de fapt, ce vrei dumneata să spui este că vrei ca eu să mă sacrific pentru dumneata.

Amelia rămase cu gura căscată, jignită la maxim. Fără să se gândească, îi trase o palmă peste față. Sângele din buza spartă îi murdări cămașa. Amelia privi mica pată, îngrozită.

Jedwin își duse mâna la buza sângerândă și maxilarul îi tremură de mânie. Îi întoarse spatele și traversă camera, pentru a se calma.

Amelia rămase blocată de propriul ei gest. În minte îi veniră tot felul de scuze, însă le reținu, ca și lacrimile. Își mușcă buza și-l privi îndepărtându-se. Era fiul ei și întotdeauna îi făcuse pe plac. Acum, însă, era altceva.

Respiră de câteva ori adânc și abia apoi îndrăzni să vorbească.

- Înțeleg, zise ea, că mulți tineri vor la un moment dat să-și facă de cap.

La auzul vorbelor ei, atât de asemănătoare

cu vorbele lui de mai demult, Jedwin se întoarse spre ea.

- Nu e vorba de asta, mamă, declară bătos. O iubesc pe Cora Briggs și vreau să mă-nsor cu ea.

Amelia își duse mâna la gât și păli.

- Doar nu vorbești serios?

Jedwin o fixă.

- Ba da, mamă. Așa că-ți sugerez să ții pentru dumneata orice remarcă șfichiuitoare la adresa viitoarei mele soții.

- Soția ta. Amelia rosti aceste două cuvinte neîncrezătoare. Ai cerut-o de nevastă?

- Da.

Amelia își scrută incredulă fiul.

- Nu-ți dai seama ce faci.

Jedwin se înțepă.

- Știu precis ce fac, mamă. Sunt bărbat în toată firea și nu e nevoie să mă duci dumneata de leasă, ca pe un animal dresat.

- Cum îndrăznești?

- Cum îndrăznesc? Mamă, sunt James Edwin, fiul tău. N-ai nevoie să te prefaci. Știm amândoi că asta-i adevărul. De ce nu vrei să recunoști?

- Ți-am fost o mamă bună - începu Amelia, apărându-se.

- N-am contestat asta, o întrerupse Jedwin. Dar întotdeauna ai vrut să fac numai ce-ai vrut tu.

- Am încercat să ți-arăt ce e bine și ce e rău.

- Poate că eu sunt mai în măsură să știu ce e bine pentru mine.

- Dar ești un copil.

- Sunt bărbat.

- A, da, zise Amelia, acum că te-ai bălăcit în păcat, te și crezi bărbat.

- Am știut că sunt, din ziua în care a murit tata, spuse Jedwin plat. Îți amintești de ziua aia?

- Sigur că-mi amintesc!

- Uneori mi se pare că ai uitat. Ai uitat cum te sprijineam și câtă nevoie aveai de mine. Ai uitat cât de speriată și de slăbită te simțeai. Ai uitat lacrimile pe care mi le-ai vărsat pe cămașă. Tonul lui era calm, reținut. Eu, însă, n-am uitat. Și, când ai devenit din nou puternică, am fost bucuros. Te iubesc, mamă. Mi-a părut bine când te-ai repus pe picioare, așa că te-am lăsat să-ți vezi de treburile. Ți-am ascultat cicălelele. Am încercat să-ți fac pe plac. Asta e tot, zise. O iubesc pe Cora Briggs și am să mă însor cu ea. Îmi pare rău dacă nu-ți convine, dar n-am de gând să mă răzgândesc.

Cu obrajii scăldați în lacrimi, Amelia clătină din cap.

- Te va distruge, îi spuse. Nimeni nu vă va accepta. Și cum vei mai avea grijă de firmă, dacă orașul nu va fi de acord cu căsătoria ta?

- Dar n-am de gând să am vreo firmă, îi răspunse Jedwin firesc. Întreprinderea de pompe funebre îți aparține. La urma urmei, dumneata ai moștenit-o. Eu mă mut la fermă. Ca blet fermier, nu-mi va păsa de opinia celorlalți.

- Te implor, James Edwin. Nu-ți irosi viața. Cora Briggs nu te merită. Ar trebui să-ți iei o

nevestă adevărată, nu resturile de la cina altui bărbat. Meriți mai mult.

Jedwin își privi mama în tăcere și în colțul buzelor îi apărură un surâs.

- Ce ironie, zise, râzând nervos.

Amelia își cercetă uimită fiul.

- Ce găsești de râs aici? îl întreabă, nedumerită.

- Partea cea mai amuzantă a lucrurilor, spuse, zâmbind cu tristețe, e că dumneata și Cora sunteți de aceeași părere.

Zăpada cădea în fulgi uriași, cât o monedă de aur de douăzeci de dolari.

Din fericire, pământul era destul de cald și se topeau imediat. Motiv pentru care Cora merse agale, fără griji, spre băcănia lui Titus Penny.

De obicei nu mergea în oraș pe jos, preferând bicicleta. Astăzi, însă, n-avusese chef să-și ia costumul de biciclistă, găsind că arată mai bine în fusta amplă maro și în bluza de culoarea piersicii. Trebuia să arate cât se poate de bine.

Îi fusese greu să se hotărească, deși știa că aceasta era cea mai bună soluție. Suflul ei însă era chinat. Se hotărâse să judece cu mintea, nu cu inima, pentru că urmându-și pornirea inimii ajunsese aici.

Urcă cele două trepte ale magazinului și privi circumspectă pe geam, să vadă cine era înăuntru. N-avea chef să dea ochii cu nimeni în dimineața asta. Mai ales cu Jedwin sau cu mama lui.

Avusese noroc. În prăvălie nu era nimeni, decât Titus, care se încălzea la soba din colț.

Îndreptându-și cu gesturi pripite gulerul și fusta, Cora intră în magazin.

La sunetul clopoțelului, Titus ridică ochii. Când o văzu, se uită repede, vinovat, în jur.

- E cam frig în dimineața asta, comentă.

Încuviințând absentă, Cora își scoase haina și și-o puse în cuier. Propria reflexie în mica oglinjoară de deasupra o sperie. Era roșie ca racul și în ochi i se citea frica. E din cauza frigului, își spuse.

Titus îi făcu semn să-l urmeze în spate și ea îl urmă fără să comenteze. Odăița i se păru și mai aglomerată în dimineața asta și se strădui să păstreze o oarecare distanță între ea și Titus, printre lăzi și cutii. În același timp însă, ar fi vrut să se apropie de el și s-o facă mai repede, ca să scape.

Își planificase totul în amănunt, dar nu-și închipuisese că va fi atât de greu.

- Văd că ai scăpat de difterie, zise Titus, pentru a face conversație.

Cora încuviință.

- Da, și dumneata, după cât văd, zise.

Tăcerea se lăsă grea între ei. Cora încercă să ia inițiativa, dar nu reuși.

Titus se așează la birou și se lăsă pe spate, cu picioarele pe birou.

Cora îi simți privirea ațintită asupra ei și se foi, stânjenită. Dacă nu-i putea suporta privirea, cum avea să-i suporte atingerea? Hotărâtă se întoarse spre el.

Titus își împreună mâinile sub cap și-i zâmbi.

- Am vești bune pentru tine, Cora dragă, zise.

- Vești? întrebă ea.

- Da, răspunse el, familiar. Cu magazinul închis atâta timp, mi-era teamă că nucile tale vor putrezi în rafturi.

Cora îl privi o clipă, fără să înțeleagă. Uitase complet de banii pe nuci.

- A, nucile, zise prosteste.

- Da, scumpa mea, spuse Titus repede. Nu-ți fă griji. Cele care-au mai rămas se păstrează foarte bine. Și - chicoti ca pentru sine - ca să-ți spun adevărul, ai avut dreptate. S-au vândut foarte bine.

- Mă bucur, zise ea, absentă.

- Da, da, spuse el și-i făcu semn să se apropie. Anul ăsta mă voi putea revanșa față de tine.

- Foarte bine, răspunse ea fără interes.

Uimit, Titus se aplecă spre ea și-o examinează cu atenție.

- Cora dragă, te simți bine?

Cora nu se simțea bine. Îi era greață și teamă.

- Mi-e bine, îi spuse lui Titus, încercând să zâmbească.

Titus continuă s-o privească mirat, apoi ridică din umeri.

- Pot să te asigur că în larna asta vei avea destui bani pentru provizii.

- E bine, răspunse ea plat. Înăbușindu-se în apropierea lui, Cora începu să se plimbe prin magazin, privind rafturile fără să le vadă.

Titus se foi simțindu-i încordarea.

- Am auzit că popa a-nceput să facă sport, zise el.

Cora se întoarse spre el și încuviință absentă.

Titus zâmbi.

- Deja a convins-o și pe Fanny să meargă mult pe jos și să respire adânc. Nevastă-mea zice că poate se-apucă și ea de sport, după ce naște.

- Sunt sigură că îi va prinde bine, răspunse Cora.

Titus râse.

- Și ție ți-a prins bine faptul că l-ai atras pe reverend de partea ta.

- Cum?

- Știu că părintele se lua mereu de faptul că cineva ți-a reparat gardul și pompa de apă.

Cora se îmbujoră.

- E dreptul meu să-mi repar gardul și pompa, se ridică ea.

Titus ridică mâinile, a apărare.

- Eu nu zic că nu, scumpo, zise, surâzând. Cred că o femeie atât de frumoasă ca tine are dreptul de a avea tot ce-și dorește.

Cora păli și se luptă cu greața. Se întoarse spre el, cu bărbia sus.

- Ai dreptate, Titus, zise.

Penny tresări auzind-o că-i spune pe nume, dar își reveni imediat.

- Cora dragă, ai venit aici cu un scop anume? Dacă ai vreun necaz, voi face tot posibilul pentru a te ajuta.

Expresia Corei se împlânzi. N-o mințea. Știa că el putea fi un bărbat deosebit de amabil și de cumsecade. Dar, la fel de bine, putea să fie un afemeiat încrezut și slab de înger. De acest al doilea Titus Penny avea ea nevoie astăzi.

- Soția dumitale n-a născut încă, spuse ea cu nonșalanță, venind în fața lui și proptindu-se cu coatele de biroul lui.

El o privi ciudat, uimit atât de afirmația, cât și de comportamentul ei.

- Nu, zise, perplex.

Cora simți cum o lasă curajul și începură să-i tremure buzele. Din mândrie, se întoarse cu spatele la el; gestul ei păru că vine din timiditate, însă era de fapt, unul de auto-apărare. Ar fi vrut să fugă rupând pământul, însă nu putea. Dacă ajunsese până aici, trebuia s-o facă, de dragul lui Jedwin.

Se întoarse iar spre Titus. Ea era într-un colț al camerei, iar el într-altul. Ea, într-un capăt al lumii, el în celălalt.

- Încă-ți mai e frig noaptea în pat, singur? îl întrebă încet, încercând să-și controleze tremurul glasului.

Titus făcu ochii cât cepele și, vrând să răspundă, se înecă. O privi sceptic, parcă nu-i venea să-și creadă urechile.

- Ce ai de gând, Cora Briggs?

Cora veni spre el, cu bărbia sus și spatele drept.

- Te întreb dacă n-ai nevoie de o femeie la pat.

Îi zări broboanele de transpirație pe buza superioară și-l văzu cum se ridică instantaneu în picioare și se înfoale precum un cocoș.

- S-ar putea să am, îl răspunse.

Cora înghiți în sec și-i oferî, speră ea, un surâs încântător.

- Ce-ar fi să vii la mine diseară și să vedem dacă nu cumva ne putem încălzi împreună, ca să punem capăt singurătăților noastre.

Titus făcu un pas în față și se împiedică fără motiv. Se îndreptă nervos, prefăcându-se că nu s-a întâmpnat nimic.

Cora îl privea, așteptându-i răspunsul. Însă nu era pregătită nici pentru da, nici pentru nu. Simțea că nu va supraviețui acestei umilințe.

Titus continuă să o privească, circumspect.

- Cât? o întrebă, în fine.

- Cât ce? Cora fu nedumerită de întrebare.

El făcu pe omul de lume, dar nu reuși să fie suficient de convingător.

- Și cât mă va costa, dragă Cora, „încălzitul”?

Cora păli. Nu se așteptase la o asemenea întrebare și insulta o duru.

Cu toate acestea, arboră un surâs de zile mari.

- Să zicem că am același preț ca murăturile din piață, îl spuse. Prima bucată, de încercare, e gratis.

Se întoarse cu spatele, cu inima bătându-i ca o tobă. Reușise. În sfârșit, era o tărfa ieftină, așa cum spusese despre ea Maimie Briggs.

Când ajunse la ușă, îl privi iar pe Titus, care tot nu-și revenise din uimire. Încă o clipă, se gândi Cora, și-i iese limba de un cot.

- Să nu vii până nu se face întuneric complet, îl sfătui ea. Și vino pe la ușa din spate.

Titus încuviință, mut. Cora ieși din prăvălie cu pași grei, abia târându-se. Era bine ce făcea, își spuse. Jedwin avea să afle de trădarea ei curând și s-o părăsească, pentru a putea avea viața pe care o merita.

Ochii i se umplură de lacrimi și se îndreptă spre casă cu borurile pălăriei trase peste față. Făcuse bine pentru că îl iubea și nu voia ca el să-și distrugă viața, ca alții.

Capitolul 19

Ninsoarea se întetise, dar ochii Corei erau încețoșați nu de fulgi, ci de lacrimi. Nu-l văzu pe bărbatul așezat pe treptele verandei decât după ce intră pe poartă.

- Jedwin! Exclamația ei fu aproape un strigăt de surpriză. Ce faci aici? Poți fi văzut.

Jedwin se ridică cu gesturi lente.

- Poate asta și sper. Arăta bine în paltonul negru presărat cu fulgi și cu pălăria albă de zăpadă. Când femeia pe care o aștepta se apropie, expresia lui se schimbă.

Cu privirea în jos, Cora încercă să-l depășească, dar fu prea târziu. Jedwin o luă în brațe și-i ridică bărbia, pentru a o privi în ochi.

- Ai plâns, zise, pe un ton întrebător.

Cora încercă să scape din strânsoarea lui.

- A, nu-i nimic.

Jedwin nu-i dădu drumul; o înconjură și mai protector cu brațele.

- Ba da, insistă el, orice lacrimă de-a ta e mai prețioasă pentru mine decât diamantele.

Cora încercă să suradă.

- Văd că, până la urmă, tot iese din tine un mic poet.

- Iubirea face din oricine poet, zise el.

Ea dădu să scape din strânsoarea lui, și el îl dădu drumul.

- Nu trebuia să spui asta, Jedwin.

- Știu, răspunse el încet. Astăzi le-am făcut să plângă pe amândouă femeile din viața mea.

Cora îl privi atentă.

- Amândouă plâng din cauză că te iubesc.

- I-ai spus mamei tale? șopti Cora, ulmită.

Jedwin încuviință.

- N-am avut cum să-i opresc lacrimile mamei, zise. Dar pe ale tale cred că voi reuși să le șterg, Cora.

- Te rog, Jedwin, pleacă, îl imploră, să nu te vadă cineva.

El scutură din cap.

- Nu contează dacă mă vede cineva. Te iubesc, Cora. Și, fie că vrei, fie că nu vrei, ești femeia mea, și eu nu mai plec nicăieri fără tine.

- Hai, Jedwin, nu mai vorbi așa, insistă Cora.

Însă Jedwin se aplecă spre ea și-i atinse ușor buzele, apoi o luă în brațe.

- Ce faci? protestă Cora, când el intră cu ea în casă.

- Te duc sus, ca să-ți șterg lacrimile, răspunse el.

- E o prostie ceea ce faci, Jedwin, zău. Încă te mai poți întoarce; mama ta o să te lerte, zise ea, când el o trecu pragul.

- Cora, îi spuse el, privind-o drăgăstos. Până la ora asta, ar fi trebuit să știi că nu mă mai întorc. Nu pot merge decât înainte. Și asta doar dacă ești și tu cu mine.

- Urcă scările cu ușurință și în grabă, de parcă abia ar fi așteptat s-o pună în pat. Și așa și era. Traversă camera pripit, o așează în mijlocul patului și, imediat, veni lângă ea și-o luă în brațe.

- Te rog, Jedwin.

El îi surâse.

- Ți-amintești când am venit prima oară aici?

- Ar trebui să uităm toate astea, îi spuse Cora, fermă.

- Și eu aș vrea să uităm. Râse. Ar fi trebuit să-mi bag mințile-n cap în noaptea ala, zise. Să-mi tragi un șut și să-mi spui să plec. Asta meritam, spuse. De ce n-ai făcut-o?

- Din prostie!

- N-ai făcut-o, pentru că ai vrut să-mi dai o lecție.

Cora se zvârcoli sub el, încercând să evite intimitatea discuției.

- O lecție despre dragostea adevărată. Cred că am fost un elev cât se poate de silitor. Îi sărută vârful nasului.

Încă luptându-se cu greutatea lui, Cora încercă să pară ofensată.

- A, deci asta vrei tu să auzi de la mine? Că ești amantul ideal?

El zâmbi malițios.

- Să lăsăm laudele pe mai târziu, iubita mea, îi spuse. Azi îți voi fi eu profesor.

- Poftim? Ea făcu ochii mari.

Jedwin se ridică în genunchi și rămase așa în fața ei.

- Am de gând să te învăț cum să-mi spui că mă iubești.

- Dar eu nu ureau să te iubesc! declară ea, tăioasă.

El încuvîntă.

- Știu, Cora, zise. Însă mă iubești. Iar eu am de gând să te ajut s-o spui. De fapt, o s-o faci singură.

Cora îl privi sceptică, dar lui nu-i păsa. Începu să se descheie la haină.

- Știu că aici e cam răcoare, dar nu e nevoie să fim atât de infoliți.

Haina Corei, încă umedă de la fulgii de zăpadă, era prea groasă pentru interior, însă, când Cora nu vru să se ridice, Jedwin i se așeză repede pe fustă.

- Dă-mi drumul, zise ea.

- Nu, răspunse Jedwin.

Cora îl privi încurcată.

- Dă-mi drumul, îi porunci, stresată. Vreau să mă dezbrac de haină.

Jedwin zâmbi șiret.

- Îmi pare rău, domniță, îi spuse, cu umilință, nu pot să-ți dau drumul să pleci, până nu-mi spui că mă iubești. Am să-ți ușurez, totuși, situația.

- Jedwin! se plânse Cora, scrutându-l cu o expresie de dezaprobare totală.

- Nu trebuie decât să desfacem acești nasturi, spuse Jedwin, și pelerina îți va cădea de pe tine, precum coaja de pe cartof.

- Eu nu sunt un biet cartof, sări Cora, cu toată demnitatea care-i rămăsese.

- Nu, domniță, fu de acord Jedwin. Nă se-mănați deloc cu un cartof. Arătați mai degrabă a piersică coaptă, spuse, dezbrăcând-o. Și sunteți proaspătă și caldă precum fulgii de porumb într-o dimineată de iarnă. Eliberând-o de haină, mâna lui zăbovi o clipă pe spatele ei.

Îi aruncă pelerina pe podea și Cora profită de gestul lui pentru a încerca să se ridice. Însă Jedwin fu pe fază.

- Hei, domnișorică, unde te duci?

- Dă-mi drumul, Jedwin, zise Cora, fără vlagă.

Jedwin își aruncă și el haina pe jos, apoi aplecându-se spre Cora, începu să-i descheie bluza de culoarea piersicii.

Ea îi dădu una peste mână.

- Termină!

El îi făcu cu ochiul.

- Domnișorică dragă, aș vrea să te cunosc mai bine.

Reușise să-i descheie bluza și începuse să-i desfacă corsetul.

- Sunt multe lucruri de aflat despre dumneavoastră, zise el. Printre altele, faptul că inima dumată e înconjurată de o carapace mai groasă decât nucile dumneavoastră cu coajă tare.

Cu îndemănare, îi desfăcu corsetul, apoi îl ridică furoul, transparent, dezgolind-o.

Corei i se tăie respirația, când el îi luă un sân în mână și-l cântări.

- O! avea dumneata gust de piersică, îi spu-

se, dar sânii dumitale seamănă mai mult a pepeni.

Înainte ca ea să riposteze, Jedwin îi atinse un sfârc cu buzele, zgândărind-o, și Cora își îngropă mâinile în părul lui, și se lăsă pradă plăcerii de a se cufunda în căldura și în tandrețea mângâierii lui.

Încă o dată, își jură ea. O singură dată, și-l va elibera pentru totdeauna.

Se arcui spre spate, oferindu-i sânii, apoi, răzgândindu-se, îi luă capul în mâini. Voia să-i simtă gustul buzelor.

Jedwin se trase înapoi, și ea gemu ușor.

– Stai așa, domnișorică, îi șopti el. Ajungem noi și la asta.

Încă în genunchi, își descheie și el cămașa și și-o dădu jos privind-o pe Cora cu ochi intenși și întunecați. Cămașa de corp se alătură curând mormanului de haine de lângă pat.

Lumina din dormitor atenua tristețea după-amiezii de iarnă.

– Uită-te la mine, șopti Jedwin.

Ochii căprui ai Corei se topiră într-al lui.

Încet, cu gesturi lente, degetele lui desfăcură catarama curelei, dar fără a-și lua ochii de la Cora.

Privindu-l cum trece cureaua prin găicile pantalonilor, ea simți că i se usucă gura. Fâșia de piele din mâna lui se făcu din ce în ce mai lungă.

Când el o scoase, în fine, din ultima gaică, Cora își ținu respirația și, spre uimirea ei, întinse mâna și atinse pielea moale și caldă.

- Frumoasă curea, zise Cora, încercând să ia un ton firesc, dar vocea îi sună stridentă.

Jedwin se aplecă spre ea, pentru a pune cureaua pe tăblia patului, și plepturile li se atinseră.

- Am auzit că așa-i ritualul de căsătorie la indienii Cherokee.

Ea făcu ochii mari și se întristă brusc.

- Da, așa e, zise.

- Ascultă, Cora, îi spuse Jedwin, ridicându-i chipul spre el, și ea reveni din reverie în prezent. Tu și Dumnezeu îmi sunteți martori, zise, că mi-am atârnat cureaua aici, deasupra ta, și că n-o voi mai atârna niciodată de patul altei femei.

O mângâie tandru pe obraz.

- Știi bine că, dacă ai vrea, ți-aș putea jura credință și la biserică. Dar pentru că tu nu vrei, ăsta să-mi fie legământul. Nu voi iubi niciodată altă femeie, cât voi trăi. Din clipa asta, eu te consider nevasta mea.

- Nu, Jedwin.

- E prea târziu, Cora, spuse el, și-i acoperi gura cu degetele. Sunt al tău pe viață.

O sărută blând și tandru, cu toată flință și buzele lui îi savurară atingerea, într-un joc delicat de apropieri și depărtări. Mâinile se plimbară în voie pe brațele și sânii ei, în vreme ce picioarele lui se luptau cu fusta, în căutarea adevăratei intimități.

Ea se agăță înfocată de el, îndemându-l să continue.

El i-ar fi făcut pe plac imediat, dar simțea nevoia ca ea să-i spună că-l iubește. Sentimentul

era prea prețios pentru a nu fi împărțit. Desfăcându-se din îmbrățișare, ingenunche iar în fața ei.

- Voi face tot ce vrei tu, îi spuse. Ți-am jurat pe care ți-l fac, continuă, aproape șoptind.

Corei i se puse un nod în gât când îi remarcă intensitatea privirii. Un foc lăuntric îi accelerează bătaia inimii și, pentru a suporta durerea pe care i-o provocau cuvintele lui, Cora se încordă toată.

- Vreau să-mi spui că mă iubești, îi spuse el încet. Știu că e adevărat, dar vreau să te aud pe tine zicând-o. Glasul îi deveni șoptă. Te voi săruta în mil de feluri, în locuri pe care nu ți le-a atins nici un alt bărbat. Vei fi numai a mea. Ți va plăcea atât de mult, încât atingerea mea te va obseda. Până la urmă tot îmi vei spune că mă iubești, sunt convins.

Se apropie și mai tare, și-i mângâie puful de pe obraz.

- Vreau să-ți fiu mai mult decât iubit, zise. Lasă-mă să-ți demonstrez că sunt tot ce-ți poți dori. Voi fi căminul tău, familia ta, toate acele lucruri pe care alții le obțin atât de ușor și pentru care tu ai luptat atâta.

Cora tremură, în așteptare, cu sfârcurile întărite, averse de mâna și de buzele lui.

Încet, foarte încet, el îi desfăcu fusta și, ca și când ar fi ridicat cortina unui teatru, îi puse poalele în cap. Chiloții subțiri de bumbac erau ultimul obstacol în calea lui. El i-i scoase ușor și rămase privind-o atent goliciunea.

Tremurând sub ochii lui scrutători, Cora își

strânse genunchii la plept, în încercarea de a se ascunde după conturul lor zvelt și perfect. Jedwin se opri o clipă, apoi o atinse șovăitor. Cu o mână pe fiecare genunchi, îl depărtă ușor coapsele - mai mult, apoi și mai mult - până când ea i se dezvălui întreagă.

Atunci, el își luă mâinile și se lăsă pe spate, savurând priveliștea. Cora nu-și schimbă poziția. Deși se simțea vulnerabilă și ar fi vrut să se acopere, să fugă de sub privirea lui fierbinte, rămase total expusă cu sinceritate în fața lui. Era a lui. Începu să gâfâie ușor, și-și simți feminitatea topindu-se în fața lui.

Jedwin continuă s-o privească și-și duse mâna la prohab.

- Nu vrei să mă atingi? o întrebă. Să atingi trupul soțului tău?

În fața ochilor ei uimiți, își trecu mâna peste șlițul vizibil umflat.

- Totul îți aparține, Cora. Tot ce am e al tău.

Ea făcu ochii mari, arzând de dorința de a-l atinge.

- Lasă-mă să-ți arăt cum ne va fi împreună, zise el. Lasă-mă să-ți arăt că legătura dintre noi poate fi mai sfântă decât a celor uniți după lege. Asta e patul nostru nupțial, Cora. Știu absolut sigur că eu sunt singurul care-ți pot fi soț.

Cora tremura din flece fibră a corpului ei, știind că el are dreptate. Simțea că, la cea mai mică atingere a lui, va exploda în mii de fărâme fierbinți.

Abia aștepta acea explozie.

- Jedwin... Îi spuse numele ca pe o rugămintă, un scâncet de durere.

- Totul e al tău, repetă el, atingându-se de fața ei.

Cora nu mai rezistă. Îi desfăcu prohabul, căută ceea ce-i trebuia și își ostoi suferința, cu gesturi nervoase,perate.

Jedwin își încordă maxilarele, încercând să-și mascheze plăcerea. Ea îl îndemnă să preia controlul.

- E pentru tine, Cora, îi șopti el, străduindu-se din răputeri să nu se trădeze. Tot ce am îți stă la dispoziție.

Începu să se miște constant în ritmul impus de ea, ascultându-i gemetele.

Nu trebuia decât s-o recunoască. Câteva cuvinte aveau puterea de a năruir zidurile rușinii și ale fricii. Ea trebuia neapărat să le spună, și el trebuia s-o facă să le spună.

- Te rog, Jedwin, îl imploră ea, vârandu-și unghiile în carnea lui tare. Durerea i se păru lui Jedwin la fel de dulce ca plăcerea, și o urmă. Avea de gând să facă tot ce voia ea. Să fie tot ce dorea ea.

- Te rog! Te rog! suspină ea, întâmpinându-i fiecare avânt cu unul propriu. Am nevoie de tine, Jedwin. Am nevoie de tine.

- Și eu de tine, Cora, îi spuse el plat, închizându-și ochii în fața minunatei priveliști a patimei ei. Voi fi mereu alături de tine. Voi fi bărbatul pe care ți-l dorești.

- Te rog, Jedwin! îl imploră ea, iar.

- Te iubesc, Cora, răspunse el. Te iubesc.

Ea se zvârcoli, cu capul pe pernă și dinții strânși.

- Jedwin! țipă. Te iubesc, Jedwin. Te iubesc!

În acea clipă, ca scăpat din lanțuri, Jedwin făcu ochii mari și se avântă în trupul ei, cu brutalitate.

- Cora? zise, cu respirația tălată de efort. Ea deschise ochii și-l privi.
- Te iubesc, Jedwin.

Jedwin se trezi greu. Odaia era acum în întuneric și el era singur și dezbrăcat în patul Corei. În lumina palidă a serii, nu văzu decât cureaua de pe tăblia patului. Dacă legământul spiritual însemna într-adevăr uniune, atunci el era soțul Corei.

Zâmbi și se întinse. Îl dureau toți mușchii, însă oboseala de acum i se părea cea mai plăcută din lume. Îl iubea. În sfârșit, o spusese, și parcă toate barierele dintre ei dispăruseră! Nimic nu-i mai putea opri acum. Torentul dragostei lor putea mătura din cale-i orice răuvoitor.

Închise ochii și simți un miros plăcut de mâncare gătită. apoi auzi un zgomot ciudat - parcă bătuse cineva în ușă. Ciuli imediat urechile. Auzi murmurul vocilor din bucătărie, dar nu înțelese ce spuneau.

- Titus! Cora fu cu adevărat surprinsă. Ultimele câteva ceasuri fuseseră un adevărat dar ceresc. Se iubeau la nebunie și nimeni altcineva nu mai exista pe lume în afara lor. La bine și la rău, era a lui, și amândoi aveau de gând să înfrunte situația cu curaj.

Cu toate astea, Cora uitase complet că ce era mai rău urma să-i apară în prag în acea seară.

- Intră, zise, văzându-l că aruncă o privire vinovată spre drum.

Luă turta de mălai de pe foc, gândindu-se cum să facă să scape din propriile ițe. Și încă repede. Ce-i venise oare să se încurce în astfel de scheme?

- Titus, eu...

- Nu, Cora, zise el, oprind-o. Trebuie să-ți spun ceva.

- Dar...

- M-am gândit la tine toată după-masa, o întrerupse el, jucându-se nervos cu pălăria.

- Da, dar eu...

- Nu pot s-o fac, zise el, simplu.

Cora dădu să zică ceva, însă renunță.

- E numai vina mea, spuse Titus, plimbându-se nervos prin spațiul strâmt al bucătăriei. Știu că te-am făcut să crezi că...

Se opri și se întoarse spre ea. O privi, trăgându-se rușinat de mustață.

- De multă vreme am pus ochii pe tine. Nu păru prea mândru de sine. Și o știi și tu, Cora dragă. Ești o femeie frumoasă. Și, știindu-te singură în fiecare noapte... Se înroși: Ai fost pentru mine ca o ispită permanentă.

O scrută o clipă, apoi privi în altă parte.

- În fiecare seară când stăteam acasă și-mi făceam socotelile, începu el încet. Maybelle își făcea de cap și Fanny era furioasă din cauza comportamentului ei și supărată pe mine că am răsfățat-o prea tare.

Tăcu o clipă, apoi reuși s-o privească în ochi.

- Și, Cora, draga mea, îmi lăsam mintea să zburde. Mă închipuiam la ușa ta. Tu îmi deschideai îmbujorată, ca după o plimbare cu bicicleta. Mă invitai în casă și totul era bine și frumos... și, în cele din urmă... vizitele mele deveneau regulate.

- Titus, te rog, încercă ea să-l întrerupă.

- Stai puțin, lasă-mă să termin, zise el. În după-masa asta, când mi-ai făcut propunerea, era suficient să suflă ușor și cădeam lat la pământ.

- M-am pripit, spuse Cora.

- Normal, am prins șansa din zbor, continuă el. Toată ziua numai la asta m-am gândit. Doamne, Cora, n-am mai făcut nimic altceva.

Se întoarse spre ea, cu ochi blânzi, însă triști.

- Ești o femeie deosebită. Orice bărbat ar fi mândru să te aibă lângă el, zise. Eu, însă, nu pot fi acela.

- E foarte bine, Titus, îl mulțumi Cora. Înțeleg.

El își reluă plimbatul prin cameră.

- Nu, Cora, ești prea drăguță. Trebuie să-ți explic.

- Nu trebuie să-mi explici nimic, stăruia ea.

- Ba da, declară el. Chestia e că... ei bine... O iubesc pe Fanny.

Afirmația îl stânjeni atât de tare, că-și acoperi fața cu mâinile.

- Cu toate certurile noastre și cu toate sâcâlele ei, îl spuse Corei solemn, nu-mi doresc altă nevastă decât pe ea. Cred că n-aș putea trăi fără ea.

Înghițindu-și amărăciunea și mândria, se întoarse spre Cora.

- Și sunt sigur că, dacă mi-aș lua ibovnică, mai devreme sau mai târziu, ea ar afla și ar fi foarte afectată, șopti el.

Apoi adăugă, încercând să-și controleze emoția:

- Nu, nu mă va părăsi. Nu va trebui niciodată să-mi fac griji că-mi ia fata și pleacă. Părinții ei i-au incubat simțul datoriei: femeia trebuie să rămână cu bărbatul, chiar dacă el o rupe în băți.

- Da, fu de acord Cora, gândindu-se la disprețul pe care doamna Penny îl avea față de ea. Știu.

- Da, dar eu nu vreau ca ea să stea cu mine doar din cauza jurământului religios... Ci vreau să fie cu mine pentru că așa vrea ea.

Văzându-i ochii înlăcrimați, Cora îl mângâie pe umăr.

- Te rog, Titus, zise. Nu mai spune nimic. Te înțeleg și te admir. Du-te acasă la nevasta ta.

- Îmi pare rău, dragă Cora, zise el, sincer preocupat. Sunt gata să te ajut cu orice altceva.

- Întotdeauna m-ai ajutat, îi spuse Cora.
- Știu cum ești tu de fapt, zise el, și că n-ai fi venit la mine, dacă nu ți-ar fi ajuns cuțitul la os.

Titus mângâie mâna atât de feminină de pe brațul lui.

- Ai bani ca să rezisti până la primăvară? Te-aș putea împrumuta dacă vrei.

- Nu-ți fă tu griji; are cine s-o ajute.

Glasul de pe scări îi făcu pe amândoi să tresară, vinovați. Titus rămase cu ochii holbați la Jedwin Sparrow, care intră în bucătărie desculț și cu torsul gol. Din cauza staturii lui impunătoare, camera păru brusc, minusculă.

- Jedwin? Titus rosti numele prietenului său nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Încuviințând din cap, Jedwin veni lângă Cora și o luă de mijloc, după care o sărută tandru pe frunte.

- Vai, ce bine miroase mâncarea asta, îi spuse, înainte de a-și îndrepta atenția asupra lui Titus.

- Bănuiesc că nu știai despre mine și Cora, zise, stăpânindu-și cu greu furia.

- Păi... habar n-am avut, răspunse Titus repede.

Jedwin aprobă, înțelegător.

- Probabil că te-a invitat aici ca să mă convingă să mă răzgândesc.

- Să te răzgândești? întrebă Titus, perplex.

- Mă însor cu ea, Titus, zise el, ferm. Și ea a făcut tot posibilul ce să-mi demonstreze că nu e soția potrivită pentru mine.

O privi clătinând din cap.

- Dacă nu greșesc, zise, luând-o pe Cora cu două degete de bărbie și privind-o în ochi. Ultimul ei gând a fost să mă înșele cu prietenul meu Titus, aici de față, pentru a-mi demonstra că nu-mi poate fi soție credincioasă.

Titus Penny continuă să se zgâiască la ei, cu ochii cât cepele.

Jedwin îl privi iar.

- Asta nu demonstrează însă decât faptul că iubita mea Cora nu cunoaște deloc bărbații, i se adresa Jedwin, apoi se întoarse către Cora, zâmbind.

- Cu cât competiția e mai grea, cu atât mai hotărât este el să facă tot ce poate pentru a o câștiga.

Privi iar spre Titus.

- N-am dreptate?

Titus își dresе glasul și încuviință nervos.

- Să știi că n-ai nici un motiv să fii gelos, se grăbi el să-l încredințeze. Sunt om înșurat și între doamna Briggs și mine nu s-a întâmplat absolut nimic.

Jedwin surâse, triumfător.

- Știu, zise. O iubești pe Fanny. Se întoarse râzând cu toată gura spre femeia de lângă el. Cora mă iubește pe mine și zilele astea o să ne căsătorim.

- Vă doresc numai bine, le spuse Titus și dădu să plece.

- Sper să ne vedem la nuntă, zise Jedwin, în treacăt.

- Păi, nu știu...

Zâmbetul lui Jedwin ar fi înmuiat și piatra.

- Sigur că ne vedem, zise firesc. Fanny nu

va ști niciodată despre discuția ta cu Cora, și eu nu voi pomeni nimănui despre vizita ta din seara asta, așa că nu există nici un motiv ca noi să nu putem rămâne prieteni.

Titus dădu să răspundă, dar se răzgândi și înghiți în sec. Înclinându-și politicos pălăria, zise:

- Doamnă, aștept cu nerăbdare acea zi fericită și-mi va face mare plăcere să asist la ceremonie.

Cora tocmai voia să-l asigure că nu e nevoie, când Jedwin o întrerupse.

- Sper că vor veni și ceilalți membri ai încântătoarei tale familii, nu?

- Păi, sigur, sigur.

- Bine, încuviință Jedwin, mulțumit.

Titus era deja cu mâna pe clanță și nu știa cum să dispară mai repede. Însă Jedwin nu-l iertă.

- A, Titus, zise.

Bărbatul se întoarse spre el, îngrijorat.

- Sunt convins că soția ta va fi mai mult decât încântată să-mi primească mireasa în sânul comunității noastre.

Capitolul 20

Cora îl urmări pe Titus Penny până când el dispăru în noapte și abia apoi se întoarse spre bărbatul de lângă ea.

- Nu-mi vine să cred că i-ai spus că ne căsătorim.

Jedwin ridică din umeri.

- Nu-mi vine să cred că l-ai chemat la tine în seara asta.

Îmbujorată, Cora se întoarse spre plită.

- Turta asta numai de mâncat n-o să fie bună, zise. Pe jumătate făcută, apoi lăsată să se răcească și dup-aia pusă iar la foc.

- Nu schimba subiectul, Cora, zise Jedwin. A fost un lucru josnic din partea ta să vrei să te culci cu alt bărbat, pentru a scăpa de mine.

Cora nu răspunse. Nu-l putea privi în față.

- Acum nu mai trebuie, zise. Acum că...

- Acum că am pus lucrurile la punct, îl termină el propoziția.

Ea încuviință.

- Știu, zise el. Acum suntem uniți printr-un legământ sfânt, și sunt convins că nu îl vei călca. Se sprijini de sobă și o privi cu atenție.

- Însă aș vrea să știu ce s-a ales de principiile tale, Cora, îl spuse.

Ea îl fixă, mută.

- Îți amintești? zise el. Structura civilizației, protecția societății, păstrarea moralității. Principii în care credeai orbește. Erai gata să uiți de ele?

- Sigur că nu, zise ea, iritată.

- Dar nu-ți păsa dacă el comitea un adulter, își distrugea viața, și-și făcea soția și copilul să sufere, nu? spuse el.

- Bineînțeles că-mi păsa, insistă ea, furioasă de-a binelea. Dar îmi pasă și de alte lucruri.

- Care?

- De tine, de exemplu.

Jedwin încuviință.

- Știu asta. Și aveai să-i sacrifici pe toți: pe tine, pe Titus, pe Fanny și chiar pe Maybelle pentru mine.

- Nu m-am gândit la ei, recunosc eu, posomorâtă. N-am nimic cu ei, dar nu m-am gândit deloc la ei.

- Desigur că nu te-ai gândit, zise Jedwin. Cruzimea nu te caracterizează.

O înșfăcă violent de braț, forțând-o să-l privească.

- Știai bine că vor fi oameni care vor suferi din cauza ta, dar asta nu te împiedica să-ți pui în aplicare planul.

Cora îl fixă și pe chip i se citi remușcarea. N-avea cum să se apere împotriva adevărului.

- De ce voiai s-o faci? o întrebă el. Voiai să distrugi atâtea vieți dintr-o pornire prostească.

- Dar nu și pe a ta, stăruie ea.

- Ba da, Cora, răspunse el. Dacă te-aș fi crezut într-adevăr capabilă de așa ceva, dacă aș fi crezut că m-ai părăsit pentru alt bărbat, viața mea ar fi fost distrusă pe veci. N-aș mai fi vrut să trăiesc.

Cora clătină din cap, neîncrezătoare.

- De ce voiai să faci asta? o întrebă el. Știu că suferința celorlalți te doare și pe tine. De ce, atunci?

Ea se întoarse și-l privi cu amărăciune.

- Nu știi, zise.

- Ba știi.

- Nu.

- Spune-mi, Cora. Doar mi-ai mai spus-o și în dormitor; mai spune-mi-o o dată, aici.

- Fiindcă... Fiindcă te iubesc, zise ea.

Jedwin încuviință.

- Și dragostea e mai importantă decât orice principii, nu-i așa?

Ea se gândi mult la vorbele lui.

- Nu?

- Ba da! zise, apoi: Nu! Scutură din cap. Nu știi!

El o luă în brațe. Lacrimile ei aproape îl dezarmaseră, dar acum era momentul s-o câștige pentru totdeauna; trebuia să reziste eroic.

- Nu știu, suspină ea, cu capul la pieptul lui.

- O, Cora, îi șopti el tandru, sărutându-i creștetul capului. Nu mai plânge, scumpa mea.

Normal că nu știi, zise. Nici n-ai de unde să știi. A fost o întrebare cu capcană.

Ea se trase înapoi, cu ochii înecați în lacrimi.

- O întrebare cu capcană.

El încuviință. În ochii lui nu se citea nici urmă de amuzament, ci o sinceritate totală.

- Principiile pot fi mai importante decât dragostea. Iar *dragostea* poate fi mai importantă decât orice principii.

O trase iar la pieptul lui și încercă să-i explice mai bine.

- Ai dreptate, zise, e nevoie de principii. Avem nevoie de Cele Zece Porunci și de legile pământului. Fără ele, recunosc eu, n-am fi decât niște animale care s-ar omori între ele pentru o halcă de carne.

Îi ridică bărbia, să o poată privi în ochi.

- Și obiceiurile societății noastre sunt foarte importante.

Ea încuviință vag.

Jedwin îl luă capul în mâini și o examină cu atenție.

- Însă, uneori, toate regulile astea ne prind ca într-o plasă, îngrădindu-ne.

- Asta nu înseamnă că le putem ignora, zise ea, răgușită de plâns.

- Nu, fu el de acord. Trebuie să existe un echilibru.

- Un echilibru? Cora îl privi cu ochi strălucitori de lacrimi și de curiozitate.

- Dai și iei, te lași în seama rațiunii, apoi în cea a grației divine. La fel ca în natură.

- Asta nu se poate aplica și la ce e rău și la ce e bine, spuse Cora.

- Ce-ar spune doamna Millenbutter în situația asta?

- Doamna Millenbutter?

- Da, zise el. Când arunci bastonul în aer, de unde știi că va reveni în mâna ta?

- Păi, există gravitația.

- Vezi, spuse el. E vorba de echilibrul naturii. Când îl arunci e prea sus și când cade e prea jos. Tu trebuie să-l prinzi și el trebuie să-ți găsească mâna, care este între cer și pământ.

Cora îl privi perplexă.

- Și cu punga de pietricele pe care o porți pe cap, ce e? E doar o cale de îmbunătățire a mersului domnișoarelor, ori e o lecție de perspectivă?

- Cred că ambele, recunosc Cora.

- Nu mi-ai spus tu că doamna Millenbutter consideră că partea fizică, cea mentală și cea spirituală participă împreună, în cadrul întregului? Că, atunci când una dintre ele preva-lează, viața individului nu mai e armonioasă și persoana suferă?

- Ba da, recunosc Cora. Înțeleg că trebuie să existe un echilibru în tot ce spunem și facem, iar principiile după care ne conducem în viață trebuie respectate ca atare.

- Da, dar păstrând o oarecare măsură, zise el. Divorțul e un rău care trebuie evitat. Bărbatul și femeia trebuie să respecte legământul căsătoriei, care ar trebui, în schimb, să le protejeze familia. E un principiu bine intenționat, care sunt sigur că are valabilitatea lui. Însă nouă nu ne poate fi de nici un folos.

- Ai dreptate, Jedwin, spuse Cora. Eu nu

m-am simțit niciodată păcătoasă. N-am avut nici o vină la divorț, dar faptul rămâne. Sunt o femeie divorțată și societatea spune că trebuie să plătesc pentru asta.

El scutură din cap.

- Ai suferit destul pentru greșeala de a-l fi luat de soț pe Luther Briggs. Numai Dumnezeu știe, până și cei mai mari criminali își plătesc până la urmă datoriile față de societate. Te iubesc și vreau să mă însor cu tine. Și cred că datoria ta față de comunitate, față de Miss Maimie, față de mama și de biserică e achitată de mult.

- Dar de ce să plătești tu pentru asta?

- Nu va trebui să plătesc nimic, decât dacă refuzi să te măriți cu mine, zise el.

Cu capul sus și spatele drept, Amelia Sparrow intră în hol și închise cu grijă ușa în urma ei. Își scoase cu grație haina și pălăria și le atârână în cuier, după care se duse în salon. Examină atent bibelourile din odaie și se opri asupra unei vase mici, pictată manual, din cristal de Boemia. Luând-o în mână, îi admiră câteva clipe desenul delicat albastru cu auriu, apoi o aruncă furioasă de perete.

Zgomotul sticlei sparte o calmă. Oftă. Cu un surâs malițios ridică o figurină de porțelan și o aruncă în aceeași direcție.

Tocmai ridicase un bibelou impresionant de majolică, pentru a-i da aceeași destinație, când auzi o voce.

- Ce naiba faci, doamnă Mellie?

Amelia se întoarse spre Haywood Puser, care-o privea furios, din ușă.

Fără să-i răspundă, vru să arunce porțelanul, dar Haywood o prinse de mână și o forță să pună bibeloul la locul lui.

- Oprește-te! îi porunci.

- Domnule Puser, asta-i casa mea, se răsti Amelia, încântată că-și poate vărsa mânia pe un subiect uman. Și dacă am chef, pot s-o fac bucățele-bucățele.

Haywood își încrucișă brațele pe piept și o scrută critic.

- Spor la treabă, atunci, îi spuse. Însă sper din suflet că nu vei conta pe mine să te ajut să strângi cioburile.

Amelia privi fără pic de entuziasm spre grămada de sticlă spartă de pe jos. Cheful de a continua îi dispăru brusc.

- El bine, atunci adu-mi măcar mătura și fârașul, se rățoi la el.

El făcu ce-i ceruse, ba chiar o și ajută să strângă.

- Atacul ăsta la vesela duminică are vreun motiv? o întrebă. Sau a fost un simplu antrenament pentru concursul de îndemânare de pe patru iulie?

Amelia îi aruncă o privire înghețată.

- Tocmai am luat ceaiul cu Miss Maimie.

Haywood ridică o sprânceană.

- Cu Miss Maimie a noastră? Cu scumpa de Miss Maimie? Cu Miss Maimie cea sfântă?

- Termină, te rog! rosti Amelia, profund vexată.

Haywood luă o expresie mai serioasă.

- Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? o întrebă. Sau ai de gând să stai bosumflată toată ziua?

- Nu sunt bosumflată.

Amelia făcu declarația cu atâta convingere, că Haywood, în clipa când o văzu rămânând cu buzele țuguite, izbucni într-un râs nebun.

- Cum zici dumneata, doamnă Mellie, răspunse.

Rezistând tentației de a-i trage una, Amelia se ridică și începu să se plimbe nervoasă prin cameră.

- Au aflat de James Edwin, zise.

Haywood continuă să strângă cioburile.

- Cine?

- Miss Maimie, cine! răspunse ea, lovindu-se neputincioasă peste șold. Și Fanny Penny și Constance Bruder și probabil întreg orașul! El le-a spus, zise ea, înălțându-și mâinile spre cer. I-a spus lui Titus Penny că vrea s-o ia de nevastă.

Haywood puse ultimul ciob pe fâraș, apoi puse mătura deasupra.

- Deci vrea să se însoare cu ea, zise. E ceva, nu?

- Chiar că e, îi ținu isonul Amelia. E un coșmar. Se plimbă agitată prin cameră, apoi se așază în balansoar și-și acoperi fața cu mâinile. Cum o să mai îndrăznesc să privesc pe cineva în ochi?

- Haide, doamnă Mellie, zise Haywood, ce naiba. Nu poate să fie chiar așa de rău.

- Ba mă tem că da, stăruie ea. Chiar mai rău! Miss Maimie mi-a zis să nu-mi mai fac sânge rău; că originea mea și-a spus, în fine, cuvântul!

Haywood fluieră admirativ.

- Constance Bruder mi-a spus că e posibil ca James Edwin să nu mai fie primit în biserică.

- Ei, nu e o atitudine prea creștinească. Mă îndoiesc că reverendul ar fi de acord.

- Și Fanny Penny mi-a spus că e cel mai mare scandal care a avut vreodată loc în orașul nostru.

Haywood râse.

- Cum îndrăznești să râzi? țipă Amelia, exasperată. E cel mai groaznic lucru care mi s-a întâmplat în viața mea!

Haywood clătină din cap și o muștră cu degetul.

- Uite, vezi dumneata, iarăși ai pornit pe picior greșit. Asta nu e cel mai groaznic lucru care ți s-a întâmplat vreodată, pentru că în primul rând nu ți s-a întâmplat duminică.

- Cum nu?

- Li se întâmplă lui Jedwin și Corel Briggs, îi spuse el ferm.

- Viața fiului meu e ca și a mea, declară Amelia.

- E pe naiba.

- Te rog foarte mult să nu mă înjuri, domnule Puser!

- Ba te înjur, dacă cred că e cazul. Și acum

chiar că e momentul să-ți bage cineva mințile în cap.

- Nu-ți dai seama ce spui.

- Ba îmi dau seama foarte bine, zise el, strigând, la fel de tare ca și ea. Înseamnă că Miss Maimie a mai găsit o cale de a-și bate joc de dumneata, de a te face în toate felurile. De ani de zile se străduiește să te reducă la tăcere. Cât despre doamna Bruder, e foarte normal, din moment ce slujba soțului ei e să îndrepte pașii păcătoșilor. Altfel, ce-ar mai face popa? Ar sta și-ar tăia frunze la câini, nu? Cu Fanny Penny e altă treabă; ar cam fi vremea ca Titus ăsta s-o mai ia puțin la scărmanat - toată ziua îi bârfește tocmai pe ăi de cumpără cel mai des de la bărba'su. Își încrucișă brațele pe piept. Femeia aia e prea cu nasul pe sus și prea se bagă unde nu-i fierbe oala. Cred că o bătaie bună ar vindeca-o de boala asta pentru totdeauna.

- Sigur, îl acuză Amelia, înălțându-și mâinile spre cer. Dumneata crezi că bătaia le rezolvă pe toate!

- Nu chiar pe toate, o asigură Haywood. Dar, recunosc, au fost dăți când tare bine ți-ar fi prins și dumitale una.

- Cum îndrăznești? Amelia se ridică, cu intenția evidentă de a-i trage o palmă, însă Haywood o prinse de mâini.

- Doamnă Mellie, nu începe ceva ce nu poți termina, zise. Am zis că ați fi meritat-o, însă știți bine că n-am ridicat niciodată mâna la dumneata. Apoi, clipind din ochi, adăugă: Deși tare mult mi-ar fi plăcut să te simt.

Ameliei îi scăpă o exclamație furioasă, dar fu prea ofensată ca să riposteze.

- Ca să ne întoarcem la oile noastre, sunt sigur că doamna Briggs nu-i chiar așa de rea. Până și părintele pare să-și fi schimbat părerea despre ea. Și Jedwin nu e prost. N-ar iubi-o dacă ea ar fi așa cum spune lumea.

- Nu înțelegi, se plânse ea, încludată. Se lăsă pe divan și-și îngropă fața în batistă. Nu mă interesează nici dacă e o sfântă. Tot ce știu e că-mi ia fiul.

- Mellie, Mellie, zise Haywood clătînând din cap și scormonindu-și mintea să-și găsească cele mai potrivite cuvinte, să o facă să înțeleagă.

- Doamnă Mellie, începu el, tocmai aici e buba. Dorința asta, nevoia asta a dumitale de a-l controla permanent e ca un dinte stricat.

- Poftim?

- Îți amintești de dintele ăla? o întrebă.

- Sigur că-mi amintesc, se răsti Amelia. Doar mi-a făcut viața amară atâta timp.

- Ei, vezi, zise Haywood. Și totuși nu volai să ți-l scot.

- Sigur că nu, răspunse ea, nedumerită. Ni-mănuî nu-i convine durerea și nimeni nu vrea să rămână fără dinți în gură. Dar ce legătură are asta cu James Edwin?

- Doamnă Mellie, spuse el. Mie mi se pare că nevoia asta a dumitale de a-i controla viața lui seamănă într-un fel cu dintele ăla stricat.

- Nu înțeleg.

- Vreau să spun că atâta l-ai pisat și l-ai cicălit, până când i-ai făcut o rană adâncă în inimă.

- Asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată, spuse Amelia.

- Femeie, ăsta-i cel mai mare adevăr care ți s-a spus în ultimul timp, așa că te invit să mă ascuți cu atenție, zise. Atâta l-ai cocoloșit și l-ai ținut legat de șorțul tău, până aproape l-ai sufocat. E mare lucru că a reușit să ajungă totuși un tânăr de nădejde și e mare minune că n-a ajuns vreun bâlbâit care să nu știe să zică decât „nu mamă, da mamă” toată viața lui.

- Cum poți spune așa ceva? Doar știi că-mi iubesc fiul, stăruie Amelia.

- Da, știu, fu de acord Haywood. Însă, dacă vrei să rămână fiul tău, ar trebui să-l lași să plece.

- Cum?

- Isistența ta îl sâcăie precum un dinte stricat. Scoate-l odată! Termină odată cu el. Altfel va cădea singur; nu-l poți ține la nesfârșit.

O sărută blând pe frunte.

- Nu suntem fără cusur, Mellie, zise. Dar ce e fără cusur? Se întâmplă în viață să trebuiască să dai puțin din ce ai pentru a putea păstra restul. Dacă-i dai libertatea, îl vei avea ca un fiu iubitor toată viața.

- Haywood, șopti ea. Mi-e atât de frică.

El îi privi ochii albaștri plini de lacrimi preț de o clipă, apoi veni lângă ea pe divan și o luă în brațe.

Capitolul 21

- Scuzați-mă! Jedwin fu șocat când își văzu mama pe divan sărutându-se cu Haywood Puser.

- James Edwin! strigă Amelia, îngrozită, însă, vrând să se ridice, se împiedică și căzu peste Haywood.

- Ce se întâmplă aici, Haywood? întrebă Jedwin, uluit de scena din fața lui.

Amelia se îndreptă și se ridică mândră, cu hainele în dezordine, însă cu capul sus, urmată de Haywood, și el roșu ca racul. Haywood își dresе glasul, evident vrând să lămurească lucrurile. Însă Amelia nu-i lăsă timp.

- Jedwin, îți jur că nu e ce ți-ai închipuit, îl asigură, cu demnitatea redevenită intactă. Am discutat despre... afaceri.

Jedwin ridică din sprâncene, amuzat.

- Despre afaceri? o întrebă. Despre ce fel de afaceri?

- Potolește-te, Jedwin, începu Haywood, cu intenția vădită de a-i apăra cinstea doamnei Sparrow.

Amelia îl întrerupse.

- James Edwin Sparrow, se rățoi agasată. Sunt femeile în toată firea, și sunt la mine în casă. Mă privește dacă și cu cine mă sărut.

Jedwin rămase blocat. Apreciind din ochi situația, se strădui să-și înăbușe zâmbetul și să i se adreseze mamei sale pe un ton reținut, civilizat.

- Mamă, după cum bine știi, domnul Puser e prietenul meu, și țin foarte mult la el. Se opri puțin, pentru a-i arunca o privire rece și calculată persoanei în cauză.

Puser dădu din nou să spună ceva.

- Mamă, probabil că dumneata nu știi, continuă Jedwin încet, dar Haywood e un afemeiat notoriu. Își dresе glasul. E adevărat, a trecut destul timp de la moartea tatei, zise, și înțeleg că-ți poate place de alt bărbat. Însă n-am să permit să-și bată joc de dumneata.

Amelia fremătă toată de furie.

- Mă privește ce fac cu viața mea, răspunse înțepată. E dreptul meu.

- Dar, mamă, începu Jedwin.

- Dacă eu vreau să primesc un gentleman în salonul meu, îl spuse nervoasă, atunci o voi face. E treaba mea și numai a mea! zise Amelia, postându-se în mijlocul camerei, cu mâinile în șolduri și bătând din picior furioasă.

Spre mirarea atât a Ameliei, cât și a lui Haywood, reacția ei îl făcu pe Jedwin să râdă zgomotos.

Se întoarseră amândoi spre el și-l priviră uimiți.

- Ce găsești atât de amuzant? îl întrebă ea, amenințătoare.

Mânia ei îl incită însă și mai tare. În toți anii ce se scurseseră de la moartea soțului ei, Amelia nu arătase nici cel mai mic interes față de dragoste, căsătorie sau gentlemen. Chiar fusese îngrijorat că mama lui, la abia patruzeci și trei de ani, își considera viața încheiată. Iată însă că se înșelase.

- Termină! strigă Amelia, scoasă din minți.

Aproape înecându-se, Jedwin ridică o mână a apărare, însă nu reuși să-și înăbușe râsul.

- Îmi pare rău, zise. Vă jur că nimic nu m-ar fi putut face mai fericit. Ani de zile am visat ca voi doi să fiți împreună și acum, când venisem convins că iarăși o vom lua de la capăt cu cearta, văd că voi ați început deja să faceți abstracție de mine.

Amelia se foi stânjenită și-și înălță bărbia.

- Domnul Puser e prietenul meu, zise, însă imediat, dându-și seama de posibilele înțelesuri ale cuvântului, încercă să se dezvinovățească. Suntem prieteni pur și simplu, afirmă semeață.

Jedwin încuviință.

- Așa sunt și eu cu doamna Briggs, mamă. Ne iubim și n-avem de ce să ne rușinăm.

Ea scutură din cap.

- Nu-i același lucru.

- Ba e. Și eu nu cred c-ar trebui să ne mirăm că ne comportăm în același fel. Doar dumneata m-ai crescut așa, și eu țin cu dinții la ceea ce vreau, ca și dumneata.

- Nu te-am crescut ca să provoci un astfel de scandal, ripostă Amelia. Domnul Puser și cu mine suntem amândoi văduvi și suntem liberi să ne împrietenim cu cine vrem. Cora

Briggs însă, e divorțată; în mod evident nu are dreptul de a fi aleasă de un tânăr ca tine.

- Mamă, scandalurile se alimentează singure. Eu o consider demnă de a-mi fi tovarășă de viață și e treaba mea. Jedwin clătină din cap. Cei care gândesc rău despre ceilalți n-au decât să zică ce vor. Dar mie nu-mi place să vorbesc lumea de rău. Nici pe doamna Briggs, nici pe dumneata, nici pe Haywood. Îl privi. Mamă, cred că eu îl cunosc mai bine pe prietenul dumitale decât dumneata. Știu că are vorba dulce și că puține sunt văduvele care au scăpat de insistențele lui.

Amelia fu îngrozită și îl examinează cu atenție pe bărbatul de lângă ea. Cu gesturi hotărâte, își aranjă părul și își șterse palmele de fustă.

Jedwin ignora privirea lui Haywood.

- Asta-i ceea ce știu eu despre el, mamă și dacă ar fi să mă iau după gura lumii, i-aș sparge falca în clipa asta. Dar eu n-am s-o fac, pentru că sunt destul de sigur că prostănaicul ăsta te iubește.

Haywood își dresе glasul nervos și-l privi pe Jedwin circumspect.

- Cred c-ar fi mai bine să plec. Probabil că tu și Mellie aveți de discutat.

- Nu, nu, rămâi, Haywood, pentru mine tu faci deja parte din familie. Și ce am eu de spus ne privește întreaga familie. Zicând acestea, își privi plin de speranță mama.

Amelia păru gata să se prăbușească și Haywood o luă imediat de mână.

- Vreau să fiți fericiți, le spuse Jedwin, încet. Nu puteți și voi să-mi urați același lucru?

Amelia își înalță bărbia cu încăpățănare și se trase într-o parte, refuzând să răspundă.

Jedwin așteptă un timp, apoi încuviință cu tristețe, acceptându-i hotărârea.

- Oricum, am venit doar să-mi fac bagajul, îi spuse lui Haywood cu o cordialitate care nu se potrivea deloc cu expresia lui solemnă.

- Te muți la ea? șopti Amelia îngrozită.

Jedwin o privi, conștient de faptul că toate minunatele decizii pe care le luase în ultimele zile aveau să o rănească adânc.

- Mă mut la fermă, îi răspunse firesc. Cora și cu mine nu vom locui împreună decât după căsătorie.

- Deci se mărită cu tine până la urmă? îl întreabă Haywood.

Jedwin încuviință.

- Da, așa cred.

- Curând? întreabă malcă-sa.

Jedwin ridică din umeri.

- Am vorbit cu reverendul Bruder. A fost cam surprins, dar cred că deja a acceptat idea. Se opri puțin, gândindu-se ce bine ar fi s-o convingă și pe femeia din fața lui. Vreau să vii la nunta mea, mamă.

În salon se lăsă o liniște grea. N-avea să-l fie ușor, se gândi Jedwin. Dar nimic nu e ușor pe lume. Fără prea mare tragere de inimă, se despărți de ei.

- Mamă, firma îți aparține, îi spuse din ușă. Am pus un avocat din Guthrie să facă actele. Se întoarse spre Haywood și, cu o umbră de surâs, îl avertiză. Acum chiar că ești la chemul ei.

Ascultară încrămeniți pașii lui Jedwin pe scări. Amelia rămase cu ochii la covorul scump, turcesc, și-și mușcă buzele, pentru a-și stăpâni lacrimile. I se puse un nod în gât și, suspinând, cu buzele tremurânde, se întoarse spre Haywood.

- Ia-mă în brațe, îl șopti.
Și el o ascultă.

Lui Jedwin îi fu ușor să împacheteze. Costumele negre, solemne, le lăsă exact unde erau. N-avea nici cel mai mic gând să-și ia hainele de doliu cu el. Acum că se făcea fermier, n-avea nevoie decât de un costum bun pentru duminică și de haine de lucru, tot restul vieții.

Era în același timp bucuros, înspălmântat de viitorul nesigur care-l aștepta și marcat de suferința pe care o citise în ochii mamei lui. Dar schimbarea aduce întotdeauna cu ea și durere. În trecerea de la copilărie la maturitate, ca și la trecerea din ființă în neființă, se distrug speranțe și obiceiuri, planurile se reformulează iar visurile devin altele. Însă această schimbare era importantă și inevitabilă. Lumea adulților transforma copilăria într-o amintire scumpă și moartea dădea semnificație și valoare vieții.

În clipa în care își inghesul ultimele cămăși în sacul de voiaj, Jedwin auzi roțile unei căruțe

pe stradă. Nu era un zgomot neobișnuit, însă îi captă atenția. Curios, se uită pe fereastră.

O căruță bine întreținută de fermier se îndrepta încet spre casa lor. Era condusă de un tânăr cu o pălărie maro cu boruri largi, iar lângă el stătea țeapăn un băiat. Abia când se apropiară văzu Jedwin trupul neînsuflețit, acoperit cu giulgiul.

Își agăță sacul de ușă și coborî în goană scările.

– Vedeți c-avem un client, strigă, deja în holul de la intrare. Nu se mai întoarce să vadă, dar știu sigur că mama lui și Haywood îl urmează.

Când căruța se opri în fața ușii, el era de mult afară. Haywood și Amelia se apropiară și ei repede.

Tânărul opri caii și puse frâna. Nu putea să aibă mai mult de șaptesprezece ani. Era un puști simpatic, cu păr negru și des și ochi extraordinar de albaștri. Lui Jedwin i se păru că recunoaște acești ochi.

Băiețelul avea în jur de opt ani, se gândi Jedwin. Și el era brunet, dar nu semăna cu celălalt. Pomeții înalți și ochii înguști arătau clar că se trage din indieni, deși îmbrăcămintea de fermier sugera că duce o viață de om alb. Chipul copilului era lipsit de orice expresie, dar, după îmbujorarea din obraji și ochii roșii se vedea clar că plânsese.

– Vă pot ajuta cu ceva? zise Jedwin, ajutându-l pe copil să coboare. Băiatul îl luă recunoscător de mână.

– Pompele funebre-s ale dumitale? îl întrebă băiatul mai mare.

- Da, răspunse Jedwin, uitând că tocmai renunțase la ele. Sunt Jedwin Sparrow, spuse. Voi cine sunteți?

- Åsta-i frati-miu Arthel, răspunse băiatul. Și mie mi se spune Greasy. Vocea îi șovăi ușor și privi trupul din căruță. L-am adus pe taica. Jedwin privi gânditor spre căruță.

- Cum s-a întâmplat? îl întrebă, pe tonul blând pe care-l folosea întotdeauna când vorbea cu rudele celor decedați.

- Difterie, răspunse băiatul, curajos. Frate-miu Arthel a luat-o primul, zise și arată spre copil. Și dup-aia a luat-o și mama, adăugă cu buzele tremurânde; în clipa aceea, expresia împietrită a lui Arthel se topi într-un șuvoi de lacrimi. Tocmai ne pregăteam s-o îngropăm, când ne-am dat seama că se îmbolnăvise și taica.

- Deci v-ați pierdut amândoi părinții? îl întrebă Jedwin, punându-i celui mic o mână pe umăr.

Greasy incuvlință.

- Tăicuțul știa că se duce, îi explică, și ne-a zis să venim aici, la Dead Dog. A zis că are aici rude care o să aibă grijă de noi.

Încercarea disperată a tânărului de a se purta firesc era un adevărat calvar.

- M-am gândit că poate rudele lui or să-l îngrijească să se facă bine iară, dar a murit azi-noapte pe drum.

Haywood înaintă și apucă hățurile calului și, făcându-le semn băieților le spuse:

- Îl duc pe tatăl vostru în spate. Ei rămaseră cu ochii la căruța care se îndepărta. Era clar că li se luase o piatră de pe suflet.

- Haideți înăuntru, le spuse Jedwin. În drum spre casă, o văzu pe Amelia cu ochii la fel de plini de lacrimi ca ai lui.

- Pariez că sunteți lihniți de foame, le zise, pe tonul cel mai neutru cu putință.

- Nu, doamnă, sări cel mare. Am mâncat de dimineață.

- Atunci, răspunse Amelia, néclintită în hotărârea ei, cred că puțin cidru și cozonac vă vor încălzi. Haideți la bucătărie.

Jedwin își urmă mama, împreună cu copiii, în casă. Vechi slujbaş al durerii, începu o conversație lejeră despre lucruri banale: despre vreme, recolte și politică.

Amelia încropi imediat o masă îmbietoare și băieții, în ciuda protestelor inițiale, se înfruptară din plin. Cel mare îl privea pe cel mic cu mândrie, însă și vag îngrijorat. Parcă dorea să se asigure că picul nu va mai trebui niciodată să sufere atât de tare.

Jedwin îl admiră pe tânăr, amintindu-și de moartea propriului său tată și de acele zile cumplite când, brusc rămas fără sprijin, trebuise să înfrunte lumea singur.

- Ai un nume cam ciudat, Greasy,¹ îi spuse. Bănuiesc că-i mai degrabă o poreclă și nu numele tău de botez.

Băiatul zâmbi cu căldură.

!- Mama mi-a zis așa, răspunse, și i se puse un nod în gât. Îmi plăcea să umblu la motoare și chestii de-astea și de fiecare dată când lucram câte ceva mă umpleam de ulei și vaselină.

---

1 Greasy - unsuros.

Arthel începu să râdă și spuse, cu o voce pițigălată de copil:

- Da', da' el mai mult strică decât face; unde umblă el se cunoaște. Nu mai merge nimic.

Greasy se făcu că-l amenință din priviri și Jedwin și maică-sa fură străbătuți de un val de simpatie pentru cei doi.

- Cred că mai am și niște plăcinte cu mere, zise Amelia. Credeți că mai încape?

Când băieții răspunseră cu entuziasm, Jedwin ieși, știind că-l lasă pe mâini bune.

Traversă camera de îmbălsămare și ajunse la ușa din spate exact la timp pentru a-l ajuta pe Haywood să care trupul.

- Ce ghinion, îl zise Haywood arătând spre casă. Ce fac copiii? îl întrebă.

- Ei, cred că suportă destul de bine, zise. Să-ți pierzi ambii părinți odată și să rămâi singur pe lume... Nu-și termină gândul.

Haywood încuviință.

- Cel mai rău e pentru ăla mare. Trebuie să mai aibă grijă și de frate-su.

Jedwin fu de acord cu el.

- Hai să-l ducem înăuntru, propuse Haywood și se întoarseră la treaba lor:

Jedwin apucă mortul de umeri și Haywood de genunchi și îl urcară pe o planșetă groasă de lemn. Nu era o treabă ușoară. Bărbatul era destul de solid și de înțepenit. Dar, până la urmă, reușiră să-l aducă înăuntru.

- Mai bine pleacă, îi spuse Haywood, scoțându-și instrumentele de îmbălsămare.

Încuviințând absent, Jedwin realizează abia acum

unde se afla. În locul pe care-l ura cel mai mult pe lume. De obicei, numai gândul că va intra aici și îl îngrozea. Astăzi însă privi în voie camera. Era o cameră obișnuită.

- Azi nu mi-e rău, îi spuse lui Haywood, care-l privi uimit.

Nici măcar mirosul din aer, câtuși de puțin plăcut, nu i se mai păru atât de groaznic ca până acum.

Haywood îl scrută, curios, dar nu zise nimic.

- Băiatul zice că-i diferie, îi spuse. Dacă n-ai luat-o de aici de la noi, nu înseamnă că nu poți s-o iei acum.

Jedwin șovăi o clipă, apoi încuviință.

- Bine, zise. Tu ai grijă de tată și eu de băieți. Sper că încă mai au rude aici în oraș.

Zicând acestea, Jedwin privi chipul mortului.

Ochii albaștri ai răposatului îl fixau necrutători. Nu era un străin. Jedwin privi fața pe care n-o mai văzuse de ani de zile, dar pe care și-o amintea perfect.

- O, Doamne! șopti.

Fără o vorbă, ieși din cameră, închizând ușa cu grijă în urma lui. Se plimbă câteva clipe prin hol, asaltat de vântejul unor întrebări ce nu-i dădeau timp să gândească limpede.

În cele din urmă, se opri și respiră adânc. Înghiți în sec și, cu capul în sus, intra în bucătărie.

- Greasy, spuse blând. Tânărul ridică ochii din farfuria plină cu plăcintă de mere. Trebuia să aibă cel puțin paisprezece ani.

- Vrei să vii puțin, te rog?

Băiatul îl urmă imediat.

- Câți ani ai, Greasy? îl întrebă.
- Fac șaispe la primăvară, răspunse băiatul. Jedwin încuviință.

Îl conduse prin hol, spre salonul de înmormântare. Băiatul privi curios camera decorată elegant, cu crep negru, alb și roșu, dar învesălită de numărul mare al vazelor cu flori uscate, divers colorate.

- Aici va sta tatăl tău, îi spuse Jedwin.

Băiatul încuviință mut.

- După masă voi lua legătura cu reverendul, continuă Jedwin. Și el va stabili data înmormântării.

Băiatul aprobă iar, tăcând.

- Desigur, eu voi face tot ce voi putea pentru a te ajuta.

- Vă mulțumesc foarte mult, domnule Sparrow, răspunse copilul, politicos.

- Greasy, îl întrebă Jedwin, ezitând. Care-i numele tău complet?

Băiatul îl fixă cu acei ochi albaștri atât de familiari.

- A, da, domnule, răspunse, uitând că încă n-o făcuse. Mă cheamă Luther Harlan Briggs, exact ca pe tata.

Capitolul 22

Furgoneta impozantă, neagră și strălucitoare, opri direct în fața casei. Transperantele întunecate de mică erau trase ca de obicei și, în lumina soarelui de după-amiază, auriul inscripției **ÎNTREPRINDEREA DE POMPE FUNEBRE SPARROW** strălucea deasupra geamurilor.

Jedwin puse frâna de mână și coborî. Își dădu jos pălăria și-și trecu mâna tânără și puternică prin părul blond, rărit în creștet, apoi își examină unghiile și-și îndreptă cravata. Era încă o vizită de condoleanțe, dar una mai specială. Măturând câteva scame imagineare de pe haină, urcă treptele căsuței în care locuia Cora Briggs.

Ajuns în fața ușii, respiră adânc și abia după aceea ciocăni. Ea deschise imediat.

- Jedwin, spuse uimită. Pentru că el îi spusese că astăzi se mută la fermă, nu se așteptase să-l vadă până seara târziu. Măi, măi, ce bine arăți, îi spuse mândră, admirându-i croiala celui mai bun costum de doliu pe care-l avea. Ai venit la ceai?

Zâmbetul ei atât de deschis îl îndureră pe Jedwin. Clătină din cap.

Cora privi în urma lui și văzu dricul în fața casei ei, în plină zi.

- Văd că ai parcat chiar în față, zise ea încurcată. Parcă ne hotărâsem să fim foarte discreți până după nuntă.

- Cora - începu el, scoțându-și pălăria și ținând-o în mână, în semn de respect. Mi-e teamă că-ți aduc o veste proastă.

- O veste proastă? repetă Cora, cu un tremur în glas.

Jedwin o privi în ochi, dorindu-și ca știrea să n-o afecteze, știind în același timp că trecutul nu poate fi niciodată cu desăvârșire uitat.

- A murit Luther Briggs, Cora, îi zise. E la noi acasă.

Cora făcu ochii mari, surprinsă, și clătină din cap, neîncrezătoare.

- E adevărat, îi spuse Jedwin blând. A murit azi-noapte de difterie. Fiii lui mi l-au adus azi-dimineață.

Ochii ei căprui, pe care el îi iubea atât de mult, erau scăldați în lacrimi.

- O, Jedwin, îi șopti ea.

- Te iubesc, Cora, zise el. •

- Și eu te iubesc, spuse ea și, cu lacrimile șiroaie pe obraji, i se aruncă în brațe.

Cabrioleta opri chiar în fața impozantei reședințe Briggs. Greasy Briggs opri cu îndemănare caii, apoi sări jos pentru a o ajuta pe doamna Sparrow să coboare.

Arthel urca deja treptele în fugă, plin de curiozitate și de nerăbdare.

- Îți mulțumesc că m-ai adus, Luther, îl spuse Amelia tânărului care-i oferise brațul, cavalierește. Bineînțeles, pot să mân și singură cal, dar nu se prea cade ca o doamnă să facă asta.

Vorbele ei erau menite să-l facă pe băiat mai stăpân pe sine; se vedea clar că era intimidat la culme.

- Cu multă plăcere, doamnă, o încredință Greasy, care rămase cu ochii holbați la clădirea cu trei etaje și la peluzele imense. Ce mai casă!

- Da, fu de acord Amelia: E foarte frumoasă. Știi, aici a crescut talcă-tu.

Greasy fluleră admirativ.

- E cu totu' altfel decât casa noastră din Muskogee, zise.

- Și strada asta, îl spuse Amelia, arătându-i drumul prăfuit pe care veniseră, e strada Luther. A fost botezată așa după tatăl tău.

Greasy se întoarse și privi în direcția arătată de ea, de parcă s-ar fi așteptat să-și vadă tatăl venind spre ei.

- Ce căsoil! zise Arthel, venind în goană spre ei. Parcă-i un palat. O să stăm aici? îi întrebă.

Amelia și Greasy nu-l luară în seamă, ea încă marcată de evenimente, el îngândurat; nu îndrăznea să spere nimic, pentru a nu fi dezamăgit.

- Haide, îl îndemnă Amelia pe Greasy, arătându-i mânerul de alamă de deasupra clanței.

El se ridică și bătu puternic de trei ori. Cei trei așteptară stânjeniți câteva clipe bune până când, în fine, ușa se deschise.

- Doamna Sparrow! se auzi vocea încântată a Tulsei May Bruder, care apăru la ușă îmbrăcată jalnic, într-o rochie maronie ieftină și un șorț pătat. Bună, le spuse timidă celor doi băieți necunoscuți.

- Bună ziua, Tulsa May, spuse Amelia, pe un ton foarte sigur și precis.

- Intrați, răspunse fata cu căldură, deschizându-le ușa larg. Tocmai am făcut ceai pentru Miss Maimie; vreți și dumneavoastră?

- Nu, scumpa mea; nu e nevoie, răspunse Amelia, scoțându-și mânușile negre de dantelă și punându-le în geantă. Se întoarse spre băieții Briggs și le zâmbi. Mai întâi, mă duc să vorbesc cu ea, le spuse. Îl bătu pe Greasy pe umăr. Poate până atunci Tulsa May vă servește cu niște lapte bătut sau cu altceva.

- Sigur, doamnă Sparrow, răspunse imediat fata și o privi pe femela mai în vârstă urcând cu demnitate scările.

Își îndreptă apoi atenția asupra celor doi băieți chipeși din fața ei și le surâse, dezvăluindu-și strungăreața.

- Haideți cu mine la bucătărie, le zise. Dacă vă e foame, găsim noi ceva de mâncare.

- Eu mor de foame! îi spuse cel mic, recunoscător.

- Arthel! își mustră Greasy fratele. Toată ziua n-am făcut altceva decât să mâncăm, îi spuse Tulsei May. Unde-ți mai incape?

Tulsa May îi zâmbi lui Arthel și încuviință spre fratele lui.

- Oricum, veniți cu mine la bucătărie, le zise. Vă jur că e singurul loc din casa asta

unde poți să stai comod. Celelalte camere sunt mult prea pretențioase pentru un om normal.

Cei doi o urmară ascultători, dându-i dreptate din priviri, în vreme ce străbăteau holul atât de elegant decorat.

- Eu sunt Tulsa May, le spuse. Îi țin locul, de câteva săptămâni, doamnei Ruggy, până o să se pună pe picioare.

Băiatul cel mare îl zâmbi politicos.

- Pe necioplițul ăsta de frate-miu îl cheamă Arthel, zise. Și pe mine Greasy.

- Miss Maimie? se auzi glasul întrebător al Ameliei, urmat de un ușor ciocănit în ușă. Bună ziua, Miss Maimie.

Bătrâna ridică ochii de la ceașca de ceai și-i făcu semn să intre.

- Te-ai și întors? o întrebă Maimie. Bravo, Amelia, îmi place de tine. Mai bine să se știe clar că tu n-ai nimic de-a face cu perfidia băiatului tău și a nerușinatei.

Amelia încuviință absentă.

- Nu de asta am venit eu, Miss Maimie. Ți-am adus o veste, din păcate proastă.

Miss Maimie se schimonosi la față.

- O veste proastă? Înseamnă că iar au de lucru groparii, nu? Bătrâna clătină din cap, apoi zise, pe un ton aproape răstit: Sper că nu

e Mattie Ruggy, zise. Am nevoie de ea ca de aer. Fata asta a popii este pe atât de nelalocul ei pe cât e de stupidă!

- Nu, nu, zise Amelia încet. Nu e vorba de Mattie. Apropiindu-se de bătrână, se lăsă pe vine lângă scaunul ei și-i luă mâna zbârcită într-a ei. E vorba de Luther, Miss Maimie.

- De Luther? Miss Maimie o privi câteva clipe stupefiată, apoi se holbă la ea, neîncrezătoare: Luther? Fiul meu?

Masca rece și plină de ură a bătrânei se prăbuși în fața ochilor Ameliei. Fără o vorbă, o îmbrățișă, lăsând-o să-și verse în voie lacrimile pe umărul ei.

Cora stătea în balansoar, în brațele lui Jedwin. Plânsese puțin și se lăsase consolată și alintată. Acum se legăna încetișor în vreme ce Jedwin fredona absent:

*În trenul ce pornește
E-un om înlăcrimat,
Tristețea-l copleșește
Și încă n-a uitat,
Căci chipul drag al fetei
Îi amintește soața,
Și tristă-i este viața,
Făr' de surâsul ei.*

Melodia tristă, ca de bocet, îi liniști pe amândoi.

- N-a fost un bărbat chiar așa de rău, îi spuse Cora lui Jedwin, în cele din urmă. A fost doar un om slab.

Jedwin continuă să se legene cu ea.

- Ba cred că a fost foarte slab, îi zise el, după un moment de șovăială. I-am văzut băieții.

Cora încuviință.

- Băieții, zise, cu un suspin ușor, și zâmbind vag. Și al doilea tot băiat a fost. Și eu n-am știut niciodată.

- Da, pare să aibă opt ani.

- La fix.

- Dar seamănă mai mult a indian, spuse Jedwin. Cel mare însă e leit Luther.

Cora încuviință.

- Foarte drăguț.

Pe chipul lui Jedwin nu se citi tulburarea din sufletul lui.

- Acum opt ani ai divorțat. Cuvintele lui sunară mai degrabă a afirmație, decât a întrebare.

- Da, răspunse Cora, șovăind, de parcă, după atâția ani încă mai dorea să-i apere pe cei nevinovați. Ea era deja însărcinată. De asta s-au și grăbit cu procesul.

- Dar de ce nu s-a însurat cu ea când s-a născut cel mare? întrebă Jedwin. Că doar atunci nici nu te întâlнисе. Se despărțiseră? Sau nu știuse de băiat?

Cora ridică din umeri și zâmbi nervos.

- S-a însurat cu ea, zise.

- Cum? Cum a fost posibil?

Cora surâse și-i atinse bărbia cu degetul.

- S-au căsătorit după ritualurile tribului Cherokee, îi explică.

Jedwin o privi în același timp surprins și îngrijorat.

Cora îi mângâie tâmplele.

- Cred că e ceva asemănător cu ce-am făcut noi, când ți-ai pus cureaua pe patul meu, îi spuse. Legea nu le recunoaște, dar părțile implicate își respectă legământul.

- Deci el era însurat cu o altă femeie? Jedwin era de-a dreptul uluit.

- Da, răspunse Cora. Bineînțeles eu n-am știut asta, cel puțin la început, dar Miss Maimie a început să facă tot mai multe aluzii. Sunt sigură că ea mă considera femeia cea mai proastă din lume. Însă eu aveam deplină încredere în Luther și nu mi-am făcut nicio dată probleme.

- Pentru că vă iubeați?

Întrebarea o puse pe gânduri.

- Nu, zise. Cred că nu ne prea iubeam. Își înălță ochii spre el, cu sinceritate. Dar eram căsătoriți, și eu fusesem educată să cred orbește în soțul meu.

Jedwin încuvlință.

- Crezi că și ea avea încredere în el? o întrebă.

- Nu era același lucru. Deși de obicei cei din tribul Cherokee sunt monogami, se mai întâmplă ca un bărbat să aibă și câte două femei, mai ales dacă el e alb.

- Deci ea știa de tine, și tu nu știai de ea?

- Da. N-am știut până-n ultima zi.

- Dar Miss Maimie știa.

Cora se încruntă.

- Doar a fost ideea ei!

- Cum așa?

Cora repetă.

- Nu era de acord ca Luther să aibă o nevastă indiană, zise. Îi era rușine că el se căsătorise cu ea și nu voia să se știe.

- Și nu s-a știut, spuse el.

- Așa e. Luther își ținea cealaltă familie în Muskogee și întotdeauna venea acasă singur. Și Muskogee era destul de departe ca nimeni de aici să nu afle nimic.

- Dar asta n-a fost destul, zise Jedwin, îmboldind-o să continue.

- Nu. După un timp, lui Miss Maimie i-a venit chef de nepoți, zise Cora. Și Luther a încercat s-o convingă să-l accepte pe cel pe care-l avea deja.

- Îmi închipui reacția mamei-sii, zise Jedwin. Cora încuviință.

- Deci s-a însurat cu tine ca să-i facă ei pe plac, zise.

- Ei, a încercat să se fofileze cât a putut, spuse ea; dar se pare că Miss Maimie era stăpâna întregii averi. Totul, companiile lui, pământul, investițiile lui erau trecute pe numele ei. De ani de zile îl ținea în frâu și, de data asta, a strâns cât a putut hățurile. Oftă cu tristețe. L-a amenințat că dacă în șase luni de zile nu-și găsește o nevastă albă decentă, îl dezmoștenește.

- Așa că te-a luat pe tine.

- Da, încuviință Cora. Când a venit la Căminul Metodist, își căuta cu disperare nevastă. La început voise să-și înfrunte mama, dar, apoi, gândul că va pierde totul și că nu-și va mai putea susține familia, l-a înspăimântat. M-a cerut de nevastă pe loc. Eu habar n-aveam de indiană sau de maică-sa. Am văzut doar un tânăr chipeș, care mă salva de la orfelinat și-mi jura dragoste pe vecie.

Tonul Corei avea o notă de amărăciune. Se alesese praful de visurile ei. Jedwin o îmbrățișă și mai strâns.

- La început nici nu voise să trăim împreună, zise ea. Voise să m-aducă pur și simplu în Dead Dog și să mă lase cu maică-sa. Pentru a-și putea duce viața în Muskogee alături de adevărata lui familie.

- Dar n-a mers, zise Jedwin.

- Probabil c-ar fi mers, îi spuse Cora. Eu n-am bănuț niciodată nimic. Eram fericită, mai ales după ce mi-a construit căsuța, departe de Miss Maimie.

Suspină și privi cu dragoste pereții lăsați moștenire de Luther Briggs.

- Miss Maimie s-a infuriat foarte tare când mi-a făcut casa. Poate că s-a considerat jignită, nu știu. Tot ce știu e că își pusese în cap să-mi facă viața amară. Ea mi-a spus despre cealaltă nevastă a lui și despre copil, zise. Și o știi pe Miss Maimie; mi-a povestit totul în cele mai negre culori posibile. Și, într-un fel, deși a fost cât se poate de cinstită cu mine, n-o pot ierta pentru asta, spuse Cora oftând.

- Când Luther s-a întors acasă, l-am între-

bat imediat. Atunci ar fi trebuit să mă părasească. Așa, demnitatea mea ar fi rămas cât de cât neatinsă. Dar el mi-a spus că renunță la ea și că va fi un soț iubitor și îndatoritor. Și eu am vrut din suflet să-l cred. Așa că l-am lăsat să stea.

- Dar nu s-a ținut de cuvânt, presupuse Jedwin.

- A încercat, recunosc Cora. Următoarele câteva luni le-a petrecut mai mult cu mine. Chiar și-a dat silința, zise. Sunt convinsă. Dar o lubea pe ea. Asta a fost.

Jedwin încuvîlînță înțelegător.

- Când a aflat că ea așteaptă un alt copil, n-a mai rezistat.

Îl privi în ochi, și amărăciunea îl dispăruse.

El făcu ochii mari și, cu un surâs abia schițat în colțul buzelor, o strânse și mai tare la plept.

- În nici un caz! Ești deja nevasta mea și n-am de gând să-ți dau drumul niciodată.

- Și cum s-a întâmplat? întrebă Miss Maimie printre lacrimi.

- A luat difterie, îl răspunse încet.

- Difterie? zise bătrâna, cu glasul aproape pierit. A fost și la ei epidemie, înseamnă, ca aici.

- Nimeni nu poate controla bolile de felul ăsta, îi spuse Amelia blând, ștergându-i lacrimile de pe obraz cu batista. Cred că e chinul cel mai cumplit de pe lume să-i supraviețuiești propriului tău copil. Numai Domnul știe de ce pe unii îi ia la el și pe ceilalți îi lasă să îmbătrânească, îi șopti.

Maimie îi încuviință cuvintele înțelepte.

- Tainele Domnului sunt de nepătruns pentru mine. Când eram încă în floarea vârstei mi l-a luat pe Harlan și acum la bătrânețe pe Luther. Nu știu dacă mai pot suporta.

Ameliei îi dădură și ei lacrimile și îmbrățișă cu compasiune trupul firav al bătrânei.

- Deci a fost așa de rău la Muskogee? o întreabă Miss Maimie.

Amelia clătină din cap.

- Nu știu. Nu știu decât ce mi-au spus băieții.

- Băieții?

Amelia șovăi o clipă, apoi o mângâie pe părul cărunț.

- Fiii lui Luther, îi răspunse. Ei l-au adus aici la Dead Dog pentru înmormântare.

Maimie păru foarte tulburată, însă imediat expresia ei redeveni cea obișnuită.

- Sper că indianca aia ticăloasă nu așteaptă pomană din partea mea!

Vehemența ei o deconcertă momentan pe Amelia.

- Indianca? Adică mama copiilor?

Miss Maimie își înalță mândră bărbia.

- Presupun că se așteptată s-o plătesc, ca să-și țină gura.

- A murit și ea, spuse Amelia repede și îi mângâie mâna, de parcă în felul ăsta ar fi vrut să-i bage mințile în cap.

- Și ea?

- Da. Amelia respiră adânc, apoi îi spuse întreaga poveste.

Maimie o privi cântărindu-i fiecă vorbă.

- Deci și-a trimis bastarzii la mine? întrebă tăioasă. Ei bine, n-am să primesc la mine niște puradei sălbatici înveliți în pături, care să stea toată ziua să se zgâiască pe verandă.

Amelia rămase cu gura căscată și ridicându-se în picioare, se trase înapoi, de parcă i-ar fi fost frică să nu se contamneze de o boală gravă.

- Miss Maimie, zise ea, străduindu-se din răsputeri să se tempereze. Nu știți ce spuneți. Înțeleg că legătura lui nefericită cu indianca nu v-a căzut prea bine. Dar ce a făcut el, rău sau bine, e de domeniul trecutului acum. Moartea înseamnă iertare. Se forță să zâmbească. Aveți doi nepoți care au nevoie de dumneavoastră.

Maimie își înălță trufașă bărbia.

- Asta a și urmărit netrebnica aia, zise cu amărăciune. Luther a crezut că-l iubește, dar eu am știut întotdeauna că râvnește la banii mei, la situația mea socială. Copiii ăștia i-a făcut numai pentru a încerca să mă fure, să-mi fure noblețea familiei.

- Miss Maimie, vă rog să vă mai gândiți, îi spuse Amelia, brusc dezgustată.

- Moștenirea mea e cea mai importantă din tot ținutul, zise Maimie. Poate din întreaga țară.

Știi bine, înainte de război noi am fost aristocrația sudului. Prinți! N-am să îngădui niciodată ca sângele nostru nobil să curgă prin odraslelor unei femei de teapa ei.

Amelia se strădui să nu se enerveze. Până acum pretențiile lui Miss Maimie i se păruseră un simplu joc, la care se pretase din plictiseală. Dar nu putea tolera ca ea să-și respingă nepoții, bazându-se pe un asemenea fals.

- Nu sângele ei le curge prin vine, Miss Maimie, îi spuse severă. Ar trebui să-i vedeți. Amândoi seamănă cu Luther. Și cel mare e bucătică ruptă.

- Nu-i adevărat! țipă bătrâna. N-are cum să fie adevărat.

- Ba da, insistă Amelia. Lăsați-mă să vi-i aduc înăuntru. Vă veți convinge imediat că sunt băieții lui. Ei sunt moștenirea pe care v-a lăsat-o el. Sunt nepoții dumneavoastră.

Bătrâna se foi în scaun, impacientată.

- Și crezi că am să-i recunosc? Scutură violent din cap. Mă așteptam la mai mult din partea dumitale, Amelia. Ca mamă a unui băiat la fel de păcătos ca și Luther al meu, ar fi trebuit să-ți dai seama că eu nu glumesc cu lucrurile astea. Dacă-i recunosc pe acești... pe acești copii, asta ar însemna că sunt total de acord cu mezialanțele. Toate valorile în care cred s-ar prăbuși. Nu înțelegi? Și, dacă mă ocup de problema asta, Luther nu va ști niciodată că eu nu-mi calc cuvântul.

- Maimie, Luther e mort, îi spuse Amelia. N-are ce să mai afle.

Maimie tresări ușor la vorbele ei, de parcă

uitase cu desăvârșire de moartea fiului său. Ochii ei albaștri se umplură pe dată de lacrimi și chipul ei îi dezvălui durerea din inimă. Dar își scutură tristețea și-i aruncă o privire sfidătoare.

- N-am să-i recunosc cât voi trăi pe bastarzii ăștia. Nu e vina lor că s-au născut. Dar nu s-au născut legal - sunt rezultatele imorale ale unei legături care n-a fost niciodată sancționată.

- Sunt orfani, Miss Maimie, o imploră Amelia. Au nevoie de dumneavoastră.

Ea clătină din cap, hotărâtă.

- Cu sufletul împăcat îți spun că nu-i pot primi pe acești copii rătăciți în căminul meu. Trimite-i la o școală indiană. Acolo-i locul lor.

Amelia o fixă pe bătrâna de pe scaunul din fața ei, nevenindu-i să creadă că o mamă, care-și plânge îndurerată fiul, se poate lipsi de sprijinul și poate refuza să le acorde ajutor nepoților ei. Însă dovada vie a acestui egoism se afla chiar înaintea ei. Se întoarse și se îndreptă spre ușă, gândindu-se la ce le va spune băieților. Cum să le explice că bunicii lor îi păsa mai mult de convențiile rigide ale societății decât de ei, carne din carnea ei?

Ajunsă la ușă ezită și se mai întoarse o dată spre bătrână.

- Miss Maimie, îi zise, dumneavoastră ați însemnat foarte mult pentru mine. Când eram tânără mă îngrozeai. De fiecare dată când mă vedeai mă făceai troacă de porci, mă făceai să nu mai dau doi bani pe mine. Când m-am mai maturizat, v-am admirat. Erați simbolul

oraşului. Cuvântul dumneavoastră putea să distrugă pe dată soarta unui om, sau să i-o schimbe în bine. Aveaţi puterea pe care n-o mai avea nimeni dintre noi, şi nimeni nu îndrăzneă să vă supere. Şi eu am vrut să vă fac pe plac. Să fiu văzută cu dumneavoastră. Uneori eram atât de geloasă, că aproape vă uram. Adesea m-aţi făcut să vreau să-mi pun capăt zilelor.

Amelia oftă adânc, de parcă i s-ar luat o piatră de pe suflet, şi ar fi fost în sfârşit liberă.

- Miss Maimie, zise, toată viaţa am vrut să fiu dumneavoastră. Când se întoarse să plece, în glasul ei nu mai era decât milă. Sunteţi o femeie bătrână, singură şi plină de ură. V-aţi îndepărtat singură fiul. El însă se pare că v-a iertat; v-a mai dat o şansă. V-a oferit două vieţi tinere, de care să vă bucuraţi. Cei mai mulţi dintre noi suferă toată viaţa de pe urma propriilor greşeli. Însă dumneavoastră vi s-a dat şansa să schimbaţi trecutul, să iubiţi cu adevărat.

Clătină din cap cu tristeţe.

- Şi n-aţi făcut decât să repetaţi aceeaşi greşeală. Nu v-aţi gândit la binele propriului fiu, ci la ceea ce vi se pare acceptabil.

Privind spre bătrâna din balansoar, Amelia ştiu că nu va mai reveni în această cameră, că nu va mai veni niciodată s-o vadă pe Miss Maimie.

- Întotdeauna am tânjit să fiu în locul dumneavoastră. Mereu visam despre asta. Mă străduiam să vă încânt. Dar nu voi fi niciodată ca dumneavoastră, Miss Maimie. Şi intenţionez să-mi fac un titlu de onoare din asta.

Capitolul 23

Cora încă stătea în brațele lui Jedwin, în balasoar, când se auzi un ciocănit la ușă. Curioasă, se duse la fereastră. Cu ochii cât cepele, se întoarse spre Jedwin.

- E mama ta, îi șopti.

Jedwin, la fel de uimit ca și Cora, se duse repede la ușă, dar Cora îl opri.

- Stai, Jedwin. Asta-i casa mea, îi spuse și-și aranjă părul ciufulit cu câteva agrafe. Eu îmi întâmpin întotdeauna musafirii.

Cu capul sus, Cora deschise ușa.

- Bună ziua, zise, exagerat de politicoasă.

- Bună ziua, doamnă Briggs, spuse Amelia, apoi, privind spre fiul ei adăugă, Jedwin.

Cele două femei rămaseră în prag, examinându-se reciproc.

- Pot să intru? întrebă Amelia.

- Vă rog, răspunse Cora, invitând-o în casă.

Amelia Sparrow nu pusese niciodată piciorul în casa Corei Briggs. Dar nu-și pierdu timpul uitându-se în jur. Privirea ei era ațintită asupra

celor doi tineri. Își văzu fiul luând-o de mijloc cu dragoste pe Cora și trebui să-și muște buza pentru a-și putea alunga tristețea ce amenința s-o copleșească.

- Pot să stau jos? întrebă.

- Sigur, poftiți!, răspunse Cora rigidă, oferindu-i divanul. Doriți ceai?

- Ceai? Nu, răspunse, apoi, răzgândindu-se: Ba da, doamnă Briggs. Mi-ar face mare plăcere să iau cealul cu dumneata.

Amelia stătea perfect dreaptă și se juca nervoasă cu mânușile. Nu fu în stare nici măcar să-și privească fiul, care stătea în fața ei, la fel de stânjenit ca și ea.

- Imediat e gata cealul, zise Cora întorcându-se în cameră. Se așează lângă Jedwin și-l privi, așteptând ca el s-o îmbărbăteze.

Amelia își dresе glasul și căută un subiect de discuție neutru.

- Vin de la reședința Briggs, începu în cele din urmă. Am condus singură; e mult de când n-am mai ținut niște hățuri în mână. Își frecă puțin coatele. Ultrasem cât e de greu.

- Dar n-a avut cine să te aducă? zise Jedwin.

- Eu am vrut să merg singură, îl asigură Amelia repede. Mă gândesc că poate nu stau destul singură, că nu-mi rezolv singură problemele, și că asta nu e bine.

Cora o examinează cu atenție, și-i aruncă o privire lui Jedwin.

- Vă înțeleg perfect, zise. Așa sunt eu când merg cu bicicleta. Doamna Millenbutter e de părere că efortul fizic limpezește gândirea.

Amelia încuviință, amintindu-și:

- Doamna Millenbutter? A, da, reverendul pare foarte convins de teoriile ei.

- Există destule metode pentru a vă spori forța brațelor, zise Cora. În felul ăsta, mânatul cailor poate fi un fleac.

Amelia încuviință, încercând să pară interesată de subiectul discuției. Puse câteva întrebări bine plasate și conversația se desfășură cât se poate de agreabil, până când Cora se duse la bucătărie că facă ceaiul.

Când ea nu mai fu în cameră, Amelia își mută privirea asupra fiului ei.

- Ce-i cu dumneata aici, mamă? o întrebă el curios.

- Tocmai vin de la Miss Maimie, începu ea.

- Da? zise Cora încet, aducând tava de ceai.

- Cum a suportat vestea? o întrebă Jedwin.

Amelia își înalță privirea spre fiul ei, apoi spre cea pe care o iubea acesta.

- Așa cum numai ea e în stare.

Jedwin și Cora schimbă priviri pline de înțeles, dar Amelia nu mai comentă.

Cu gesturi grațioase, care-i dezvăluiau educația metodistă, Cora turnă ceai pentru mama lui Jedwin din ceainicul primit ca dar de nuntă chiar de la ea.

Amelia acceptă ceașca și farfurioara, recunoscându-le.

Cora suspină ușurată și o privi pe Amelia Sparrow cu speranță.

- Unde sunt băieții? întrebă Jedwin.

- La reverend acasă, răspunse Amelia.

Jedwin ridică surprins din sprânceană și privi spre Cora.

- A fost ideea Tulsey May, explică Amelia. Când a auzit că băieții sunt orfani, imediat s-a oferit să-i ia acasă. Și ar fi fost foarte necreștinesc din partea părintelui și a Constanței să refuze această invitație. Așa că probabil copiii vor sta la ei până când Greasy se hotărăște ce vrea să facă în viață.

- Deci Maimie nu vrea să știe de ei? Întrebarea Corei fu mai mult retorică. Răspunsul îl știau toți.

- Nu, zise Amelia. I-a fost teamă că, dacă își primește înapoi nepoții, încalcă flagrant eticheta socială.

Tinerii aprobă în tăcere.

După câteva clipe de tăcere, Amelia își dresă iar glasul.

- Doamnă Briggs, zise, se pare că-ți datorez niște scuze. O privi în ochi, cu sinceritate totală. Te-am ponegrit pe nedrept de atâtea ori încât mi-e greu să mi le amintesc pe toate.

- N-ați știut adevărul, zise Cora plat.

- Ignoranța nu e o scuză. Ți-am condamnat mereu comportamentul și, cu sprijinul lui Miss Maimie, ți-am distrus reputația. Regret din suflet.

- Vă accept scuzele.

Amelia păru surprinsă de ușurința cu care fusese iertată. I se părea că încă n-o merită.

- Ca și cum acești opt ani de răutate n-ar fi fost de ajuns, continuă ea, te-am ponegrit și în fața fiului meu, care te iubește atât de mult. I-am cerut lucruri imposibile, l-am amenințat...

și am plâns, vrând să-l fac să se simtă vinovat.

În timp ce rostea ultimele vorbe, Amelia își privi fiul.

- Întotdeauna am spus că am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru fericirea fiului meu, le spuse. Însă, în clipa în care el a găsit-o, am vrut să i-o smulg.

- Nu trebuie să-mi ceri iertare, mamă, zise Jedwin. Știi doar că o ai deja.

Ea își coborî ochii, rușinată, și vrând să-și ascundă lacrimile. Înghiți în sec și îndrăzni să-i privească iar pe cei doi.

- Știu că s-ar putea să fie prea târziu, zise. Probabil că voi acum vă gândiți că, din moment ce Cora e văduvă și că adevărul va ieși la iveală, am venit aici pentru propriul meu câștig. Poate că e adevărat. Dar am vrut să vă spun că-mi pare sincer rău. Am greșit de la început. Poate că nu mă puteți ierta niciodată, și vă înțeleg. Dar eu sper... mă rog... în genunchi mă rog la Dumnezeu să nu mă îndepărtați de voi.

Jedwin vru s-o asigure pe loc că așa ceva nu se va întâmpla niciodată, dar se întoarse spre Cora. Decizia era a ei.

Cora îl privi lung și-i surâse, tandră.

- Doamnă Sparrow, eu n-am familie, știți bine. Sigur că vă vrem alături de noi. Toți copiii au nevoie de o bunică.

Ușurarea se citi atât de vizibil pe chipul Ameliei, că își duse imediat batista la ochi.

- Ai dreptate, zise. Probabil ca bunică voi reuși, în sfârșit, să flu așa cum am dorit întotdeauna.

Jedwin zâmbi cu multă îngăduință.

- Cine știe, poate vreunul dintre copiii noștri va vrea să se ocupe de pompe funebre.

Veselia le fu puțin forțată, însă autentică.

- Jedwin, că veni vorba, zise Amelia. Știi că firma e a ta. Talcă-tu a vrut să-ți lase ție tot ce a realizat el în viață.

- Mamă, începu Jedwin.

Amelia îl întrerupse.

- Știu, nu e ceea ce-ți dorești. Asta-i limpede ca lumina zilei. Dar nu te pot lăsa să mi-o dai așa, pur și simplu. E o afacere destul de rentabilă și am și eu ceva bani puși deoparte. Cred că ți-o pot achita în rate.

- Hai, mamă.

- Vă mulțumesc, doamnă Sparrow, interveni Cora. Probabil că vom avea nevoie de niște bani pentru a pune ferma la punct. Jedwin vrea să se ocupe de floricultură. Ar fi prima inițiativă de genul ăsta din statul nostru. I-ar prinde bine puțin capital, ca să pornească cu dreptul. Jedwin își privea viitoarea nevastă critic, dar n-o contrazise. Sunt sigură, îi mai spusese Cora veselă Ameliei că fiul dumneavoastră va reuși. E bărbatul cel mai cumsecade, mai cinstit și mai serios pe care l-am întâlnit. Puteți fi mândră cu educația pe care i-ați dat-o.

Când Amelia se hotărî să plece, afară se întunecase. Ceaiul fusese un prilej binevenit pentru ca ea și Cora să se cunoască mai bine și să-și spună pe numele mic. Tinerii propuseseră ca la ceremonia religioasă să fie doar ei și reverendul, însă Amelia nu fusese de acord.

- Mă ocup eu, le zise. Va fi cea mai frumoasă ceremonie care s-a văzut vreodată în Dead Dog.

Lăsase caii să meargă la trap, pentru a se putea gândi mai bine la toate amănuntele, când îl văzu pe Haywood Puser așteptând-o la capătul gardului.

- Vai, Haywood, m-ai speriat, îi zise, oprind. Ce faci aici?

- Te așteptam, Mellie, răspunse el. Am venit să văd dacă nu cumva ți-a scos doamna Briggs ochii și ai nevoie de cineva care să te conducă acasă.

Amelia scutură din cap, zâmbind. Fără să fie invitat, Haywood se urcă lângă ea.

- Încă nu suntem noi prietene la cataramă, zise ea, dar cred că într-o zi vom fi. Și ăsta-i lucru mare, între o noră și o soacră.

Haywood zâmbi.

- E un lucru mare și pentru mame și fi.

Cu o familiaritate necuviincioasă, o luă de mijloc, în vreme ce caii începură să meargă lejer, la pas.

- Am vorbit cu popa despre înmormântare.

- Când e?

- Măine. Ne-am gândit s-o facem mai repede, de dragul copiilor. Trebuie să uite cât mai curând nenorocirea.

Amelia încuviință cu blândețe.

- Ce fac ei?

- Se pare că foarte bine, spuse el. Tulsa May se ocupă de ei cu un entuziasm nebun, exact ca atunci când cu florile pentru Miss Maimie. Și au cucerit-o și pe Constance.

- Chiar așa? Amelia era încântată.

- Cred că trebuie să apară popa. Mi-a zis că o nenorocire ca asta i-a făcut pe mulți copii s-o ia pe calea preoției. Drăcușorul ăla de Arthel a și descoperit bastoanele de sport ale popii și a început să le învârtă ca la circ. Amelia făcu ochii mari de bucurie și râseră împreună.

Haywood o strânse ușor și Amelia se trase într-o parte, ofensată.

- Domnule Puser!

El zâmbi malițios.

- M-am hotărât să cumpăr firma de la Jedwin, spuse ea, schimbând subiectul.

- E o idee foarte bună, Mellie, zise el. Scapă și de belea, are și bani să-și înceapă treaba.

Amelia îi surâse.

- Îmi pare bine că ești de acord, zise. Și, sigur, dumneata rămâi. Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu slujba.

Haywood ridică din umeri.

- Da' nici nu-mi făceam, zise. E de lucru peste tot. Găsesc eu ceva.

- Poftim?

- Am zis că găsesc eu ceva.

- De ce? întrebă Amelia, perplexă.

- Fiin'că acu-i salonul dumitale. Eu am lucrat pentru Jedwin, știi bine.

Chipul Ameliei se înăspri.

- Și nu vrei să lucrezi pentru o femeie, nu? îl întrebă, cu ochii strălucitori de furie.

- A, nu-i vorba de asta, o asigură el. Doar că nu vreau să lucrez pentru dumneata.

Amelia rămase cu gura căscată. O sumedenie de gânduri triste o coplesiră.

- Și unde te duci? îl întrebă.

- Păi nu știu, zise el. Nu contează unde. Tot ce vreau e să am propria mea întreprindere de pompe funebre.

- Propria dumitale întreprindere? Amelia era uluită. N-am știut că ai atâția bani.

- A, un bărbat n-are întotdeauna nevoie de bani, spuse el. O groază de indivizi și-au încropit o afacere, fără să dea un ban.

Amelia clătină din cap.

- Nu înțeleg.

- E foarte simplu, spuse Haywood. Nu trebe' decât să-mi găsesc o văduvă care să aibă o firmă de pompe funebre. Mă însor cu ea și devin cât ai clipi proprietar.

Amelia opri violent călă, în mijlocul străzii și-l privi năucă. Haywood coborî și îl surâse.

O clipă mai târziu, îl surâse și ea.

Capitolul 24

- Cu acest inel, mă leg să-ți fiu soț.

Cora îl privi pe Jedwin cum îi pune inelul și-i ascultă cuvintele. Ridicându-și ochii, îi surprinse privirea și își zâmbiră cu dragoste, apoi își întoarseră atenția asupra reverendului.

- Prin autoritatea pe care mi-au conferit-o, strigă reverendul către mulțime, această biserică și statul Oklahoma, vă declar soț și soție. Ce Domnul a făcut, nici un om nu va putea să desfacă.

Reverendul privi spre cuplu, zâmbind din tot sufletul.

- Poți să-ți săruți nevasta, fiule, zise, ca și când cei doi ar fi avut nevoie de permisiunea lui.

Jedwin o luă pe Cora Sparrow în brațe și-și uni buzele cu ale ei, într-un sărut cald, de bun venit. Atingerea buzelor le pecetlui vechiul legământ.

Sărutul se prelungi, și cucoanele începură să șușotească în spatele evantalelor, în vreme ce vreo doi-trei tineri începură să aplaude.

Cei doi se depărtară, îmbujorați. Cu un zâmbet mândru și satisfăcut, Jedwin își oferă brațul proaspetei sale soții făcându-i un semn din cap lui Opal Crenshaw, care se afla la plan. Femeia atacă veselă ritmul melodiei „Domnul să-ți binecuvânteze casa” și Jedwin și Cora ieșiră din biserică, urmați de reverend.

Oprindu-se pe trepte, Jedwin profită de ocazie pentru a-și săruta nevasta pe vârful nasului.

- Te iubesc, reuși să-i șoptească, înainte ca întreaga comunitate din Dead Dog să se reverse din biserică pentru a-i felicita.

- Este un tânăr minunat, îi spuse Grace Panek Corei. Osgold și cu mine ne bucurăm foarte tare că te-a găsit.

- Jedwin. Carlisle Bowman îi strânse mâna, salutând-o cu un semn din cap pe Cora. Toate cele bune, doamnă.

Nora Dix se extazie de rochia Corei, în vreme de propria ei fiică adolescentă, Emma, nu-și putea lua ochii de la încântătoarea combinație de satin bej și portocaliu pal și dantelă.

Flancată de Lily Auslander, parcă pentru a se proteja, Constance Bruder o invită pe Cora, cu o veselie exagerată, să participe la adunarea din fiecare marți a doamnelor, bineînțeles, când se întoarce din luna de miere.

- Studiem Cartea lui Iov, îi spuse doamna Bruder, increzătoare. Și la fiecare ședință ne rezervăm o jumătate de oră pentru gimnastică și respirație.

Jedwin și Cora fură și ei luați de valul mul-

țimii de pe peluză. Copiii se zbengulau în voie, după ce fuseseră siliți să asculte nemișcați slujba. Amelia, cu ajutorul lui Beulah Bowman, începu să împartă invitațiilor cidru și să-i îndemne pe tinerii căsătoriți să vină să taie tortul.

La rugămintea nevestei, Kirby Maitland aduse un scaun pentru Fanny Penny.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Fanny, o certă doamna Maitland. Fi-tu n-are nici două săptămâni și te-ai ridicat din pat. N-ar fi trebuit.

Fanny zâmbi. Era mai frumoasă și mai puternică ca niciodată. Titus insistase că vrea să fie însoțit la nuntă de cea mai frumoasă femeie din Dead Dog și Fanny nu se lăsase prea mult rugată.

În cele din urmă, Jedwin și Cora ajunseră lângă masă.

- Tu tai tortul și îi dai ei să mănânce, îi spuse Amelia.

- Ce? Jedwin nu păru prea încântat de idee.

- E un gest simbolic, insistă maică-sa.

Ridicând din umeri, Jedwin tăie o bucățică din tortul pretențios făcut din cea mai fină făină și i-o oferă Corei.

- E nemaipomenit, își laudă Cora soacra, care nu-și mai încăpu în pene de mândrie.

Femeile începuseră să se servească din tort, cu plozii foindu-se nerăbdători în jurul lor.

- Uitați-vă la mine, doamnă Cora, strigă Tulsa May de pe peluza laterală și începu să

rotească bastonul în sus, cu îndemânare. Cora aplaudă din inimă și-o sfătuie să continue.

Mort Humley se băgă în sufletul lui Jedwin și-l înghionte prietenește cu cotul.

- Ia zi, n-ai nevoie de niște whisky, ca să te încălzești puțin în noaptea nunții? îl întreabă în șoaptă.

Jedwin zâmbi și-l bătu pe bătrân pe umăr.

- Nu, Mort, mulțumesc. Cred că mă descurc și singur.

Arthel tocmai le arăta băieților lui Ross Crenshaw cum să arunce cu măciucile indiene, când micuța Maybelle Penny bătu din picior, ca să fie ascultată.

- Ba eu! Ba eu! Dă-mi-le mie! țipă furioasă la copiii de două ori cât ea.

- Sper să scăpăm de aici cât mai curând, îi șopti Jedwin Corei la ureche. Pentru mine, hotelul ăla din Guthrie e acum paradisul.

Cora încuviință și dădu să zică ceva, când se auzi o trăsură. În curtea bisericii se opri un faeton negru, elegant, ușor demodat, însă minunat decorat. Vizitiul era Conrad Ruggy, îmbrăcat în hainele cele mai bune, iar în spate, ca o regină, trona Maimie Briggs.

Mulțimea fremătă și fiecare se uita spre celălalt, ca să facă primul gest. Osgold Panek la Titus Penny, Titus la Carlisle Bowman, Carlisle la reverend. Însă cei care veniră lângă trăsură fură proaspeții însurăței.

- Bună ziua, zise Jedwin politico. Vă mulțumim foarte mult că ați venit. O cunoașteți pe soția mea?

Cora o salută pe bătrână, dar prima care întinse mâna fu Miss Maimie.

- Îți urez numai bine, doamnă Sparrow. Ți-am adus un dar de nuntă. Conrad...

La gestul ei, Ruggy sări repede jos din trăsură și luă o tavă de argint de cea mai bună calitate de pe scaunul alăturat și, zâmbind și clipind din ochi, i-o înmână Corei.

- Bărbatul meu mi-a adus-o de la Saint Louis, îi explică Miss Maimie. Într-o zi aveam de gând să i-o dau mamei tale, Jedwin. Dar cred că e mai bine s-o ai tu.

Cora privi tava scumpă și se gândi că locul ei ar fi fost mai degrabă în casa Ameliei.

- Vă mulțumesc foarte mult, Miss Maimie, zise fără să-și trădeze gândul. Nu vreți să cororați și să gustați din tort?

Când Jedwin o ajută pe bătrână să se dea jos, Fanny îi cedă imediat scaunul. Așezată, când toți ceilalți stăteau în picioare, Miss Maimie își recăpătă imediat culoarea și semeția.

- Ce băiețuș draguț ai, Fanny dragă, zise dulce. Nu-ți fă griji, până la urmă s-ar putea să slăbești.

Încet, parcă plătind penitență, fiecare membru al comunității veni s-o salute și-și luă porția de maliție. Însă cuvintele bătrânei parcă nu mai aveau ascuțimea de altădată.

Când o zări pe Tulsa May, Miss Maimie abia se abținu să nu se ia de ea. De fapt, o opri râsul băiatului de lângă ea. Rămase cu râsul flarea tăiată când îi văzu părul negru precum cărbunele, surâsul generos și ochii albaștru in-

tens pe care nu crezuse să-i mai vadă vreodată.

- Luther! șopti încremenită.

Exclamația ei însă nu fu auzită din cauza unui zgomot de sticlă spartă.

- Maybelle! se auzi glasul surprins al lui Titus Penny, când își zări odrasla cu o măciucă în mână lângă ceea ce fusese o moară de vânt olandeză din sticlă colorată.

Cora ieși de după paravan îmbrăcată într-o cămașă de noapte nouă, din pânză roz. Rămase în tăcere lângă pat, așteptând ca Jedwin s-o vadă.

Jedwin stătea în pat, cu lampa alături și scria ceva. După câteva minute, Cora se plictisi de atâta așteptat și-și dresе glasul.

Jedwin își ridică privirea.

Ea-i zâmbi și-i făcu o reverență grațioasă.

- Drăguță, zise el, și se întoarse la scris.

- Am cumpărat-o de gata, din Guthrie.

El o fixă iar și răsе.

- Bani aruncați în vânt. Doar nu-ți închipui c-o să rămâi cu ea pe tine.

Cora rămase cu gura căscată în vreme ce Jedwin începu iar să scrie, concentrat. Îl privi uimită.

- Văd că ești cam ocupat în seara asta, îi zise, înciudată.

Jedwin nu-i acordă nici o atenție.

- Am avut deja o săptămână de miere. Acuma sunt om serios, trebuie să m-apuc de treabă.

- Adică vrei să spui că săptămâna asta a fost pierdere de timp?

Jedwin nu răspunse.

- Așa o să fie? îl întrebă.

Jedwin o privi iar.

- Ce?

- Căsătoria noastră! țipă ea. Așa o să fie? Tu o să faci ce vrei și n-o să te uiți la mine nici cu fundul, decât când îți vine chef!

Jedwin îi aruncă o privire chinută.

- Cora, acum ești soția mea, zise simplu. Soțiile sunt altfel decât cele cu care îți faci de cap. Doar nu te aștepti să mă port cu tine cum aș face-o cu o femeie ușoară.

- Dar în nici un caz nu accept să mă tratezi ca pe o străină!

- Mi-e teamă că n-ai de ales, zise Jedwin, arătându-i cureaua de pe tăblia patului, simbolul promisiunilor lor, la fel de sacre pentru el ca inelul de pe degetul ei.

- Nu-ți fă griji, îi spuse. Îmi cunosc îndatoririle de soț și îmi voi da silința să te las însărcinată cât mai curând.

- Îndatoririle! spuse ea, fierbând de mânie.

- Da, Cora, îndatoririle, zise Jedwin calm. La urma urmelor, asta-i căsătoria. Ce altceva voiai?

- Dragoste! țipă Cora.

- Sigur că te iubesc, zise el. Sper că nu te îndoiești de asta.

- Dar... dar... Ea rămase mută de exasperare.

- A! zise Jedwin, ridicând un deget, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee. Probabil că tu te gândești la dragostea romantică.

Cora nu răspunse, străduindu-se din răspuneri să nu-și piardă controlul.

El clătină din cap.

- Cora, Cora, Cora, zise. Căsătoria n-are nimic de-a face cu romantismul.

Ea explodează. Înșfăcă o pernă de pe pat și, cu un țipăt demn de un indian fioros, i-o aruncă în cap.

O singură lovitură i se păru însă prea puțin și aruncă în el cu perna, până îl doborî pe pat. În fine, Jedwin reuși să i-o ia și s-o arunce pe jos. Se luptară cu înverșunare câteva clipe, întâi ea sus, apoi el, apoi iarăși ea, reușind, totuși, să nu cadă de pe pat. Mânia îi dădu Corei putere, dar în cele din urmă, o durură brațele și superioritatea naturală a bărbatului își spuse din nou cuvântul.

Jedwin o ținut pe pat cu propriul trup. Îi prinsese ambele mâini și i le ținea deasupra capului, atingând cureaua atârnată de pat.

În cealaltă mână, încă mai avea bucata de hârtie la care scrisese cu atâta foc.

La lumina blândă a lămpii, începu s-o citească:

*Bărbatul fericit să fie
Pentru o viață-ntreagă-
Va trebui curând să meargă
Să-și caute soție.*

Iar ea, soția iubitoare,
De înțeles să fie
Pân-la sfârșitul vieții-n care
Dorința păstrând vie.
Eu mi-am găsit perechea,
Pe numele ei Cora,
Pe veci voi adora-o,
În văzul tuturor.

Îi dădu drumul la mâini și ea îl îmbrățișă.
În ochii căprui intenși îl citi până-n străfundurile sufletului.

- Jedwin, îl șopti.
- Da, iubita mea.
- Lasă-te de poezie. Nu asta e. menirea ta pe lume.

Un articol din ziarul Prattville Populist.

Prattville, Okahoma,
17 iunie 1914

Primul spital al orașului va fi deschis pe Strada Luther.

Locuitorii orașului nostru s-au adunat sâmbătă seară pentru a sărbători deschiderea Spitalului Millenbutter. Clădirea spitalului, ce va fi inaugurată pe întâi iulie, a fost reședința regretatei doamne Harlan (Maimie) Briggs. Construcția, acum renovată, revenindu-i prin moștenire domnului Luther H. Briggs, proprietar al magazinului de biciclete și al garajului automobilistic Briggs, a rămas goală de la moartea

doamnei Briggs, acum patru ani. Acuzând impozitele prea ridicate pentru o suprafață atât de întinsă, aflată în centrul orașului, domnul Briggs, de comun acord cu fratele său, a hotărât să doneze proprietatea, devenind domeniu public.

Ideea spitalului îi aparține doamnei Haywood Puser (Amelia Pratt) fiica lui Moses Pratt. Cu ajutorul doamnelor Fanny Penny și Cora Sparrow a fost găsit și viitorul director al spitalului.

Odyseus Parker Foote, doctor în medicină, nepot al doamnei Prudence Foote, stimată învățătoare din Prattville, a absolvit recent Facultatea de Medicină George Washington din Saint Louis, Missouri. Doctorul Foote a fost și el prezent la ceremonie.

Primul Cor al Tinerelor Baptiste a dat un plus de solemnitate festivității, intonând „Pune-ți boneta cenușie”. Primarul Clyde Avery a ținut un discurs privind viitorul orașului, în vreme de reverendul Philemon Bruder a binecuvântat zidurile spitalului și pe toți cei ce vor fi îngrijiți aici.

După această ceremonie, a avut loc o licitație pentru strângerea fondurilor necesare pentru instrumente și echipamente medicale. La licitație au fost expuse în jur de două sute de coșuri cu mâncare, bogat împodobite, totalizând peste nouăzeci de dolari. Suma cea mai generoasă a fost plătită de către domnul Jedwin Sparrow, proprietar al serelor Cimarron Ornamental. Cu cei șase dolari donați a cumpărat coșul de pai decorat cu panglici albastre, al doamnei Sparrow. Cel de-al doilea fiu al familiei Sparrow, Jimmy Trey, în vârstă de cinci ani, a mărturisit

reporterului că e sigur că acel coș conținea obișnuitele ei „pateuri și legume”. Tânărul ne-a sugerat că, dacă ar fi fost în locul tatălui său, în mod sigur ar fi nimerit un coș cu friptură de pui.

T.M. Bruder

Reporter la „Prattville Populist”.